

ЧАРЛЗ ИНГРИД ДА УБИЕШ СЛЪНЦЕТО

Част 1 от „Пясъчните войни“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2006

chitanka.info

1.

Да си Рицар, съвсем не означава, че ще ти бъде обещан Камелот — но къде, по дяволите, бяха евакуационните кораби? Какво бе станало с транспорта? Джек овладя с усилие подлудяващото желание да се почеше под бронята, докато тялото му се обливаше в пот, а датчиците, прикрепени към голите му гърди, го дразнеха непоносимо. Но да се почеше сега, със силата, която притежаваше, би означавало да се самоунищожи.

Проклятие. Защо не пращаха сигнал? Невъзможно беше да са ги забравили, нали? Нямахме начин корабите да са се приземили и те да не са разбрали... или напротив?

Той се озърна, челото му лъщеше от пот.

Пясъци. Бяха ги спуснали насред огромно море от пясъци. Навсякъде само жълтеникавокафяви дюни, които се издигаха и спускаха, следвайки някакъв свой ритъм. Ето какво оставяха след себе си драките. А Рицарите, с техните бронирани бойни костюми, обучени и подготвени да водят „чиста“ война — да унищожават само враговете, бяха единствената преграда между тази планета на име Милос и родния свят на Джек, следващия по ред на пътя на разрушението, тръгнал от сърцето на Дракската лига. Джек бе спуснат тук, за да запази родината си от нашествието на драките.

Поне досега, откакто бяха пристигнали на Милос, късметът бе на тяхна страна. Бяха изгубили само един от континентите... но и това бе твърде много според лейтенанта. Силите на Доминиона губеха Пясъчните войни. А той губеше вяра в своите преки началници. Бяха ги стоварили тук, в сърцето на нищото, преди пет дена, със съвсем лаконични заповеди, потвърдени още веднъж тази сутрин — и нищо оттогава. Рутинна задача — така им казаха. Рутинна прочистваща операция. Никой не се отнася така с Рицарите — не и с елита на пехотата, с най-бързите, най-изобретателните, най-благородните войни, обучавани някога да водят война.

Джек се размърда в бойния си костюм. Флексобрънките зацепиха неуловимо, холографското поле, покриващо тялото му, прати съобщението до костюма и в отговор дясната му ръка се сгъна. Само че движението, предадено и усилено многократно, притежаваше достатъчно мощ да преобърне бронетранспортър. Той стисна зъби, ядосан от невниманието си, и завъртя глава вътре в шлема да погледне към дисплея.

Екранчето обagri лицевото му стъкло в розово, докато проследяваше картината, подавана от задните камери, за да се увери, че останалите войници го следват. Засега поне компасът показваше върната посока.

— Пет километра. Сержант, да не са ни пратили погрешни координати? — Кръстът на гърдите му проблесна на слънцето, докато се извърещаше към своя първи заместник.

— Съвсем не — чу в отговор пресипналия глас на сержанта. Той също носеше кръст на гърдите си — Кръста на Айвънхоу, безмълвен знак за гордостта от потеклото си и принадлежността към родния свят. Но за Сторм това нямаше никакво значение. Този, който искаше да стане Рицар, можеше да постъпи в редовете им без разлика от кой слой на обществото произхожда — единственият критерий бе дали го бива да управлява бойния костюм. Ако проявеше старание, ако оцелееше след началната подготовка и беше добър войн, миналото за него се превръщаше в затворена страница. Стига, разбира се, да го искаше.

Джек се зачуди дали сержантът не дъвче нещо — въпреки че му бе забранил. Устата му се напълни със слюнка. Той самият не би имал нищо против да се освежи със стимулираща дъвка, наричана още *стим*. Пясыците засилваха жаждата му. Сторм размаха ръка.

— Добре, искам всички да се разпръснете. Ще настъпваме в линия. Ще бъдем готови за стрелба, ако драките се появят. Бъдете нащрек. Следете задните камери и фланговете си.

Слушалките му изпукаха и се чу предрезгавелият от ужас глас на Билоски:

— Червено! Всичките ми индикатори светят червено!

Сторм завъртя машинално глава в посоката, от която идваше гласът, изруга, когато лицето му опря в лицевото стъкло, и извърна бавно шлема така, че да насочи натам камерите.

— Билоски, провери отново индикаторите. Трябва да е някаква повреда. И се успокой. — Последното бе изречено с хладна заплашителност.

— Слушам, сър — отвърна с малко по-овладян глас Билоски. След това: — Мътните го взели. Сторм... милосите са ми бърникали в костюма! Всички индикатори са се побъркали! Показват червена линия, защото нямам енергия!

Сторм прехапа устни. Притисна аварийния лост в основата на лицевото стъкло, изключвайки холографското поле. След това измъкна ръка от ръкава и пренастрои предавателя на гърдите си, за да може да разговаря само с Билоски. Лишен от енергия и заповеди, които да изпълнява, бойният му костюм замръзна неподвижно. Флексобрънките сияеха ослепително на слънцето.

— Колко още можеш да изминеш?

Сякаш не чул, Билоски започна да ругае отново.

— Проклети милоси! Бъхтя се тук, жертвам живота си заради шибаната им планета, а те ми крадат резервите... трябва да...

— Билоски!

— Да, сър! Около... три километра, сър. След това ще се превърна в купчина желязо върху пясъка. — Той се обърна и погледна към своя командващ офицер. На гърдите му бе изрисуван черен ястреб.

Сторм обмисли проблема. Имаше заповеди, които трябваше да изпълни. Да прочисти Пети сектор, след това да остане на позиция, за да бъде евакуиран. Намираха се в последния непроверен участък на Пети сектор. Веднага щом приключат с него, биха могли да прехвърлят на Билоски малко резервни запаси.

— Дотогава ще ни приберат.

— Ако преди това не го направят драките.

Сторм не отговори на забележката. Даваше си сметка, че иска от свой подчинен с почти изчерпани енергийни запаси на бойния костюм да влезе в битка, в пълен боен режим. Индикаторите показваха червена линия едва когато в костюма останеха по-малко от десет процента енергорезерв. Десет процента, които щяха да стигнат за около час бой. Не че това имаше значение за Рицарите. Джек въздъхна.

— Билоски, изглежда са ни пратили за зелен хайвер. Но ти ще се справиш.

— Слушам, сър. — После добави мрачно: — По-добре, отколкото костюмът ми да се сцеди като яйце и отвътре да изскочи берсеркер. Нали, лейтенант?

Сторм почувства по гърба му да пролазват студени тръпки. Не обичаше, когато войниците му разказваха подобни страховити небивалици.

— Билоски, не желая да разпространяваш глупави слухове. Чу ли ме?

— Да, сър. — Сетне с осезаема неохота промърмори: — Но това не са слухове, лейтенант. Видях го с очите си.

— Забрави!

— Слушам, сър.

— Включвам на обща връзка. Внимавай какво говориш. — Той погледна към Билоски, който вече заемаше позиция. След това, неочаквано дори за себе си, набра кода за връзка с командването и втренчи поглед в екрана, който блесна в знак, че се е свързал с бойния кораб на орбита над тях. Дежурният на пулта, обезпокоен от статичния пукот на откритата линия, извърна лице към него. Имаше едро набито тяло, което едва се побираше в изпънатия морскосин мундир. Мъжът погледна към камерата и ноздрите му се разшириха. Брадичката с дълбока трапчинка се зачерви от гняв. Белег от лазерно изгаряне на челото му придаваше хищен изглед.

— Тук командир Уинтън. Лейтенант, нарушавате радиомълчанието. Какво означава това? Представете се.

— Лейтенант Сторм, първи батальон — рапортува той. — Сър, къде са евакуиращите кораби? Спуснаха ни тук преди пет дена.

— Имате заповеди, лейтенант. Да слезете долу и да се биете. Ако още веднъж си позволите да установите връзка, ще ви предам на военен трибунал.

— Военен трибунал? Само за толкова ли ви бива? Ние загиваме тук, командире. Гинем съвсем сами.

Екранът угасна, връзката бе прекратена. Внезапно осъзнал с пълна яснота собствената си уязвимост, Сторм напъха обратно ръка в ръкава и включи предавателя. Костюмът се люшна непохватно, след това закрачи уверено. Щеше да му е далеч по-лесно да води тази война, ако знаеше със сигурност кой е противникът им.

Билоски, сержантът и кой знае още колцина от неговите подчинени от известно време пееха тази песен за берсеркерите. Трябваше да признае пред себе си, че идеята не му даваше покой. Примижа през затъмненото стъкло към чуждоземното слънце. Странни светове, странни хора и още по-странни противници. Но в този момент би предпочел да се натъкне на някое дракско гнездо, вместо да слуша разкази за милосите и техните берсеркери.

Разкази, в които може би имаше и зрънце истина. Милосите, които бяха повикали войските на Доминиона, за да ги защитават от драките, същите тези безкрайно изостанали милоси, които отговаряха за ремонтните центрове и тиловата поддръжка, окаяни и презрени същества, бяха всъщност точно толкова вероломни, колкото драките, които Сторм трябваше да унищожава. Наистина имаше много и най-различни слухове, свързани с костюмите... за това как бойните костюми поглъщали човека и вместо него изплювали някакво гущероподобно чудовище, истинска бойна машина, берсеркер. Или как милосите заразявали костюмите с яйца, от които — с помощта на топлината и потта на притежателя на бойния костюм — се излюпвали паразитни организми, разкъсвали човека в костюма, разчупвали скафандъра като черупка и изскачали навън...

Какво странно чувство за хумор имаха тези милоси. Всъщност, нищо чудно всичко това да са пиянски приказки, родени в местните кръчми след солидно количество алкохол. Рицарите обичаха да заимстват разни неща от местния фолклор, всеки път, когато скучаеха, преди да дойде време да подхванат поредната „чиста война“.

Дюните точно пред тях внезапно се размърдаха и нагоре изригнаха пясъчни фонтани. Предавателят му избухна в какофония от звуци.

— Лейтенант, драки на два часа!

Сторм изкриви устни в мрачна усмивка. Ето най-сетне враг от плът и кръв, с когото да се справи. Той огледа индикаторите, за да се увери, че всички системи са в готовност, сетне се завъртя.

Драките бяха насекоми, също както чакалите — бозайници. Чувстваха се еднакво добре и на два, и на четири крайника, благодарение на извивката на гръбнаците им. Джек се приготви, докато ги наблюдаваше как изскачат от пясъците, където бяха изкопали своите гнезда, и се понасят в жива вълна, за да се приближат достатъчно, да

се изправят на задните си крака и да открият огън. Драките бяха свирепи същества, отдадени на една-единствена цел — пълно унищожение. Такива поне бяха техните бойци. Всъщност и дипломатите им бяха не по-малко целеустремени и неотстъпчиви.

Той изпъна пръст и пусна от ръкавицата си дълъг огнен откос, който забави челото на вълната. Предната линия на драките се огъна и се люшна настрани, докато войниците отзад сваляха пушките от гърбовете си.

На Милос те разполагаха с известно предимство, тъй като бяха пристигнали тук първи и бяха започнали отвратителното си тераформиране. Но дори това малко предимство можеше да се окаже катастрофално за Доминиона. Милос почти със сигурност бе загубен... повечето батальони бяха или напълно изтребени, или изтикани към пустинята, откъдето се надяваха да бъдат евакуирани на орбита. Задачата на Джек, доколкото той разбираше, бе само да забави настъплението на драките.

Мрачната усмивка не слизаше от лицето му, докато пристъпваше бавно напред, сеейки пред себе си смърт, без да сваля поглед от енергийните индикатори, които бавно пълзяха надолу. Под тежките му ботуши хрущяха изпепелени трупове.

Ето това беше „прочистващата операция“. Трябваше да задържат драките тук достатъчно дълго, за да могат останалите войски да се натоварят на корабите и да се изтеглят — преди да дойде и техният ред. Както им бяха обещали...

Той крачи начело, изпълнен с увереността, че хората му го следват, макар да вижда, че фронтът не е никакъв фронт, а несекваща вълна от драки. Това, за което се смяташе, че е малък аванпост, се бе оказала плътно наситена с противници зона, и те вече бяха попаднали в клопката, крачейки върху изпепелени насекомоподобни трупове и димяща плът. Сторм стреля едновременно и с двете ръкавици, без да спира, използвайки реактивните двигатели, за да прехвърля стените от трупове и снаряжение.

Някъде по средата на пътя Билоски извиква и спира на място, изчерпал енергията си. Крясъците му стават оглушителни, когато драките разрязват костюма му с диамантена резачка и го измъкват

навън. Без да обръща внимание на виковете му, Джек продължава напред. И без това няма друг избор. Районът за изтегляне е съвсем близо пред тях. Но за да го стигне, трябва да премине през труповите на драките. Там някъде го очакват хибернационните сънища и пътешествието до дома. Сънищата...

Заобиколен от останките на своя батальон и от бегълци от останалите подразделения, той оцелява достатъчно дълго, за да падне в една яма — яма, заобиколена от драки. Войните на Доминиона издържат още няколко дена, опрели гърбове, стрелящи само когато е абсолютно необходимо, докато около тях се плискат безбрежни вълни от насекоми. Неведнъж Джек вижда застиващи бойни костюми, чиито притежатели са издъхнали, а обвивката им наподобява неподвижна статуя в ямата. От някои от тези костюми излизат чудовища, които щурмуват краищата на ямата и изтребват до стотина драки, преди да бъдат унищожени. Той знае, че това са берсеркери, но смята, че сънува някакъв кошмарен сън, и се старее да не обръща внимание на празните, разкъсани бойни костюми, наподобяващи по-скоро строшени черупки на яйца. Един от тях, който се въргаля наблизко, има на гърдите си Кръста на Айвънхоу.

И докато стои там в ямата и стреля, той си мечтае за сънищата. Мечтае си да се измъкне оттук жив, заедно с другарите си. Това е, което иска най-много. Има и други мечти — като тази да може да се почеше. Освен това му се струва, че чува някакви гласове в костюма, нещо шепне зад гърба му и той разбира, че започва да губи контрол. Защото, както казваше леля Мин, когато дяволът ти хвърли око, той първо започва да ти шепне зад гърба. Ала Сторм се страхува да погледне назад. Исква само да заспи, докато лети към дома. И когато най-сетне спасителният кораб се спуска, той не знае дали сънува, или наистина го вижда... и дали ще успеят да ги измъкнат зад тази плътна стена от драки.

Дрънчене на тежки, метални врати.

— ... няма оцелели.

— Това е невъзможно. Корабът се е носил из космоса в продължение на седемнайсет години. Всички системи са изключени вследствие масивен спад в енергозахранването. Погледни ги само.

Замръзнали като камък. Евакуирани право от пъкъла, за да умрат по обратния път към дома. Божичко. Виж само тези стари криогенни капсули. Нищо чудно, че не са успели.

Джек продължава да сънува. Плаче със студени сълзи, защото не може да се пробуди. Заключен е в една капсула. Двайсет и двете години от съзнателния му живот се завъртат отново и отново пред вътрешния му взор, плъзгат се като в примка на Мъобиус. Но сега съзнанието му се пробужда.

— Докторе, една от капсулите е осветена.

— Не може да бъде! Вижте, аварийната система продължава да функционира. Веднага докарайте животоподдържащата инсталация. Може би ще успеем да спасим този...

— Но заповедите...

— Майната им на заповедите! Представяте ли си, да върнем живота на един от тях след толкова много години. Ще направя всичко възможно, за да успея.

Слаб изблик на топлина в хладното му съществуване. Сънува ли, или умира?

— Добре де, но дали ще е запазил разсъдъка си, дори да го събудим? Какво ли сънува човек в продължение на седемнайсет години?

— Преживява едни и същи неща. Ще извадим късмет, ако му е останала и капчица здрав разум.

Стържене. Нещо докосва маската на смъртта...

— Стига дърдорене. Отворете капсулата и се пригответе да го разкачите. Божичко... погледнете му краката. Измръзвания. И ръцете. По някакъв начин е успял да задейства аварийното захранване...

— Това е невъзможно. Нали е бил в хибернация?

— Може да е излязъл... при спада на енергозахранването. Притиснал е с дясната си ръка аварийното табло. Спасил се е само благодарение на това. След като го стабилизираме, ще проверим и останалите капсули. Да видим дали и някой от останалите не е опитал да повтори същия номер. Този човек със сигурност е роден да оцелява...

— Погледнете... бойни костюми.

Недоволно сумтене, сетне заповед:

— Унищожете ги.

— Да ги унищожим? Но това са безценни реликви... на черния пазар...

— Знаете какви са заповедите. Унищожете ги всичките! Сестра, сложете си маската и се пригответе. Отваряме капсулата... сега!

Джек подскочи върху леглото. По челото му се стичаше пот, дланите му също бяха влажни. Пое си дъх, усещайки, че е обгърнат от тъмнината на нощта. След това започна бавно да издиша, като броеше равномерно, старайки се да се успокои.

Когато най-сетне се овладя, произнесе с ясен глас:

— Буден съм. Буден и жив.

Прокара все още треперещи пръсти през лицето си и погледна часовника, макар времето да нямаше особено значение. Разсейващият се мрак в стаята му подсказваше, че приближава утрото.

Тази нощ се бе будил само три пъти. Бавно, но сигурно състоянието му се подобряваше. Вече не се страхуваше от сънищата си... макар че виденията от Пясъчните войни не бяха от приятните, но вече можеше да ги понася. Не сънищата го безпокояха. Друго не знаеше — дали още е в хибернация, или живее наистина?

Протегна ръка и взе от нощното шкафче шишенцето с модрилови таблетки. Оказа се празно. Намръщи се и го захвърли в тъмнината. Флакончето изтрака в ъгъла. Беше го купил на черния пазар, с гаранции, че ще му осигури сън без сънища, но дори модрилът не можа да му помогне. Кой знае какви дози трябваше да погълне, за да има ефект. Макар че понякога се получаваше. Но не и тази нощ. Някой му бе казал, че сънищата са необходими, за да може човек да запази разсъдъка си.

Спусна боси крака от леглото и се заслуша в звуците на пробуждащия се Кларон. Някъде отдалеч долитаха приглушени птичи песни. По-добре да излезе и да се разходи из гората, вместо да разчита на модрила. Джек се изправи и нахлузи сивата униформа на рейнджър.

Преди да напусне станцията, отключи вратата на един малък склад. Още щом прекрачи прага, нещо го жегна в гърдите. В шкафчето бе окачен бойният му костюм. Седефеният скафандър се поклащаше на закачалката, пробуден от полъха, нахлул с отварянето на вратата. Все още бяха запазени надписите от последните сервизни прегледи,

въпреки че бяха започнали да избледняват, както и някои лични обозначения, поставени от двайсетгодишния новобранец, който някога бе станал негов горд притежател. Погледна към кръста, избран от наивния млад доброволец, нетърпелив да стане пълноправен Рицар. Само две години по-късно новобранецът вече щеше да е лейтенант, ветеран от войните, изоставен на Милос в дракско обкръжение.

Когато транспортният кораб най-сетне ги бе открил, той бе единственият оцелял на дъното на ямата, но тогава това вече нямаше значение за него. Бяха пратили само един кораб с криогенни капсули. Беше пълен едва на три четвърти, все с оцелели след дракската инвазия на Милос. Събираха ги от повърхността на планетата като смачкани насекоми... всичко, което бе останало от елитната армия на Доминиона.

Деветнайсет години по-късно, без три пръста на краката и кутрето на дясната ръка, той беше готов да напусне болницата за ветерани, когато, в последната нощ, преди да бъде изписан, сестрата неочаквано го посети. Бяха прекарали и други нощи заедно и това не би трябвало да го изненадва, ала този път тя го отведе до своето шкафче и онова, което видя вътре, накара главата му да се завърти.

— Не ти ли харесва?

Флексобрънките му намигаха, сякаш някой бе подредил в шкафчето цяла колекция от перли.

— Това... е моят костюм.

— Знам. — Беше го хванала за ръката, но пропусна да долови трепета, който преминаваше през тялото му.

— Нали трябваше да бъдат унищожени всичките?

Тя му се усмихна.

— И това знам. Но този си е твой. Ти оживя... и аз си помислих... добре де, какво значение има? Помислих си, че ще искаш да го запазиш, и затова го прибрах.

Джек не можеше да откъсне поглед. По всяко друго време, във всяка война Рицарите на Доминиона бяха готови да продадат душата си, за да задържат бойния костюм.

Сетне го завладя ужасяваща мисъл. Джек си припомни вледеняващия страх, който бе изпитвал в сънищата си, всеки път, когато си спомняше за милосите и тяхната способност да създават берсеркери. Ами ако е така? Сестрата не знае какъв подарък му прави, тя не е и чувала дори за подобни неща.

Отвън отново долетя песента на птиците и той се върна към действителността. Въздъхна и затвори вратата на склада. Ще знае, че е оздравял напълно, едва когато пристъпва в това помещение без никакъв страх.

А дотогава възнамеряваше да открие човека, който го бе превърнал в страхливец — и да го убие.

2.

Сигурно за двайсети път от началото на разговора лаборантът рехабилитатор сведе поглед към папката пред себе си, не толкова за да прочете какво пише в нея, колкото за да скрие лицето си от човека, седнал срещу него. Лаборантът беше изплашен. Страхуваше се още от първия миг, преди близо седем месеца, когато изписаха този човек от болницата и го прехвърлиха в неговия рехабилитационен център. Човекът беше Рицар — идеалист, обучаван да води „чиста“ война, изпълнен с убеждение в правотата ѝ, дал клетва, живял, страдал и се борил съобразно нея. А сетне го бяха предали на Милос, както и хиляди негови побратими — тъкмо по тази причина той бе истинска бомба със закъснител. Какво си мислят неговите началници, мътните ги взели, че може да се справи с проблемите на един Рицар? Слава на Бога, че пациентът вече не разполагаше с бойния си костюм и че Рицарите бяха разпуснати преди години. В днешни времена пехотата бе само пушечно месо и лаборантът можеше да решава проблемите им. Екранът на компютъра премигна, сякаш за да му напомни, че го очаква още работа.

— Не ме интересува къде ще ме пратите, но нека да е някъде, където ще съм сам. Искам да бъда сам. — Сторм премести поглед към стената, на която блестеше успокояваща холограма. Гледа я, докато изображението започна да се замъглява, после притвори очи.

— Няма много хора, толкова самотни като вас — отвърна лаборантът. Сетне въведе нещо в компютъра. — Е, добре. Ще ви препоръчам няколко възможности, които са свързани с началното ви обучение. Но едно ще ви кажа, Сторм, не е никак лесно да бъдеш сам. Когато го осъзнаете, най-сетне ще проумеете какво се опитвам да ви внуша през тези седем месеца. — Изправи се, втренчил поглед в лицето на русолявия мъж. Четирийсетгодишен ум в стройното тяло на двайсет и две годишен младеж — ала и двете части жадуваха за възмездие и притежаваха инстинкти на убиец, трупани от човека в продължение на хиляди години.

Джек дори не чу, че лаборантът е излязъл. Беше погълнат от мислите си и от нови видения. Протегна ръка и сви мускули. Кутрето на дясната му ръка липсваше, на негово място бе останал само ръбец. Той почеса белега. Пръстът, който му бе спасил живота... за да го запокити право в пъкъла на съвременната действителност.

Бяха му го обяснявали сигурно стотици пъти. Лекарят, сестрите, лаборантът рехабилитатор, пишеше го в компютъра му, ала въпреки това му се струваше нереално и невъзможно.

Той беше единственият оцелял от Пясъчните войни. О, сигурно имаше и други — повечето дезертъори, скрити на различни места, далеч от погледа на обществото. Но неговият хибернационен кораб бе единственият, напуснал успешно околностите на Милос, преодолял дракската блокада, въпреки че при преминаването бе получил сериозни повреди, довели до аварията на борда. След това корабът бе продължил да се носи по инерция, лишен от енергия, изгубен сред звездите, за цели седемнайсет години. А вътре в него, в единствената функционираща капсула с аварийно захранване... бе останал да сънува ужасяващите си сънища Сторм. Заобиколен от мъртъвци.

Лекарите нямаха обяснение за това. По някакъв начин Джек се бе пробудил в онзи момент, когато системите на борда започнали да се изключват, и бе натиснал таблото за аварийно захранване. Капакът се бе спуснал отново и той бе потънал в хибернационен сън. Странно съвпадение, което му бе спасило живота... с цената на малкото пръстче на дясната му ръка и три замръзнали пръста на краката. Нищожна цена, както се бяха постарали да му внушат докторите.

Всъщност, имаше и още една възможност — да се измъкне от капсулата, но тогава щеше да прекара ужасно много време на борда на мъртвия кораб.

И тъй, той бе единственият оцелял от позорния разгром на силите на Доминиона, невиджан преди, още от самото им създаване. Тази мисъл изви в мрачна усмивка устните му. Сигурен бе, че го следят непрестанно, вероятно камерата бе зад същата тази холограмна картина. Какво ли си мислят за него? За безсънието, което го измъчва непрестанно, за кошмарите. За желанието му да бъде сам, насаме с мислите си.

Бяха му обяснили, че драките преустановили настъплението също толкова внезапно, колкото го бяха започнали, оставяйки зад себе

си поредица от опустошени светове — някога цветущи планети, превърнати в морета от пясъци.

Не точно пясъци. Джек се протегна. Знаеше, че в момента лаборантът вероятно докладва за него на своя началник и там някъде се решава съдбата му. Само да го освободят веднъж...

Не точно пясък. Приличаше на такъв, така изглеждаше, докато заравяше в него ръкавицата си и го оставяше да се сипе между пръстите. Подвижен, податлив. Стържещ под подметките. Горещ. Сух. И въпреки това не беше пясък. Знаеха, че е изпълнен с микроби. Миниатюрни организми, които оставаха бездейни, докато драките не излюпят малките си, а сетне се захващаха за работа.

Лигата на драките бе обезлюдила осем слънчеви системи, за да създаде подходящи условия за своите малки. Бе превърнала планетите в пясъчни пустини, изровени от дупките на топлите гнезда. Никой не знаеше защо изведнъж бяха спрели. Едва ли заради разгрома на силите на Доминиона на Милос. Та нали след него пътят им към Крепостта на Дорман, родната планета на Сторм, е бил открит.

Не, драките бяха спрели, защото така са пожелали, и през следващите петнайсет години между Лигата и Доминиона се бе възцарило напрегнато и неспокойно примирие. Непоскойно, защото нито един от учените на Доминиона не бе в състояние да предвиди кога отново насекомоподобните рояци ще се втурнат напред — и как да ги спрат, ако това стане.

За Сторм вече беше твърде късно. За семейството му още повече — всички бяха измрели, погребани.

Той отмести поглед от стената и се постара да прогони тези мисли.

— Дано побързат — промърмори едва чуто. — Че работа ме чака.

Каква работа? Да спаси вселената от заплахата на драките? Той се изсмя и се облегна назад, а креслото послушно зае формата на тялото му.

Вратата се отмести встрани и в стаята отново влезе лаборантът. Той постави сив комбинезон на бюрото и го побутна към Сторм. Джек го притисна с ръка и погледна към надписа.

— Рейнджър?

— Точно така. Получи, каквото искаше, Сторм. Назначен си на Кларон, една от Външните планети. Не че там кипи кой знае какъв живот... препитават се с рудодобив и търговия. Ще събираш информация за самата планета.

— Аз не съм ксенобиолог.

— Не, но си изкарал начален курс по специалността, преди да се запишеш за Рицар — усмихна се лаборантът. — Правителството не може да си позволи да подготвя специалисти за всяка затънтена планета. И щом искаш да бъдеш сам, това е най-подходящото място за теб. Наредих да ти приготвят образователни записи.

— Кога заминавам? — Сторм взе костюма и неволно го притисна към гърдите си.

— Вдругиден.

За първи път от седмици насам ветеранът се усмихна и щастие озари сините му очи.

И в кларонското утро ехото на тази усмивка отново пробуди блясъка в очите му. Той хвърли багажа си в скутера, настани се на седалката и го подкара, заслушан в песента на птиците в небето. Някоя червеноопашка призоваваше с чуруликането си друга. Скоро двете птици прелетяха над него и се скриха с радостни звуци в близката гора.

На Сторм Кларон му харесваше. Далеч повече, отколкото бе предполагал лаборантът, и заради неща, за които въобще не се бе досетил. Рудодобивните синдикати, които владееха планетата, работеха така, че да запазят крехкото ѝ екологично равновесие. Това бе неписан закон, който спазваха всички. Промислеността бе „чиста“ и повърхността на планетата кипеше от живот.

През всичките тези месеци му създаваше проблеми само местната пивоварна „Самсон“. Един тукашен вид кларонски невестулки бяха развили вкус към ечемичените посеви... и апетитът им заплашваше да ги превърне в изчезващ вид.

Не че Сторм имаше нещо против невестулките. Вярно, бяха му създавали неприятности и друг път, но нищо толкова сериозно, че да поведе война с тях. Проклетите дребосъци обичаха да му крадат запасите и се скитаха из територията, която бе под негово наблюдение, като истински чергари — малките в средата на групата, а покритите с

белези ветерани отвън, тъй като бяха достатъчно едри, за да прогонят с острите си зъби дори хищници. При опасност обикновено се изправяха на задните си крака, за да изглеждат по-големи. Но когато откриха ечемичените насаждения на пивоварна „Самсон“, животинките решиха, че са попаднали в рая. В началото не смяташе за нужно да ги избива — невестулките се тъпчеха до пръсване, непривикнали към подобно изобилие от храна. Често намираше подутите им трупчета, натъркаляни близо до посевите.

Но не им трябваше много време, за да се ориентират в обстановката. След това започнаха да се хранят далеч по-умерено, а той трябваше да спори със „Самсон“ за правото им на живот. За щастие ултразвуковите прегради, които измисли, изглежда си вършеха работата.

Сторм не знаеше каква ниша в екологичната пирамида на Кларон заемат невестулките, но се надяваше да разбере. Във всеки случай беше щастлив, че успя да ги запази.

Слънцето се издигна над хоризонта и озари върховете на дърветата. Той погледна към равнините, към мините и зърна пушеците от техните комини. Вече се чувстваше като у дома на тази планета. Кой знае, може след някой и друг ден да отскочи до миньорите и да им каже здрасти. Нищо лошо нямаше да се поразвлече малко.

Натисна педала и скутерът се понесе безшумно напред. Сянката му се плъзгаше по земята. Може би няма да е зле да се отбие и до Атаракт... това бе тукашната база. Досега бе намирал какви ли не извинения, за да я заобикаля. В източния ѝ край имаше нещо, което малко го безпокоеше. Звезден портал — истинската причина, заради която бе рейнджър на Кларон.

Той не беше само обикновен пазач на Портала. Да, екзобиологията, с която се занимаваше, бе важна, но само ако след миньорите тук започнеха да прииждат колонисти. Ала всъщност именно заради Портала — този необичаен тунел в тъканта на вселената — го бяха пратили на Кларон. И Сторм го наблюдаваше. Наблюдаваше го с неосъзнато безпокойство, тъй като за разлика от местните, знаеше добре с какво си има работа. Всъщност, Сторм познаваше твърде добре стаените в него сили. Кларон е бил открит в другия край на тунела, когато най-сетне преодолели Портала, и за целта била необходима енергия, колкото за една малка свръхнова.

Звездните портали са съвсем малко и на огромни разстояния, тъй като са твърде скъпи и прекалено опасни за равновесието на галактиката. Този тук не беше нищо повече от щастлива случайност... и щеше да си остане така, поне докато той бе рейнджър на планетата. Доминионът не желаше да го използва.

Джек искаше Порталът да бъде затворен, но знаеше, че това едва ли ще се случи.

Докато изравняваше скутера със златистото око, той неволно въздъхна. Порталът се намираше доста близо до неговата къща. Първо направи необходимите измервания, за да се увери, че продължава да е закотвен. Енергийните вълни, които се излъчваха от него, пулсираха осезаемо. Беше монтирал няколко ултразвукови прегради, за да попречи на случайното навлизане в зоната пред Портала. Спомни си за невестулките и лицето му се сгърчи в нервен тик. Опитва се да си представи как ли ще изглеждат мъничките им личица, ако се озоват някъде далече в открития космос.

След като приключи с измерванията, обърна скутера и включи записващото устройство. Утринният вятър, който идеше откъм Атаракт, облъхна лицето му, изсушавайки капчиците пот, избили на челото му. Вятърът беше студен и носеше странни и чужди миризми, различни от тези на планетата, на която бе израсъл. Крепостта на Дорман беше аграрна планета и там неизменно ухаеше на прясно разорана почва и пестициди, на току-що прибрана реколта. Пое си дъх с пълни гърди. Почти бе забравил на какво мирише Дорман... след годините, прекарани вътре в скафандъра, където вонеше само на собствената му пот и на смазочното масло за бойния костюм.

Сторм накара скутера да увисне неподвижно над земята. Чувстваше безпокойство. Тази сутрин Атаракт тънеше в подозрителна тишина. Не се виждаха и невестулките. А слънцето вече се издигаше. Той се почеса по врата. Изпълваше го необяснимо напрежение, както преди да ги стоварят на някоя планета...

Наведе се над записващото устройство и се зае да прехвърля данните от него в общия компютър. Ръката му трепереше, докато местеше пръсти по клавиатурата. Спря за миг, отново въздъхна и се озърна. След това провери данните на монитора. Всичко беше наред. Нямаше нищо в този участък на Външните планети, което да не присъства тук по обективни причини.

Джек се изсмя. Прекъсна връзката и отново се върна към своите записки. Двигателят на скутера избръмча. Точно под него, върху меката почва, имаше дияр от отделения от терморегулатора електрически заряд. Джек спусна машината на земята, познал полето, в което се намираше. Дребни, изкривени, потъмнели стръкове ечемик. Скочи от машината и се наведе да ги огледа. Беше измъкнал от „Самсон“ един чувал със семена и ето сега наградата за труда и усилията, които бе положил — първата му реколта се надигаше да посрещне слънцето. Един Господ знае какво щеше да стане с малката нивичка, когато я намерят невестулките. Всъщност я беше засял за тях.

Нещо изсвистя във въздуха и по рамото го удари камък. Джек подскочи от изненада и се озърна.

Отсреща го наблюдаваше орда невестулки, притиснати плътно една към друга, възрастните изправени на задните си крака и облещили лътящите си като мъниста очички. Един мъжкар стискаше в предната си лапа камъче.

— Проклет да съм — промърмори Джек. Отстъпи встрани от нивата и ордата бавно започна да се приближава. Джек посочи с ръка насажденията. — Това е за вас, момчета, но ако изядете и стъблата, няма да има какво да похапвате през зимата, нито ще получите нова реколта напролет.

Водачът, с белязано лице, му показва зъбките си. Джек продължи да отстъпва назад към скутера. Не се страхуваше от една или две от злобните животинки, но глутница от трийсетина можеше да му създаде сериозни неприятности. Държеше ръцете си във въздуха, докато се чудеше кой ли от тях е запокитил камъка по него. Нима можеха да използват инструменти? Трябва да го отбележи, веднага щом се измъкне от тук.

Видял, че заплахата се отдалечава, Белязания видимо се успокои. Застана на четири крака, подскочи към Сторм, сетне спря и изцвърча. Муцунката му се раздвижи и животинчето изплю нещо в краката на човека. След това се отдалечи предпазливо и се присъедини към останалите.

Беше блестящ зелен камък, покрит със слюнка от жлезите на невестулката. Сторм се наведе, взе го и го избърса. Едва ли беше нещо важно, освен че камъчето бе хубаво и лъскаво. Той го прибра в джоба си.

— Сигурно е отплата за ечемика. Какво пък, радвам се, само че... — Джек се поколеба, преди да им обърне гръб и да се качи в скутера. — Не правете нищо прибързано, като да превземете тази планета. Инак току-виж съм загазил заради вас. Ясно?

Муцунки и мустачки потрепваха неразбиращо, докато той запали отново двигателя на скутера и се насочи към покрайнините на Атаракт.

Събуди се облян в пот. Кръвта блъскаше в слепоочията му като бойни тъпани и той остана да лежи, докато се поуспокои. Дланите му бяха изпотени и Джек ги избърса в чаршафите. Както обикновено не помнеше какво е сънувал, само че се задушаваше...

Надигна се от леглото. Приблужи се до озарения от бледа светлина монитор на компютъра и го включи. Нещо не беше наред. Не само с живота му, с онова, което бушуваше вътре в него — нещо не беше наред с Кларон. И то пробуждаше у него страх.

Екранът блесна под допира на пръстите му, но той долови шума, преди да излезе на линия, и неволно погледна нагоре. Виждаше само тавана, но вече знаеше какво става отвън. Хоризонталните треперещи черти през екрана потвърдиха подозренията му.

Кларон беше под обсада.

Джек хукна към вратата. Погледна навън, където небосводът едва просветляваше, и чу тътена. Изруга, а сърцето му отново възобнови бесния си ритъм. Небето над мините пламтеше във виолетово-оранжево сияние.

— Свети Рицари — промълви Сторм и замръзна, неспособен да откъсне поглед.

Пред очите му изгаряше цяла една планета.

Тътенът бе от навлизащите в плътните слоеве на атмосферата кораби и той знаеше, че се приближават към него.

Върна се обратно, въведе съобщение в компютъра и зададе автоматично препращане. За миг сърцето му спря. Нямаше никакъв начин да разбере дали някой ще го получи.

Приглушеният тътнеж над главата му се усилваше. Едва ли му оставаше много време. Въздухът пукаше от бързо покачващата се температура, топлина от оръжията изригнаха заряда си над нищо

неподозиращия Кларон. Оставаше му една-единствена възможност. Той си смъкна ризата.

Отвори вратата на склада и започна да разкопчава презрамките на бойния костюм. С тихо бръмчене костюмът се пробуждаше за живот. Той се зае с трудната задача по поставянето му.

Първо прикачи към различни части на тялото си датчиците. Прилепи само тези, които бяха необходими за управлението. И без това едва ли щеше да му се удаде възможност да отвърне на огъня — не, всичко, което искаше, бе да се измъкне оттук. Друг въпрос беше дали ще успее навреме. Постави шлема и го затвори с отчетливо изщракване.

Покривът на къщата избухна в пламъци. През отворите нахлу оранжева светлина и го обля. Костюмът издържа на ударната вълна въпреки огромната ѝ мощ. Без да забелязва какво става около него, Джек нагласи и последните връзки и почти веднага холограмата светна с тихо пращане.

Беше се постарал през всичките тези месеци костюмът да е зареден и смазан — макар че се боеше от него. Все още се страхуваше, но повече се боеше от смъртта, която дебнеше отвън.

Огнената буря опустоши за миг къщата и Джек се озова на открито. В оранжевото сияние на пожарищата окото на Звездния портал бе станало зловещо синьо. Джек се втурна към него, подскачайки с лекота, благодарение на стаената в сервоусилвателите на костюма мощ. Почвата под него бе овъглена и изпепелена, но костюмът се придвижваше еднакво добре върху всякакъв терен.

Вдигна глава само веднъж и докато сензорите пищяха тревожно заради ярката светлина, успя да зърне огромния боен кораб, който кръжеше отгоре, с все още сияещи термощитове. Не можа да го идентифицира. Дулото на едно оръдие се извърна към него. Джек присви глава и съсредоточи цялата налична енергия за последния скок. Изопна ръце и се хвърли, скачайки с главата напред, право в синкавата завеса на Звездния портал.

Порталът го обгърна, прие го в дремещата си вътрешност и го накара да застине в пространството. Джек успя за миг да извърне глава и да погледне назад. Червени и оранжеви пламъци се носеха на бушуващи вълни из горите около Атаракт — и по цялата повърхност

на Кларон. След това Порталът се активира и го понесе *нататък и отвъд*.

3.

Във всяка новобранска школа все има по някое хлапе, което не се подчинява на сержанта, когато той казва: „Не питай“. Винаги. Това е универсален закон, като гравитацията. Дори и да не искаш да узнаеш отговора, все се намира някой глупак, който настоява да го чуе.

— Какво ще стане, ако десантните капсули променят курса си и вместо да се спуснат на планетната повърхност поемат към открития космос?

Някой от задните редове се изкиска, сетне попита шепнешком:

— Какво ще стане, ако вместо главата, напъхаш в шлема задника си?

Но сержантът не отговори и на двамата, докато ги разглеждаше с нескрито пренебрежение.

— Не питай — произнесе лаконично той. — По-добре да не знаеш.

— Да де, но все пак — какво ще стане? — настояваше хлапето. — Искам да кажа, костюмът разполага с достатъчно резерви от въздух, той е херметически изолиран. Има радиовръзка, вода — значи ще се справиш, нали? Докато дойдат да те приберат. Вярно, че става въпрос за боен костюм, но той е като космически скафандър.

— По-добре да не знаеш — повтори уморено сержантът.

Ала хлапето продължаваше да упорства и това си бе универсален закон — няма да млъкне, докато не получи отговора или не го накажат с петдесет обиколки.

В случая със Сторм хлапето в новобранската школа получи петдесет обиколки. Но докато надничаше през лицевото стъкло, Сторм си помисли: „Сега вече зная отговора, сержант. И той е... да, ще издържиш. Не вечно, разбира се. И едва ли докато те намерят, особено ако се носиш в пространството край някой тунел. Но ако не ти, ще издържи костюмът.“

Вероятно по-дълго, отколкото ще издържи разсъдъкът ти.“

Докато описваше поредния кръг в черния космос, молейки се да се извърти така, че да не вижда заслепяващата светлина на звездата, ето такива и други подобни мисли го измъчваха. Зад гърба му продължаваше да блести златното око на Звездния портал, немигващото божество, което го бе докарало чак тук, преди отново да потъне в дрямка.

Дори не изпитваше желание да отмерва времето, което може би му оставаше. Мисълта бе твърде потискаща, пък и без това вероятно дните му бяха подарени още от онзи момент преди двайсет години, когато бе попаднал в ямата, заобиколена от драки. Толкова по въпроса за подареното време. Вместо това се опитваше, но внимателно, много внимателно, защото всяко необмислено движение го отхвърляше в друга посока, да приключи със свързането на костюма, оръжията и всичко останало.

Благодарение на камерите вече знаеше, че се намира в открития космос, но може би нямаше да се наложи да остане тук вечно, защото недалеч от него имаше планета и вероятно след няколко месеца щеше да се озове достатъчно близо до нея, за да го притегли гравитацията ѝ. Излишно бе да се споменава, че едва ли щеше да е жив, за да присъства на това събитие.

Направи мислен преглед на цялостното оборудване на костюма, чудейки се дали има смисъл да подаде сигнал за помощ. Нямаше да отнеме кой знае колко енергия, а и предавателят се охраняваше от слънчеви колектори и в момента бе зареден оптимално, ето защо Джек натисна ръчката под брадичката си и го включи. За съжаление сигналът се излъчваше автоматично и нямаше начин да разбере какво точно подава в пространството.

Сетне дойде време за самота, спомени и чувства. От всички тях само гневът му помагаше да запази здрав разсъдък си... ето защо той продължаваше да го подхранва. По-добре, отколкото да даде воля на страха от онова, което би могло да се спотайва в костюма. Понякога дори му се струваше, че го чува — тихо драцене, някъде на прага на слуха му, едва доловимо, сякаш по-скоро рожба на въображението му. Призрачен, шепнещ звук. Нямаше никакво значение, че костюмът го обгръща като отдавна изгубен любим, че вътре в него се чувстваше като у дома, защитен и жив.

— Сержант, какво ще стане, ако милосите се доберат до костюма ми и поставят от онези... паразити. А сетне те се излюпят, започнат да се хранят с мен и накрая стана като Билоски, мъртвец, гущер берсеркер, а, какво ще кажеш, сержант?

— По-добре да не знаеш.

— Но, сержант, ами ако е истина? Какво ще стане тогава? Какво ще стане с мен?

— Не питай.

— Ама, сержант... усещам нещо да ме гъделичка отзад по врата!

— Петдесет обиколки, хлапе, и после, ако пак настояваш да ти отговоря, попитай по-добре твоя командир защо те прати на Милос и сетне те заряза долу сред пясъците, за да пукнеш там. Ето това питай.

— По-добре да не знаеш защо, сержант — рече на свой ред Джек. Облиза устни за стотен път и почувства как стомахът му се преобръща, докато костюмът описва поредния пирует в космоса. — На този въпрос не ти трябва да знаеш отговора.

— Но ти искаш да го узнаеш, Джек. Така че, ако държиш да чуеш какво ще ти кажат, гледай да оцелееш. Прекара седемнайсет години в хибернация и още две в болницата, но това не помогна да го забравиш. Ти си единственият, който може да зададе този въпрос, Джек, и вече направи своите петдесет обиколки. Всъщност, защо не ги попиташ какво стана на Кларон?

Гласът кънтеше вътре в шлема и Джек осъзна, че все още е в костюма. Колко ли време е изминало? Още колко дълго ще трябва да разговаря със себе си? Той потрепери. Измъкна внимателно дясната си ръка от ръкава и избърса потта от челото си. Отделянето на топлина, един от труднорешимите проблеми за всеки костюм. Засмя се мрачно. Докато ръката му бе във ръкава, провери работи ли предавателят. Все още излъчваше сигнал за помощ. Дали някой го чува? Дано да го чуе, защото ужасно искаше да живее!

Дращенето зад него бе секнало. Или само си го е представял? От колко време сънува, че е в новобранската школа? Колко дълго се върти тук, в пространството?

Той се озърна. Под него се стелеше килим от звезди. Вдясно, на два часа, сияеше синята топка на планетата, която може би вече бе започнала да го притегля към себе си — ако можеше да издържи още

няколко месеца. Но нямаше начин. Костюмът не бе създаден за това и той го знаеше. Дори да се приближи към нея, защо трябва да смята, че обитателите ѝ ще прослушват всички честоти, за да го чуят и да се хвърлят да го спасяват?

Пъхна ръката си обратно в ръкавицата и сви пръсти. След това реши, че ще е най-добре отново да подхване прекъснатия разговор със себе си. В края на краищата, гневът бе чудесен лек за разклатения разсъдък — докато не настъпи краят.

— Мамка му — изруга Тъбс, докато пръстите му тракаха върху пулта за управление на „Монреал“. Беше очаквал проблеми откъм планетата — в края на краищата те бяха отряд за потушаване на стачки и им предстоеше да слязат долу, — но не и да долови сигнал тук, наред космоса. Сигурно някоя мина. Размаха ръка и Скокливеца се присъедини към него и надзърна в екрана.

— Какво пък е това?

— Засичам най-смахнатото парче космически боклук, което някога съм виждал.

— Мина?

— Така си помислих в началото, но вече не съм сигурен.

Скокливеца се намръщи озадачено и погледна през рамото на Тъбс. Беше по-грозен и от смъртта, толкова грозен, че му беше трудно да си хване каквато и да било жена. Успяваше само когато ѝ скачаше, преди още да го е огледала добре, откъдето му идваше и прякорът. Той сбърчи увисналия си нос.

— По дяволите, ами че това е скафандър. Обитателят му трябва да е по-мъртъв и от соевия порцион от миналата седмица.

— Да не е стачкоизменник? Да са го изхвърлили тук без предупреждение?

— Възможно е. Стачниците не са от хората, които си поплюват.
— Скокливеца се ухили. Обичаше да се задава бой. Сред екипажа на „Монреал“ се говореше, че се хвърлял главоломно напред с надеждата да получи някое сериозно нараняване, което да му осигури правото на безплатна пластична операция. Тъбс обаче бе отхвърлил много отдавна тази теория. Хора като Скокливеца изкарваха достатъчно пари, за да

могат да си позволят подобен лукс. Изглежда колегата му просто обичаше да троши глави. — Ще ида да съобщя на капитана.

Тъбс отново погледна към екрана, с изцъклени от изненада очи.

— Проклет да съм — промърмори развълнувано, докато настройваше картината. — Това не е скафандър — това е боен костюм! — Той се зае да задава програма на манипулаторната ръка.

Капитанът на „Монреал“ наблюдаваше мълчаливо, докато манипулаторната ръка спускаше бойния костюм в средата на товарния хангар. Костюмът висеше неподвижно, без никакви признаци притежателят му да е жив. Капитан Марсиани прокара пръсти през посребрените си коси. Никога досега не бе виждал подобен модел боен костюм — вероятно бе от онези стари костюми, които се използват в елитните части. До него се изправи Тъбс. Марсиани осъзна, че хората му очакват да направи нещо. Той даде знак да вдигнат прозрачната преграда. Без да сваля подозрителен поглед от костюма, капитанът пристъпи в херметизирания хангар.

— Ето една мида, която никак не ми се ще да отворям — промърмори под нос.

— Да го срежа ли, капитане? — попита Тъбс.

— Не. Може да е миниран. — Той подаде сигнал на манипулаторната ръка, която пушна костюма. Металният скафандър се удари със звънтене в пода и разтреса стените на хангара.

— Божичко, капитане! — провикна се Тъбс. — Ако беше миниран...

Марсиани го смрази с поглед.

— Нямах предвид подобно миниране, а срещу отваряне. — Приблужи до костюма и се наведе над него. Притежателят му несъмнено е бил висок човек. — Тези, които са ги носели... — поде той, но млъкна.

— Какво ще правим с това чудо? — попита Скокливеца, докато се приближаваше отзад.

— Засега няма да го закачаме. А като слезем на повърхността, ще видим какво можем да изкараме от него. — След като се нагледа достатъчно на „реликвата“, Марсиани ѝ обърна гръб.

Тъбс, плашлив човек, но добър специалист в работата си, неочаквано подскочи и улови Марсиани за ръката.

— Капитане! Той помръдна! Кълна се, че го видях!

Марсиани се извъртя бавно. Бойният костюм лежеше съвършено неподвижно. Капитанът дръпна фенерчето от пояса на Тъбс и го насочи към стъклото на шлема. Вътре не се виждаше нищо. Марсиани свали фенерчето.

— Момчета, май си изпускате нервите. Нищо чудно, като се има предвид какво ни очаква долу. Какво пък, скоро навлизаме в атмосферата. Връщайте се на постовете си, преди да е станало горещо. Искам да сте нащрек, когато започнат проблемите. Ясно ли ви е?

— Да, сър — лицето на Тъбс все още бе преbledняло от уплаха, но той вдигна ръка и козирува.

Скокливеца само разкриви лицето си в грозна усмивка. Марсиани кимна отривисто. След това метна прощален поглед на костюма.

— Освен това — добави, — дори да има някой вътре, той или е мъртъв, или трябва да е полудял.

— А какво ще кажете за жаден? — попита го непознат пресипнал глас.

Тримата мъже замръзнаха. Тъбс се извърна първи, но краката му поддадоха и той тупна на металния под. Само треперещата му ръка стърчеше напред, сочейки костюма.

Скокливеца коленичи до него.

— Престани, за Бога! Не е призрак, просто вътре има някой. Капитане, разрешете да помогна на нашия гост.

— Разрешавам — кимна Марсиани и закрачи, без никакви признаци на боязън, към внезапно проговорилия костюм.

Марсиани изчака жадният им гост да пресуши няколко чаши вода, след това даде знак на останалите да ги оставят насаме в миниатюрната каюткомпания. „Монреал“ не беше пътнически кораб, а преоборудван превозвач и не разполагаше с никакви удобства. Капитанът се настани в един фотьойл, без да сваля поглед от русолявия мъж насреща. Беше облечен само със сиви панталони, без никакви надписи, а по голите му гърди и рамене личаха червеникави

отпечатъци от прилепените доскоро датчици. Ала петната започнаха да се размиват още докато разговаряха.

— Какво правеше там навън?

— Умирах и се молах. — Гостът обърса устни с опакото на ръката си и Марсиани тутакси забеляза липсващото малко пръстче на дясната му ръка.

— Изхвърлен зад борда? Корабокрушенец? Знаеш ли нещо за Вашингтон 2?

Мъжът завъртя глава към стената на каюткомпанията, сякаш можеше да зърне през нея планетата, за която ставаше дума.

— Значи това ѝ е името. Не, нищо не зная.

Двамата се измериха с поглед. Марсиани се почеса замислено по брадичката. Имаше усещането, че случаят е далеч по-сложен, отколкото му изглеждаше първоначално. Ето този боен костюм, например. Със сигурност не можеше да принадлежи на този младеж...

— От колко време си там? Как се озова в космическото пространство?

— Нека погледна списъка със съобщенията и ще мога да ви отговоря колко време съм прекарал в космоса. Колкото до въпроса, откъде идвам... Капитане, не бих искал да ви създавам неприятности. Пък и вие сигурно няма да ми кажете с какво се занимавате.

Марсиани потропа замислено с пръсти по масата.

— Не мога да ти позволя да пращаш съобщения през Вашингтон 2.

— Това не е мой проблем, а ваш.

— Добре тогава. Ела с мен. — Колкото и да е странно, докато крачеше по коридора, следван от сянката на госта си, капитанът имаше усещането, че той продължава да носи костюма.

Тъбс ги посрещна с ококорени очи. Извърна уплашено глава.

— Какво има, капитане?

— Сторм иска да погледне списъка със съобщенията. Изкарай го на екрана.

— Слушам.

Тъбс извади последните подпространствени съобщения. Имаше няколко холограми на издирвани престъпници, стари новини, лични послания и кратката, но ужасяваща новина за нападението и

изгарянето на колониалната планета Кларон преди четирийсет и осем часа. Оцелелите вече били евакуирани.

Лицето на Сторм се изопна.

— Ето ви отговора, капитане. Прекарал съм в открития космос четирийсет и осем часа.

— Ти си от Кларон? Невъзможно. Пък и кой би направил подобно нещо? Кларон беше заселен едва преди няколко години. Никого не заплашваше, нито имаше нещо ценно там.

— Не зная отговора. Бях рейнджър на планетата, когато ни нападнаха. Успях да си сложа костюма и да се добера до Портала, през който са открили Кларон. Взривната вълна ме изтласка до тук.

Марсиани подсвирна нервно между зъбите си.

— Никой не разрушава просто така цяла планета.

— Вярно — съгласи се тихо Сторм. — Затова смятам да открива причината. Пратете ме долу, а сетне сам ще се оправям.

Тъбс се покашля, но забеляза строгия поглед на капитана и преглътна онова, което възнамеряваше да каже.

Марсиани се обърна към техния гост.

— Това последното е малко сложничко, синко. Защото там долу ни чака пукотевица.

— Защо, какви сте вие?

— Потушаваме стачки.

Марсиани покани Сторм обратно в каюткомпанията, където му наля нещо доста по-силно от вода. Сините очи на непознатия се втренчиха в етикета на бутилката уиски.

— Виж, това си го бива.

— Тантал е прочут с напитките си. Пазех го за специални случаи. — Марсиани сипа и на себе си и вдигна чаша към Сторм.

Сторм отвърна на поздравителната, отпи от уискито, сетне произнесе предпазливо:

— Там, откъдето идвам, хората пият такива неща, след като сключат важна сделка.

— Има нещо вярно — отвърна многозначително Марсиани.

— Какво искаш от мен?

— Какво си мислиш, че мога да поискам? Костюма ти и твоя опит в боравенето с него. Ако въобще е твой.

— Мой е, не се безпокой. Но вече не съм на служба.

— Аз също... сега съм в частния бизнес. Така, там долу е Вашингтон 2, в лапите на зли стачници, които са затворили космопорта и всичко останало. Но някои хора плащат богато и пребогато да не бъдат откъснати от външния свят. Не желаят да гладуват, докато Доминионът преговаря със стачниците за това късче земя.

— Значи смятате да строшите някоя и друга буйна глава.

— Абсолютно си прав. Поканиха ни на купона.

— Щом космопортът е затворен, как смятате да се спуснете? Като видят, че идвате, може да ви гръмнат в небето.

— Няма да стане. — Марсиани сръбна отново от чашата. — Защото имам план.

Сторм се облегна назад. Сетне огледа капера.

— Мога ли да го чуя, ако обещаю да не правя забележки?

— Да. И без това за теб няма измъкване отгук — освен ако не решим да те изхвърлим. Но ако дойдеш с нас, ще спечелиш няколко кредита, с които да започнеш да събираш информация.

— Защо въобще смяташ, че възнамерявам да събирам информация? — стрелна го с очи Сторм.

— Нали сам ми каза, че са взривили планетата ти? Нима не те интересува причината? Не искаш ли негодниците, които са го сторили, да бъдат наказани? — Марсиани поклати глава. — Имам представа през какво обучение преминават Рицарите. Не зная дали костюмът е на баща ти, или от другаде си го наследил, но съм сигурен, че имаш свои убеждения и случилото се на Кларон те подтиква да търсиш справедливост. Ами ако са били дракски кораби? Или бойни кораби на Съюза, с цел да всеят смут из сектора?

— Добре де, и да искам, какво от това?

— Ами, ще получиш отговорите, а може би ще се опиташ и да ги спреш. Нали така? Ето какво ще направим — според моите информатори стачниците са превзели космопорта, но повечето от тях нямат никаква представа как да го управляват. А само след три часа на главите им ще се стовари истинска криза.

— Каква криза? — попита Сторм.

— „Монреал“ ще получи радиационна утечка и ще се спуснем долу по спешност. Ще трябва да разчистят един хангар, да нахлузят радиозащитните скафандри и да следват аварийните разпоредби. Повечето от тях нямат никаква представа какво да правят и ще бъдат твърде изплашени, за да реагират адекватно.

— А след като се приземим?

— Излизаме и откриваме огън. Би трябвало да видим сметката на повечето от стачниците, тъй като са концентрирани в космопорта. Там са складовете с провизии.

Устните на Сторм се извиха в лека усмивка.

— Вече се досещам кого смяташ да пуснеш най-напред от кораба, за да открие огън.

— Досещаш се значи. Ами да — кой е по-добре екипиран от теб? Пък и ако си свършиш добре работата, ще получиш солидна сума доминионски кредити. Е, става ли сделката?

Джек си пое дъх. В края на краищата, искаха от него точно това, за което бе обучаван. Вдигна чаша във въздуха.

— Засега.

Марсиани разполагаше с добър екипаж. Костюмът бе отново напълно зареден, когато дойде време Джек да влезе в него. Докато ръцете му машинално прикрепяха датчиците, той се подготвяше духом. „Монреал“ вече се спускаше, разпространявайки около себе си радиоактивна „зараза“. Марсиани държеше приборите за управление с желязна ръка, стараяйки се отстрани да изглежда, че летят в аварийни условия. Всъщност радиоактивното излъчване беше истинско, но не достатъчно силно, за да създава опасност, а само колкото да се регистрира от приборите на космопорта.

Джек почувства как костюмът оживява около него и го обгръща в почти задушавача прегръдка. Пое си дъх и се постара да прогони страховете си. И преди бе вършил подобни неща, нали?

Хрумна му, че няма да е зле да намери някой да измие костюма отвътре и да прогони миризмата на застояло и на пот — собствения му страх, изтекъл на влажни капки през порите на кожата му. Почувства, че лазерите се пробуждат. Слабо гъделичкане по китката му подсказа, че са напълно заредени и готови.

Беше се включил на честотата на „Монреал“ и чу как Марсиани обяснява с невъзмутим глас на Вашингтон 2, че на кораба има аварийна ситуация и че ако не му позволят да се приземи, ще хвърли радиоактивни отпадъци над целия град. Настояваше властите да организират евакуация на екипажа и спешното му лечение от радиоактивно поразяване в най-добрата болница.

Изглежда се бе справил отлично с работата си. В отговор на заплахите му по радиостанцията прозвучаха изплашени и неуверени гласове, на фона на тревожните сигнали на сензорите в диспечерското на космопорта. Обстановката наистина наподобяваше радиационна криза.

Не се наложи да настояват още дълго. С доволна усмивка на лицето Марсиани превключи кораба на автопилот, облече си скафандъра и извади лазерна пушка от сандъка. Хората му, вече екипирани, го очакваха в главния коридор при шлюза.

— А сега, запомнете... разполагаме с елемента на изненада, но това ще е само през първите няколко минути. Трябва да нанесем максимални поражения на противника и да го деморализираме, преди да разбере какво става. Ясно ли е?

— Напълно. Хайде да им сритаме задниците.

В хангара Сорм изслуша всичко това със стиснати устни. Корабът се полюшваше леко, докато се спускаше на площадката. Чу се тракане от разтварянето на големите врати на хангара.

Сорм се извърна, прекрачи през стената от антирадиационна пяна и се появи от другата страна като живо превъплъщение на безпощадно чудовище, сеейки с лазерите си смърт сред редовете на втрещените стачници.

Само след осем минути една от най-неукротимите стачки в историята на Доминиона бе разбита и прекратена.

4.

Джек бе забравил да предупреди, че спи леко, и едва не уби Тъбс, когато той дойде да го събуди.

Притиснат към вътрешната част на вратата в малката каюта, каперът пуфтеше изплашено под ръката на Джек, а лицето му придобиваше сивкав оттенък, докато се мъчеше отчаяно да си поеме въздух. След миг Джек се събуди и отпусна хватката си, а нещастникът най-сетне успя да си напълни гърдите.

— Дявол те взел, Джек! — закашля се той, масажирайки зачервената си шия. — Можеше да ме убиеш.

— Натам вървяха нещата — кимна Джек извинително. — Напоследък не спя добре.

— Да бе. — Тъбс помръдна с рамене, опитвайки да си възвърне изгубеното самочувствие. Марсиани беше прав — този човек бе истинска машина за убиване. Преглътна мъчително.

— Какво искаш?

— Ами... капитанът ме прати. Каза, че сигурно ще ти е интересно да гледаш, когато приближаваме коридора за Малтен. Ах... има нови съобщения за Кларон. Двайсет и осем хиляди загинали, все още не знаят кой е причинителят.

Това събуди Сторм напълно. Изведнъж си спомни кой е и откъде идва, какъв беше, преди да се озове на този кораб.

— Добре, тръгвам с теб — рече на Тъбс, който забеляза внезапната промяна в настроението му и побърза да излезе и да поеме обратно към мостика.

Сторм шляпаше бос след него. Беше привикнал доста бързо към живота в космоса — едно от предимствата да притежаваш дваайсетгодишно тяло, далеч по-младо от ума му. След дебюта му в потушаването на стачката екипажът го бе оставил за известно време на мира. Досега никой от тях не бе виждал такава ужасяваща огнева мощ, стаена в един боен скафандър. Единствено Марсиани разговаряше с

него без задръжки през следващите дни, докато летяха обратно към Триадата.

Сторм никога не бе идвал на Малтен. Една от трите планети, които оформяха Триадата на Доминиона, тя бе почти легендарна заради богатствата си и научните си постижения. На Малтен се намираще и резиденцията на императора, въпреки че едва ли един-единствен човек би могъл да управлява и контролира цяла галактическа империя. Далеч по-лесно бе да определиш граници и да прекарваш по-голямата част от времето в осъществяване на принципа „разделяй и владей“. Планетите нямаха нищо против да се грижат сами за себе си.

Императорът най-често се занимаваше с компютъра си — наблюдаваше как се развиват отделните планети и решаваше дали си заслужава да ги постави под свое владичество, а също преценяваше кои врагове са най-опасни, за да насочи мощта си срещу тях. Такива бяха драките например, те бяха най-сериозната заплаха още от времето на стария император. Като владетел, императорът бе недостижим заради обкръжението от чиновници и само те можеха да решат кого да допуснат до него.

А междувременно Джек си даваше ясна сметка, че ако не го бяха открили каперите, вероятно щеше да си остане в космическата пустош завинаги. Екипажът на „Монреал“ действаше по поръчка на групи и организации, които не се съобразяваха с правителствата, а искаха работата им да бъде свършена веднага и независимо от препятствията. Джек обаче разчиташе да открие на Малтен отговори на въпросите си. Едва ли друг път щеше да му се удаде подобна възможност.

Той се промуши покрай Тъбс и влезе в радиорубката. Имаше място само за тримата, а Марсиани вече се бе настанил в креслото, нахлузил слушалки.

— Добре ли спа? — усмихна му се той.

Джек забеляза, че Тъбс неволно потрепери, и не можа да сдържи усмивката си.

— Да, благодаря. Тъбс каза, че сме навлезли в малтенския коридор.

— Да. Тъбс, покажи съобщенията.

— Слушам, сър. — Дебелите му пръсти затракаха по клавиатурата.

Джек се опитваше да запази спокойствие, докато плъзгаше поглед по екрана. Там, между предложенията за работа, възнагражденията за открити престъпници, предупрежденията на различни профсъюзи, данъчните бюлетини, рекламите на наборните комисии имаше и кратко съобщение за Кларон. Планетата официално се смяташе за необитаема. Беше назначена комисия, която да разследва случая и да направи съответните препоръки. Докато четеше редовете и си спомняше за вече несъществуващата планета, Джек усети нарастващ сърбеж в ръбеца на отрязания му пръст.

— Сигурно ще им трябват години да вземат решение по случая — подметна презрително Марсиани, след като и последната страница избледня от екрана. — Добре, Тъбс. Изкарай образа и на твой екран.

Докато изпълняваше нареждането, Тъбс бе спокоен от странното предчувствие, че този странник, това късче космически боклук, което бяха спасили, може да се окаже нещо далеч по-важно, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Сигурно не беше случайно, че Марсиани му обръщаше такова внимание. Тъбс се почувства объркан и донякъде предаден. Сякаш капитанът се прекланяше пред този хлапак, като да бе истински легендарен герой. Тъбс вече знаеше, че Сторм е получил солиден дял от възнаграждението за потушаването на стачката. Облиза недоволно устни.

— Изкарвам го.

Сторм втренчи поглед в картината на монитора, докато полагаше усилия да се ориентира в обстановката. Забоде пръст в един непознат обект, който се придвижваше в левия край на картата.

— Това какво е?

— Тъбс, идентифицирай.

Мъжът в креслото се наведе към екрана и присви очи.

— Боен кораб, капитане.

— От нашите ли е?

— Не, сър. Дракски.

Сторм се напрегна. Марсиани нямаше как да не го почувства, след като раменете им почти се опираха.

— Позволено им е да патрулират в този сектор — побърза да обясни. — Това беше част от договора... преди петнайсет години.

Марсиани правеше опит да научи нещо за миналото му. На няколко пъти го бе разпитвал и Сторм бе успявал да избегне по-

директните отговори, но сега не можа да сдържи трепета си, когато зърна кораба на драките.

— Старите предразсъдъци умират трудно — произнесе той, сетне зърна отражението на лицето си в екрана — лице на младеж, с гладка кожа, високи скули, лице на човек, който едва ли би проявил желание да се бие с драките. — Баща ми ги ненавиждаше — добави, сякаш се опитваше да намери извинение.

— Тогава тежестта на войната падна върху нашите гърбове — на момчетата от граничните планети — кимна замислено Марсиани. — Но бюрократите им подадоха ръка, само и само да ги държат далеч от сектора. Честно казано, още не мога да свикна с това. Баща ти не е грешал в отношението си към тях. Все още ме боли, когато ги виждам тук. — Хвърли поглед към Тъбс и се покашля. — Добре, изключи го. Отивам да изпия едно. Ще ми направиш ли компания?

Тъбс се намуси, когато осъзна, че поканата не е отправена към него, а към Сорм. Приведе гръб над пулта и екрана.

Каюткомпанията беше пуста. Заради изкуствените дни и нощи на кораба Сорм не знаеше дали е уморен или отпочинал. Не му оставаше друго, освен да следва всекидневната програма. Отпусна се в едно кресло, но коленете му останаха да стърчат нависоко. Все още носеше рейнджърските панталони, а един от хората на Марсиани му бе услужил с ризата си. Капитанът вече наливаше уискито в две стъклени чаши на масата. Възпитанието изискваше да изчака, докато и двете чаши са пълни, преди да посегне към своята.

Разглеждаше Марсиани над ръба на чашата, без да отпива, като едва-едва намокряше устните си с парливата течност и вдъхваше от алкохолните изпарения.

Капитанът пресуши своята чаша на един дъх и издиша шумно. Изтегна се назад и вдигна крака на масата.

Джек се сепна, осъзнал, че Марсиани го гледа твърде внимателно и с нескрито подозрение. Беше му любопитно да узнае какво ще поиска от него капитанът.

Но когато най-сетне заговори, не поиска нищо, а заразказва.

— Служех в пехотата — поде с дрезгав от уискито глас. — Бях ей толкоз близо да ме одобрят за елитен Рицар, но изгубих всичко...

заради семейството ми. Произхождам от семейство на фермери, израсъл съм с техните разбирания за живота и психологът сметна, че не ставам за машина за убиване. Показаха ми вратата, а такива бойни костюми като твоя виждах само на парадите, когато преминавах покрай мен с маршова стъпка. Тези ваши прословути флексобрънки сияеха по-ярко от първото зъбче на бебе. — Смяхът му бе горчив. — Едва по-късно научих, че вие, проклетници такива, сте живели в съответствие с някакъв ваш кодекс, тъкмо заради който не ме одобриха... само че аз също спазвах този кодекс, много преди да се опитам да вляза в редиците ви. Но както и да е, това вече няма значение. Беше преди Рикор, Милос и Дорман да бъдат превзети от рояците на драките. Ако тогава знаех каквото ми е известно сега, нямаше да съм толкова нещастно хлапе. Щях да си остана в балистиката вместо да дезертирам, а войната щеше да приключи, без да пострадам. — Марсиани въздъхна и отново надигна чашата, удавяйки мъчителните си признания в глътка танталско уиски.

Сторм сръбна от своята чаша и почувства как глътката прониква навътре в тялото му и го изпълва с приятна топлина. Знаеше, че изреченото досега е само встъпителната част и че скоро Марсиани ще стигне до същественото. Чудеше се какво ли ще поискат от него и какво би могъл да им предложи, без да изложи съществуването им на риск. Никога досега не го бяха представяли като „последния оцелял от Пясъчните войни на Милос“. Когато го откриха, тихомълком го прибраха в клиниката, сетне го пратиха в рехабилитационния център. Бяха му казали, че всички открити на онзи транспортен кораб бойни костюми са били унищожени — с изключение на неговия, който сестрата бе прибрала предвидливо. Бяха го оставили да живее на свобода, но без да му дадат нужното признание. Джек не можеше да се отърве от подозрението, че някой някъде бе решил съдбата му да тръгне в тази посока. Отново се заслуша в монотонния глас на Марсиани. Изглежда не беше пропуснал нищо особено.

— ... но опитай се да го обясниш на едно хлапе с жълто около устата. Дори шансът две от двайсет и шест ми се струваше напълно възможен. Балистиката беше скучна и досадна, лишена от блясък. Натискаш копче и взривяваш цял сектор. Какво имаше в нея? Нищо. Дори не виждаш лицето на врага. И тъй, накрая си тръгнах.

— Дезертира ли?

— Да. Преди шест години ме амнистираха, заедно с всички останали — когато на престола се възкачи император Пепус. Но през целия си живот съм бил войник... не само в силите на Доминиона. Участвах в различни мръсни малки войни, където знаеш добре кой е противникът и можеш да го погледнеш в лицето веднага след като му взривиш скафандъра — тогава той все още може да види кой му е причинил това. Обичам войните, в които знаеш кой е победителят. — Той изгледа мрачно Джек. — Какво е усещането да убиеш драк?

— Като да смачкаш насекомо — отвърна, без да се замисля, Джек. После се сепна, осъзнал грешката си.

Марсиани пусна крака на пода. Погледите им се срещнаха. Тогава Джек добави:

— Не си ме чул да го казвам. Имам предвид — ако цениш живота си.

— Може да съм те чул, а може и да не съм — отвърна капитанът. — Но си струваше да попитам. Винаги съм изпитвал любопитство. Изглеждат като нещо, което ще изпука с приятен звук под обувката. — Той допи на един дъх чашата си. — Но ако поискам да узная кога и къде си го правил, а не как — този твой костюм е достатъчно показателен за последното, — не би трябвало да ми отговаряш. Защото с драките имаме сключен мирен договор и никой няма право да ги мачка. Тъй че няма да те питам.

— Не питай — кимна Джек, припомнил си сънищата в костюма за хлапето от новобранската школа.

Марсиани опря лакти на масата и се наведе напред.

— Какви са ти плановете? Ще останеш ли с мен, Джек? Има за какво да те използваме.

Стомр внимаваше да запази безстрастно изражение, докато отговаряше.

— Благодаря за предложението, Марсиани. Разполагаш с добър екипаж, но точно сега интересите ми са насочени в друга посока. Случилото се с Кларон изисква някои отговори и нямам никакво намерение да ги получа от някаква си комисия.

Марсиани се облегна назад с пресилена усмивка.

— Е, какво, заслужаваше си да опитам. Сигурно си чул, предполагам, че императорът е наредил отново да бъде сформиран отряд от Рицари. Ще ги използва за лична гвардия.

Само благодарение на уискито Джек не потрепери от студените тръпки, които го полазиха. Сформират отново отряд Рицари? Шокът от тази новина го разтърси из основи. Докато отговаряше, се постара да изглежда равнодушен.

— Виждам, че не може да се скрие много от теб, капитане.

— Тъй е. — Марсиани въздъхна и отново посегна към бутилката. — Радвам се, че беше откровен. Желая ти късмет, ако ще кандидатстваш за гвардията. — Пресегна се и чукна чашата си в неговата. — Да пием за негово величество императора на Малтен!

Третата наздравица припомни на Джек, че го бяха събудили по средата на нощната смяна, и той изостави Марсиани. Докато напускаше каюткомпанията, усещаше пронизващия поглед на капитана в гърба си — като сърбеж, който не може да почеше. Запита се дали току-що не се е обзавел със смъртен враг. Отбеляза си мислено, когато слязат на Малтен, да бъде постоянно нащрек.

— Не си ли щастлив, че си се облякъл така за случая? Та ти си почетен гост — подхвърли му с крайчеца на устата Марсиани, докато екипажът напускаше кабината на асансьора и се спускаше към голямата зала на двореца.

Вместо отговор Джек потръпна нервно. Носеше шлема си в ръка, но имаше усещането, че ще е по-добре да си го нахлузи, докато крачещият до него Марсиани възхваляваше красотите на двореца.

Високата сграда се издигаше на един от хълмовете край града. Бе боядисана в причудлив розов оттенък, като на рядко срещана морска мида. Джек стисна зъби, докато асансьорът се издигаше нагоре, към залата, където бе организиран тържественият прием. Марсиани, както вече знаеха всички, бе провъзгласен за голям герой за потушаването на крайно непопулярната стачка на планета, обявена от императора за място за свободна търговия и труд. Под тях тълпите на градския площад продължаваха да надават възторжени възгласи и да им махат възхитено, докато новопровъзгласените герои се възкачваха нагоре, където ги очакваха обещаните награди.

А малко преди това същите тези възторжени викове бяха секнали от почуда, когато Джек се бе появил в пълна бойна униформа. Въпреки че мнозина от присъстващите бяха препалено млади, за да помнят тези костюми, повечето от хората все още не ги бяха забравили. Джек можеше да се закълне, че бе чул изумени възклицания. В продължение на няколко секунди се питаше дали бе постъпил правилно, като се бе вслушал в съвета на Марсиани да си сложи костюма, но след това тълпата ревна дважд по-възторжено и заобиколи плътно екипажа на „Монреал“. Джек въздъхна облекчено. Изглежда Марсиани се бе оказал прав — колкото по-дълго крие костюма, толкова по-голяма може да е опасността. Сега бе най-подходящият момент да извади миналото си наяве — императорът не би посмял да стовари гнева си върху героите. Пък и достатъчно дълго се бе крил.

Марсиани се наведе към него и избърса една невидима пращинка от флексобрънките. Сетне се ухили на Джек.

— Като първото зъбче на бебе — рече. Изправи се, вдигна гордо глава и измери с поглед двореца.

Скокливеца и Тъбс първи напуснаха кабината, когато асансьорът спря и плъзгащите се врати се отместиха, за да ги пропуснат в залата. Помещението бе претъпкано с хора, маси и плотове. На лицето на Джек разцъфна широка усмивка.

Скокливеца също се хилеше доволно.

— Очертава се страхотен купон — заяви той, сетне закри право напред, а тълпата се разтваряше пред него. Тъбс го последва също толкова ентусиазирано.

Красива млада дама улови Джек за ръката. Беше облечена с прозрачна златиста рокля, която едва ли бе предназначена да прикрива формите ѝ. Тя му се усмихна.

— Божичко — възкликна. — Чудя се дали е вярно това, което казват за вътрешната част на тези костюми? — Преди да получи отговор, пристъпи неочаквано напред и надникна в костюма му. Сетне се обърна към останалите: — Вярно е само наполовина — обяви и размаха чашата си с шампанско. — Но нищо. Полугол също е добро начало. Не ми казвай — обърна се тя отново към Джек. — Виждам, че си решил да постъпиш в имперската гвардия. Какво пък, мястото ти със сигурност е там. Ще ми разкажеш ли, хубавецо, за твоите подвизи на Вашингтон 2? И за ужасната война. — Тя го дръпна встрани от

останалите членове на екипажа. Джек се опита да се съпротивлява, но само привидно, колкото да предизвика веселото одобрение на околните.

Последното нещо, което си спомняше ясно, бе намръщаното лице на Марсиани. Капитанът разговаряше с някого, облечен в сравнително скромни кафяви дрехи. И двамата погледнаха към него, преди златистата рокля да ги скрие от очите му и той да се отдаде на забавлението.

Пробуждаше се бавно. Главата му беше подута и пулсираше, сякаш всеки миг щеше да се пръсне. Джек я притисна внимателно с ръце. Изстена, претърколи се по гръб и примижа на яркото, жълтеникаво слънце. Някъде далеч на хоризонта се виждаше розовият дворец, издигащ се високо над града. Езикът му беше надебелял.

— Дълъг е пътят от двореца до бордеите — промърмори, докато се озърташе. Десният му крак бе изтръпнал и той осъзна, че е напъхал възнаградението си в обувката... тлъста пачка доминионски кредити, достатъчно тежка, че да размаже с нея дракска глава.

Заля го поредният пристъп на махмурлук и размаха ръце, за да запази равновесие, докато се надигаше. Постава си шлема, но изохка от болка и побърза да го свали, сетне го пусна в скута си. Всяко от тези движения му костваше невероятни усилия.

Очите му бяха насълзени и замъглени. Джек приседна, олюля се и се озърна. Намираше се в тясна и тъмна уличка. Не помнеше как се бе озовал тук — вероятно не помнеха и останалите членове на екипажа, които се въргалиха около него и хъркаха оглушително. Джек се усмихна разочаровано. Бяха ги нахранили и напоили, а сетне изхвърлили с останалите „боклуци“.

Тъбс изстена насън. Притискаше към гърдите си празна бутилка шампанско и късче златист плат.

Джек се загледа в него, сетне премести поглед към останалите. Едва сега осъзна, че не вижда Марсиани. Необяснима тревога го накара да се обърне и да се изправи на крака, въпреки че от рязкото движение отново му се зави свят.

Още докато бяха разговаряли в каюткомпанията, Джек бе доловил у Марсиани някаква спотаена злост към Рицарите. Огорчение,

защото не са го приели в редовете си, или може би... чисто търговски интерес? Защото Марсиани, ако не друго, бе човек на интереса. Всъщност, в конкретния случай този интерес бе насочен по-скоро към бойния костюм на Джек, отколкото към самия него. Но Джек нямаше никакво намерение да се разделя с костюма си.

Той прекрачи внимателно спящите тела и се приближи към входа на уличката. Шокът от онова, което зърна малко по-нататък, премина през тялото му като електрически удар.

Бяха ги изхвърлили в най-изпадналата част на града. Сградите наоколо бяха предимно бордеи. Несъмнено единственото, спасило ги от разпаряне на търбусите, бе ранният час на деня — но и това нямаше да продължи още дълго. Джек се поколеба. Не можеше да остави Скокливеца, Тъбс и другите на милостта на улицата, която несъмнено не познаваше никаква милост.

Колебанието едва не му струва живота. Успя да зърне Марсиани с крайчеца на окото и докато се отдръпваше, почувства стоварващия се върху рамото му удар, погълнат от флексобрънките. Енергийното острие жужеше зловец в ръката на Марсиани, докато той се приготвяше за втори удар.

Капитанът изруга, когато уличката започна да се изпълва с местни главорези — хлапета с богат опит в уличните битки. Бръмченето на енергоостриетата разбуждаше членовете на екипажа, които се надигаха и изтрезняваха в мига, когато осъзнаваха къде са попаднали.

Джек не сваляше поглед от Марсиани.

— Готов си да пожертваш екипажа си само за да се добереш до мен?

— Не... не е така. Сключих сделка с един човек. Но нещата се объркаха. Всъщност, аз ги обърках. Реших, че предимството е на моя страна. Но нищо, Джек, още не е късно да го поправим. Дай ми костюма си — само това искам. Дай ми го и ще те пусна да си вървиш. Бившите ми партньори скоро ще бъдат тук.

Джек се изсмя мрачно.

— Съмнявам се, че бих стигнал до другия край на града, сваля ли веднъж костюма. — Той огледа зловещия ескорт на Марсани. Един от младежите се ухили и размаха енергоострието. Ножът избръмча, цепейки утринния въздух.

— Може би. А може би не. Би могъл да хванеш такси, нали? Достатъчно е да размахаш някой от онези доминионски кредити, които ти дадох снощи. Разбира се, не бива да забравяш, че ще имаш само една възможност да го направиш — ако таксито не спре, ще бъдеш лесна плячка за онези, които са около теб. — Тъмните очи на Марсиани блестяха. — Зная, че не си свързал костюма, нямаш и енергия. Въпрос на време е да се добера до теб и да те измъкна отвътре като пиле от черупка.

— Така ли било?

— Да, така. Въпрос на време и нищо повече.

Джек долови неочаквано движение и се премести, за да не го изненадат отстрани. Сградите надвисваха над тях. Бяха близо до уличката — твърде близо и това бе както предимство, така и недостатък за Джек.

— И защо ти е притрябвал само моят костюм? Преди известно време ме искаше в комплект с него.

Марсиани смръщи вежди и се изплю презрително.

— Защото сега вече зная какво си направил с него — и в него. Изтребвал си драки въпреки сключеното примирие, мислел си се за някакъв проклет герой само защото баща ти е извоювал правото да носи този костюм, а сетне го е предал на теб. Но нека ти кажа нещо, хлапе — не си достоен дори да лъскаш обувките на това нещо. Защото истинските Рицари имат чест.

Джек зърна носещото се към главата му енергоострие, преди капитанът да довърши изречението. Вдигна лявата си ръка в защитен блок и острието отскочи от флексобрънките. След това замахна с дясната, блъсна Марсиани в гърдите и го отхвърли назад. Капитанът скочи и отново се втурна към него, спуснал ножа ниско. Джек повдигна бавно дясната си ръка, размърда пръсти и го простреля в главата. Докато обезглавеното тяло се свличаше на земята, той произнесе опечалено:

— Марсиани... всеки костюм притежава известен резерв. Недостатъчен, за да се води война, но нали това не е война.

Разполагаше с броени секунди, преди Тъбс да се нахвърли с гневни викове върху му, следван от останалите членове на екипажа и главорезите. Лазерен лъч разцепи въздуха непосредствено до лицето му. Джек изруга и се наведе да вдигне падналия шлем. Дясната страна

на лицето му гореше от агонизираща болка. Двама хлапаца му се метнаха едновременно на гърба, но той се отърси от тях. Последва ги Скокливеца, с най-грозната усмивка на разкривеното си лице, но Джек го изрита в гърдите и той полетя назад. Останал сам, Тъбс се поколеба.

Това бе всичко, от което се нуждаеше Джек. Беше ранен и обезверен, а и последният удар на Марсиани бе засегнал част от флексобрънките. Около обгореното място се виждаха миниатюрни пукнатини, които се разширяваха във всички посоки като паяжина. Ако ще се маха от тук, най-добре да го направи веднага. Той задейства сервомеханизмите, преодоля с няколко скока улицата и се понесе нататък.

Екипажът на „Монреал“ бързо изостана, но уличните главорези го следваха с упорството на хрътки. Те си подвикваха, за да се ориентират, и гласовете им отекваха в стените на къщите. Скоро Джек вече се задъхваше от изтощение. Не беше бягал в костюма от времето на началното обучение. Въпреки че на Кларон бе имал достатъчно време да се занимава с физически упражнения, все още бе далеч от формата, която имаше преди годините, прекарани в хибернационен сън.

Раната на лицето го болеше нетърпимо. Сигурно имаше изгаряне от втора, дори трета степен... а лявата част на костюма му висеше безпомощно, засегната от енергоножа на Марсиани. Изглежда не бе чак такъв късметлия, или мъртвият капитан знаеше доста неща за бойните костюми. Всъщност бе напълно възможно да е засегнал случайно уязвимия шев на ръкава.

Джек свърна задъхан зад ъгъла и хукна по следващата улица. И тази беше тясна, с ниски, прихлупени постройките. Един от преследвачите му нададе победоносен вик. Джек се шумгна под стълбата на някакъв собственик на магазин, покатерил се да оправи неоновите надписи.

Преследвачите бяха близо, защото миг по-късно чу изплашените викове на продавача, когото бяха съборили със стълбата. Той продължи нататък.

Улиците постепенно се изпълваха с хора и се налагаше да забави темпото. Продължаваше да притиска шлема към гърдите си. Минувачите го оглеждаха с подозрително любопитство, но изглежда го смятаха за опасен, защото се отдръпваха от пътя му. Джек опита да

спре едно такси, но то профуча край него, сякаш го нямаше. Обърна се и улови отражението си във витрината на една сграда. Раната от изгаряне почти стигаше до окото му. Беше мръсен и потен, костюмът му бе почернял. Имаше крайно неблагонадежден вид. Всъщност, осъзна той, може би тъкмо на това дължеше все още живота си. Прояви ли и най-малката слабост, околните незабавно щяха да го повалят.

Едно хлапе с немиото лице се отърка в увисналата безпомощно лява ръка на костюма. Джек подскочи стреснато, но вече беше твърде късно. Хлапето го бе набелязало за своя жертва. То се шмугна в тълпата, само за да се появи след миг, повело друго, по-голямо момче, което носеше подплатена броня, закачена с лъскави метални закопчалки. Устата му беше изкривена като на ръмжащ чакал.

Джек незабавно смени посоката. В този момент, даваше си сметка той, животът му зависеше единствено от способността му да се придвижва бързо.

Успя да стигне до отсрещния ъгъл и се затича срещу движението. Една сияеща реклама предлагаше кабинки за спане зад ъгъла „с компания“ — срещу сто кредита. Джек се притисна към стената и се озърна за двамата хлапаци. В момента не се виждаха. Той се шмугна през вратата на коридора, който водеше към кабинките.

— Сто кредита — обяви с плътен глас жената, без дори да вдига глава иззад преградата.

— В обувките ми са — отвърна задъхано Джек. — Само да се съблека и веднага ще ви платя.

— Разкарай се, мухльо. Аз да не съм вчерашна? Покажи парите и тогава ще те пусна. Инак опразвай терена. Да ти приличам на направена в епруветка?

Без да ѝ обръща внимание, Джек се затича по коридора. Раменете на широкия му костюм стържеха с метален звън стените. Някой отвори врата и запречи пътя му.

— Изчезвай! — викна му Джек и мъжът се прибра. Той продължи нататък. От следващата врата надничаше разголена проститутка с повехнала хубост. Тя се скри боязливо вътре, но му подвижна през процепа:

— Давай нататък до номер 22, миличък. Там ще получиш повече, отколкото си мечтал.

Джек погледна през рамо. В началото на коридора единият от двамата хлапаци тъкмо се опитваше да се промуши покрай преградата. Жената се пресегна, улови го за яката и двамата започнаха да спорят оживено. Джек усещаше, че е на предела на силите си. Опря се на стената и почука на кабинка с номер 22.

— Пуснете ме. Имам пари, моля ви, само ме пуснете.

— Вземи ключа от Дора, миличък. Не съм глупачка — чу се приглушеният отговор.

Отчаян, Джек продължи нататък по коридора, като удряше с юмрук по вратите. Някои от тях се отваряха и отвътре надничаха разярени клиенти и проститутки. Когато отново погледна през рамо, забеляза, че двете хлапета са се откъснали от Дора и тичат по коридора.

Разгневени от шумотевицата, неколцина клиенти изтикаха Джек към дъното на коридора, където той се препъна в едно съвсем младо момиче и застина, втрещен от свежата ѝ хубост. Мястото ѝ очевидно не беше тук. Имаше меки, кафяви очи, които излъчваха стаена вътрешна светлина, придаваща им кехлибарен вид, а когато вдигна глава към него, се изпълниха с болка.

Тя тропна с крак, ядосана на себе си или на някого другиго.

— Оставете ни го — той е наш! — викаха зад гърба му хлапациите.

Момичето премести поглед от Джек към тях, сетне отново към него.

— Ох, по дяволите! — изруга тя. — Влизай вътре, бързо! — дръпна го в мъничката си стая и затръшна вратата под носа на главорезите.

Момичето го огледа и въздъхна.

— Не можеш да останеш тук. Онези ще доведат помощ и когато се съберат достатъчно, ще те измъкнат и ще ти вземат костюма.

Темето на Джек опираше в тавана. Бойният костюм изпълваше кабинката. Той си пое дъх.

— Ще си тръгна веднага щом се махнат.

— И как ще минеш покрай Дора? Там сигурно ще оставят пост. Проклятие! — момичето отпусна рамене. — А денят започна толкова добре. Както и да е. Ела. Тук има резервен изход. — Тя се обърна и смъкна от стената избеляла холограма. Зад нея имаше панел.

Момичето притисна краищата му и той се освободи, разкривайки тесен проход. Сетне хвърли нетърпелив поглед през рамо. — Не каня по два пъти, господине.

— Разбрано — отвърна Джек.

5.

Пристъпваше тромаво зад нея, поклащаща се сянка, докато момичето си проправяше път из тайните улички и подземията на града, който смяташе за чудовище. Последното ѝ помагаше винаги да бъде нащрек. Градът беше животно, със зъби и нокти, с паразити и огромни зейнали рани, спомен от срещите с други чудовища. Можеше да ръмжи застрашително или да я гледа с присвити очи, дебнейки подходящия миг, за да ѝ се нахвърли.

Ето такава бе целта на Амбър в този живот... да се измъкне от ноктите на чудовището, някой ден, когато ѝ се удаде възможността да избяга достатъчно бързо.

Разбира се, плановете ѝ щяха да са далеч по-осъществими, ако не се товареше с всякакъв случаен багаж, като този, който се влачеше сега зад нея. И да не забравя да го държи настрана от Ролф... да, Ролф щеше да се разбеснее, като научи какво е направила. Най-добре да не му казва, а ако се налага, дори да бръкне надълбоко в оскъдните си запаси.

Амбър спря точно преди мъжът зад нея да се препъне от умора, и го улови за ръката, преди да падне. Беше доста тежичък и едва го задържаше, ала тялото ѝ бе жилаво и силно. Той се полюшна неуверено, целият облян в пот. Дълга алена резка от изгаряне с лазер пресичаше едната страна на лицето му. Доста лоша рана, прецени Амбър. За миг ѝ дожаля за него. Сигурно се нуждаеше от лекарства, но не биваше да си подават главите навън, инак плъховете щяха да ги открият и да му се нахвърлят. А до вечерта имаше толкова много време.

Очите ѝ се разшириха при тази мисъл. Не беше се замисляла какво ще прави оттук нататък, вечерта ѝ се струваше така далече. Ако Ролф я залови извън нейния район, ще трябва да му плаща неустойка.

Мъжът имаше сини очи, които изглеждаха далеч по-зрели отколкото младото му лице. Кой би могъл да определи със сигурност

възрастта му? Амбър повдигна рамене и се отърси от ръката, с която се подпираше на рамото ѝ.

— Добре ли си, мъжки? Гледам, че накуцваш нещо.

— Нищо ми няма — отвърна той. — Това е заради пачката с кредити, която съм пъхнал там. Боли ме само... лицето...

Виждаше, че едва се сдържа да не докосне изгореното на скулата си.

— Пари? Монети? Пластични чипове?

— Доминионски кредити.

Най-добрата валута в момента на Малтен. Амбър почувства, че поне едно от притесненията ѝ отпада. След като ще му помогне, защо да не изкара и нещичко за себе си? Повдигна рязко глава, отмятайки назад къдриците си. Усети, че лицето ѝ се набръчка и веднага положи усилия да се отпусне. Чистото лице, беше я учил Ролф, предразполага клиентите. Далеч по-лесно е да се обзаведеш с бръчки, отколкото да се отървеш от тях. Беше на шестнайсет, почти седемнайсет и би могла да се представи доста убедително както за по-възрастна, така и за по-млада.

Мъжът я погледна. Имаше обгоряло от слънцето лице, ако се изключеше аленеещата резка от изгаряне.

— Костюмът ми е с почти изчерпана енергия — рече той. — Трябва да идем някъде, за да го презаредя и да си почина.

Амбър поклати глава.

— Като гледам, не това е най-неотложният ти проблем, господине. Загазил си го, в това няма спор, но сега най-важното е да се разкараш от улицата. Аз ще се погрижа за това.

Той държеше шлема под лявата си мишница. Сякаш носеше собствената си глава, помисли си тя, докато сведе за миг поглед към него. В краен случай можеше да го накара да си постави шлема, за да скрие раната.

Той също я гледаше и Амбър почти веднага се досети, че се опитва да я прецени. Обхвана я раздражение. Не обичаше, когато я разглеждаха по този начин, въпреки че с нейната работа ѝ се случваше доста често. Колко е лесно да си постави маската и да ги остави да се задоволят с онова, което виждат на повърхността. Тя потрепери нетърпеливо.

— Хайде — рече. — Може да съм крадец, но не съм убиец. И двамата трябва да изчезваме от тук.

— Съгласен — отвърна той и пристъпи напред. — Изглежда сме на едно мнение — добави насмешливо. Амбър вече крачеше напред и той я последва. С всяка измината крачка костюмът ставаше все по-тежък и непослушен.

— Не можеш ли да свалиш това нещо и да го носиш? — попита тя.

— Прекалено е тежък. Освен ако ти не искаш да ми помогнеш? Не? В такъв случай ще те посъветвам да намериш някое убежище. Ще платя, колкото и да струва.

— Двеста кредита. И ще ми трябва още сто, за да намеря лекарства за раната на лицето ти, освен ако не си решил да изглеждаш така до края на живота си.

— Сто и петдесет за нощувката и петдесет за лекарството... което вероятно стои у вас на лавицата.

Амбър присви устни. Озърна се, опитвайки се да прецени дали ще предизвикат интереса на минувачите. За да си получи парите, първо трябваше да го скрие. Сега обаче това не изглеждаше никак лесно.

— Добре — кимна смирено. — Сто и петдесет за стаята и седемдесет и пет за лекарството. Прав си, наистина е у дома, но ние няма да ходим там. Не мога да те приютя при мен.

В никакъв случай. Ролф щеше да го изкорми и да изхвърли останките му в кофата за боклук. А тогава ще трябва да каже сбогом на парите.

— Разбрахме се значи — отвърна той. — Да се махаме тогава. Изчерпят ли се докрай резервите на костюма, ще си имаме сериозни неприятности.

Амбър се усмихна и пое с бърза крачка. Сви зад ъгъла, прекоси една тъмна уличка и се озова право в лапите на Пласто. Мръсникът се захили злобно и прекара пръсти по мазната си коса. Изглеждаше доволен от находката си.

— Мислеше, че ще ми се измъкнеш ли, Амбър? — Посочи с острата си брадичка мъжа зад нея. — Той е мой. Има какво да се смъкне от него.

— Остави го, Пласто. Забрави, че си го виждал.

Ала Амбър почувства, че сърцето ѝ започва да бие по-бързо, а по гърба ѝ се стичаха едри капки пот. Пласто бе също толкова зъл, колкото и Ролф, дори по-лош, защото Ролф поне преценяваше действията си. Пласто беше непредсказуем и истеричен. Дори да се отърве по някакъв начин от него, той ще разкаже всичко на Ролф. И Ролф ще знае какво е направила. Стига, разбира се, преди това Пласто да не им види сметката и на двамата. Амбър се озърна незабелязано. Намираха се в тъмна и пуста уличка. Високите сгради се издигаха над тях като че ги затваряха в бетонен бункер. Беше виждала Пласто в действие. Ако предприеме нещо сега, едва ли някой от двамата им щеше да се спаси.

Пласто разчекна устни в още по-широка усмивка и пристъпи към нея.

Мъжът вдигна скритата си в метална ръкавица ръка.

— Сигурно ще можем да се разберем.

— Млъквай, тъпако! — кресна му Пласто. — От теб искам само кожата! И ще я взема веднага щом свърша с тази уличница.

Амбър така и не разбра какво стана. По някакъв неуловим начин мъжът се озова между нея и Пласто, закривайки я с тялото си. В уличката отекна смехът му.

Тя запуши уста с ръката си, обърна се и понечи да побегне, преди костюмът да рухне и да я лиши от немощната си защита.

Но непознатият продължаваше да стои и тя долови бръмченето от енергоострието на Пласто, а сетне чу изненаданото му възклицание. Лицето му почерня и се овъгли, когато непознатият го посочи с пръст.

Амбър зяпна от почуда. Изписка сподавено, когато облакът от пепел се разсея и на улицата останаха да стърчат само ботушите на Пласто. Догади ѝ се, но непознатият вече се бе обърнал към нея и я дърпаше за ръката.

— Хайде, не се предавай точно сега — подкани я. — Да вървим, нали щеше да ме водиш някъде.

Амбър кимна безмълвно и закрачи по улицата, като заобиколи отдалеч мястото, където бяха кремирали Пласто. За него напомняха само обувките и обгорелият нож. Жалко. Ножът можеше да ѝ послужи.

Джек разкопча презрамките и се измъкна от костюма. Отдолу беше само по тънки ленени гащета, подгизнали от пот и прилепнали

към тялото му. Единственият спомен от времето, когато беше рейнджър на Кларон. Докато сваляше костюма, напипа нещо тежко и овално в един от джобовете и го извади. Беше зеленият камък, който му бе подхвърлил Белязания. Пъхна го обратно в джоба. Подушваше миризмата на снощния алкохол и днешната пот, която се процеждаше през порите му. Момичето бе седнало на леглото срещу него. Лицето ѝ най-сетне възвръщаше нормалния си цвят, а погледът ѝ отново бе станал наперен и предизвикателен. Изглежда се беше изплашила, когато изгори онзи негодник пред очите ѝ, но нямаше друг избор.

Момичето — казваше се Амбър — подсвирна учудено.

— Винаги ли носиш това нещо полугол?

— Да. — Той пусна костюма на пода, след като по навик надникна вътре. Нямаше нищо там. Никога не е имало. Но все пак... не можеше да прогони странното усещане между лопатките си, което неизменно съпровождаше носенето на бойния костюм. Не можеше да му вярва безрезервно. Не можеше и да не му вярва.

Момичето продължаваше да го следи, докато изваждаше парите от обувката. Веднага щом зърна пачката, помисли си, че би могла да го извърънка за още, достатъчно беше да е малко по-упорита.

Джек взе тубичката с крем и изстиска половината от съдържанието в шепата си. След това го размаза внимателно върху раната на лицето.

— Казвам се Джек. Джек Сторм.

— Моето име вече го знаеш — отвърна тя.

Той почувства, че започва да трепери. Беше от прекомерния прилив на адреналин в последните часове. Джек побърза да приседне върху тясното хотелско легло, за да скрие умората си.

— Къде мога да взема един сух душ?

Амбър повдигна рамене. Носеше тясна пола и прилепнала блузка, която подчертаваше гърдите ѝ и тънката ѝ талия. Джек неволно се запита на каква възраст е. На лицето ѝ се изписа странно изражение.

— Не съм част от сделката — съобщи му троснато.

— Не съм си го и помислял — отвърна той, макар че за миг изпита колебание. — Ако си намеря душ, как ще стои въпросът с яденето? Сок, пържола, салатата.

Тя също беше гладна и кимна.

— Аз ще се погрижа за това. Харчиш ли твърде много пари, може да надушат къде се крием. Но ще ми трябва още една стотачка.

Сигурно щеше да е най-скъпото ядене, което някога са му поднасяли, но той премълча и ѝ подаде парите.

Веднага щом вратата се затръшна, Джек рухна изнурено на леглото. В началото все още долавяше аромата на тялото ѝ. Стаята бе съвсем тясна, облицована с пластмаса. Не беше предназначена да създава удобство. Но бе убежище, в което да оцелееш.

Джек не хранеше никакви илюзии относно тъмната страна на Малтен. Беше видял камерите, които следяха всяка улица и ъгъл... но повечето от тях бяха разбити и повредени безвъзвратно. Тук нямаше сгради с розова облицовка. Само потъмнели стени. Беше изтощен, но трябваше да се изправи и да се заеме с нелеката задача по презареждането на костюма, а също да извади на открито слънчевите колектори. По-късно ще мисли за лекарства и храна. Най-важното бе да възстанови запасите на костюма и да отстрани, доколкото е по силите му, повредите. След това ще се съсредоточи върху собственото си оцеляване. Чакаше го дълъг път до имперския дворец. Лицето му се изкриви в мъчителна усмивка.

Докосна лекичко раната на бузата си. Кремът почти веднага бе облекчил болката и лицето му сега изглеждаше почти нормално. Сякаш не беше изгорен от стрелба, а се бе ударил в рамката на някой прозорец. За един кратък миг почувства съжаление към екипажа и капитана на „Монреал“. Беше повярвал, че Марсиани изпитва някакви чувства към него... не очакваше да е завист или жажда за лично благодетелстване.

Въздъхна, поклати глава и насочи мислите си към непосредствените проблеми. Момичето още не се бе върнало. Джек бе сигурен, че ще се появи отново... ако не за друго, то за да прибере още една стотачка. Обърна се на другата страна и зарови лице в матрака. Крадец, но не убиец. Какво пък, може да е по-добрият вариант, помисли си той и потъна в дълбок сън.

Амбър седеше, притиснала с ръце коленете си, докато мъжът поглъщаше храната с вълчи апетит. Тя вече се бе нахранила, но въпреки че порцията ѝ бе далеч по-малка от неговата, имаше

чувството, че се е натъпкала. Изпитваше приятното усещане за ситост, но знаеше, че ако бе продължила да яде, бързо щеше да ѝ се доспи. Мъжът пред нея изглежда не изпитваше подобни опасения.

Беше си помислила, че е заспал, когато се върна в стаята и постави храната на миниатюрната масичка. Но той се надигна почти веднага.

— Събудих ли те? Или спиш леко?

— Когато въобще спя — отвърна лаконично, преди да седне да се храни. Сега, докато го наблюдаваше как яде, тя си помисли, че ако я нямаше грозната рана на бузата, щеше да е доста красив, макар да излъчваше заплаха.

Заплаха, защото трябваше да се крият. Или защото зрелостта в очите му не отговаряше на привидната възраст на тялото. А може би защото имаше много неща, които пазеше в тайна от нея. Зачуди се какво ли би станало, ако влезе в общата информационна програма и въведе личния му номер. Може би нищо или пък щеше да се натъкне на информация, толкова защитена, че да не може да се добере до нея. Би могъл да е дори прочут и издирван престъпник.

Амбър погледна крадешком към костюма и отхвърли последната мисъл. Изведнъж си спомни за трагичната кончина на Пласто. А може би е някакъв галактически герой.

Джек вдигна поглед.

— Искаш ли още?

Тя поклати глава. Беше си измила лицето и сега имаше почти детски вид, а големите ѝ сияещи очи изглеждаха съвсем невинни. Посочи чашата със сок.

— Но бих пийнала малко.

Той ѝ наля и момичето отпи от златистата течност, наслаждавайки се на аромата на плодове. Какво пък, може да се отпусне — беше напазарувала с неговите пари.

Джек я гледаше, докато надига чашата. Нямаше никакво съмнение, че се наслаждава на вкуса на напитката. Вероятно ѝ се случваше рядко да пие такива неща. Той нарязва последното парче месо и го погълна.

— Като града — промълви Амбър.

— Какво? — той я погледна в недоумение.

— Градът. Той те поглъща и продължава да те дъвче, но никога не те изплюва. Трябва сам да изпълиш по някакъв начин от неговата паст.

Джек преглътна мъчително и почувства, че залькът засяда на гърлото му. Огледа храната пред себе си. Салатата изглеждаше повехнала и не можеше да разпознае зеленчуците. Реши, че му стига, и изтика чинията настрана.

Амбър се ококори.

— Това вътре са артишоци!

Той се усмихна.

— Заповядай.

Тя почти успя да пребори импулсивното желание да се озърне уплашено, докато посягаше към зелените резенчета. Погълна ги почти наведнъж.

Джек се изправи и доближи костюма. Беше го подпрял в изправено положение на стената, така че флексобрънките да поемат тежестта му. Огледа неравния отвор на шева на ръкава. През цепнатината се подаваха обгорели проводници. Не изглеждаше чак толкова страшно. Сигурно щеше да успее да се справи. Оставаше само да го зареди.

— Ще го обличаш ли? — попита тихо Амбър зад него.

Той се извърна. Не беше чул кога се е приближила. Зърнала изопнатото му лице, тя отстъпи назад.

— Не, смятах да го поправя — промърмори Джек.

Момичето се отдръпна и приседна на другия край на леглото. Имаше разочарован вид.

Джек бръкна вътре и напипа джобчето с инструментите за ремонт. Докато ги изваждаше, отново погледна към нея. Лицето ѝ изглеждаше съсредоточено, сякаш се вслушваше в някакъв неуловим звук. Вече беше забравила разочарованието си.

— Какво има?

— Защо, какво да има? — погледна го стреснато тя.

— За какво се ослушваше?

— Ами... не зная. Какво представлява това чудо, ще ми кажеш ли? Без него ще ти е по-добре. Да излезеш на улицата с него, ще е като да подкараш дракски танк и да се надяваш, че никой няма да те забележи.

Хубаво сравнение, няма що, помисли си Джек, докато работеше върху разпрания участък.

— Това е боен костюм на доминионските рицари — обясни.

В стаята се възцари странна тишина. Джек се засмя, осъзнал, че момичето не знае какво означават думите му. Сигурно е била родена след края на Пясъчните войни. Най-сетне на лицето ѝ просветна разбиране.

— Рицар значи. Като онези телохранители, които сега наема императорът?

— Нещо подобно. На времето бяха елитната пехота... предната линия.

— Тъй ли? Интересно как успяхте да се движите толкова бързо, че да не ви гръмнат на бойното поле. Защото ти се влачиш като бременен ленивец.

Той се разсмя.

— Почакай, докато се зареди костюмът. Тогава ще мога да прескачам с един скок цяла къща.

Амбър взе една от ръкавиците и огледа пръстите.

— Оръжията ти са вградени. Достатъчно е само да свиеш пръст.

— Позна. На твое място не бих го насочвал към човек. Все още не е напълно разредено.

Споменът за Пласто я накара бързо да остави ръкавицата.

— И на колко години е това нещо?

— На двайсет и една, плюс-минус някоя и друга година. Защо питаш?

— Антика — подхвърли момичето презрително.

В първия миг почувства надигащ се гняв, но после се овладя. Тя разбира се, беше права. Оттогава вероятно бойните костюми са претърпели еволюция. Какво ли представляват сегашните?

Докато поправяше повредата, Амбър се качи на леглото, за да надзърне в костюма. Изкиска се, като зърна тръбичката на катетъра и торбата за урина, както и копчетата, и ръчките.

— Стар, но удобен — отбеляза леко раздражено Джек. Ядосваше се, че смятат костюма му за антика.

Тя отметна косата си назад и докосна подплатата на бронята.

— Това какво е?

— Нищо особено. Просто така е по-удобно за носене, вместо да усещаш желязото на голо. Слагаме си я допълнително, от кожа или плат. Попива потта и пази от възпаление.

— Слагате си я допълнително? — повтори тя, докато отдръпваше ръка.

— Ами да... не съм единственият, който е носил такъв костюм. Ти не трябва ли да си на работа?

— Не. По-късно ще се погрижа за това.

— Колко изкарваш обикновено? — попита той небрежно.

— Около шестстотин на ден.

— С работа или с кражби?

Тя сбърчи недоволно нос.

— Не мога да ти позволя да излезеш.

— Зная. Не се безпокой. Как мислиш, дали до утре вечер костюмът ти ще е зареден?

— Сигурно, стига да успея да изкарам шлема на слънце. Слънчевите ми колектори са съвсем изпразнени.

Амбър помисли малко, сетне кимна решително.

— Аз ще се погрижа за това.

— И после мога да си вървя?

— Точно така. Ще те изпратя до края на града. Нататък вече сам ще се оправяш.

Джек имаше усещането, че това ще е сериозен проблем. Но не биваше да я излага на опасност. И без това беше направила за него повече, отколкото бе обещала.

— Това ще ми струва поне шестстотин кредита.

Тя повдигна рамене.

— Не работя на доброволни начала.

Джек въздъхна.

— Виж... ако не беше ти, сигурно досега да са ми видели сметката.

— Има нещо вярно.

— В такъв случай мисля, че си заслужаваш парите. — Той отново се надвеси над костюма.

— Никой не прави нищо безплатно — произнесе Амбър във възцарилата се тишина, сякаш се оправдаваше.

— Не съм твърдял обратното.

— И без това с тази моя работа едвам изкарвам, за да свържа двата края!

— Сигурно е така.

Момичето се изправи и отиде в ъгъла да вземе шлема.

— Само не пипай нищо вътре — предупреди я той.

— Зная. Просто да го оставя на слънцето, така ли?

— Нищо повече. Няма да ти отнеме много време... няколко часа, докато се възстанови напълно.

Амбър се зачуди какво ли ще стане, ако Ролф я завари да се мотае навън без работа. Облиза устни, сетне произнесе:

— Какво пък, проклетата дупка сигурно си има покрив. Ще остана горе. Тази чудесия не пуска ли поне музика, или нещо друго?

— Не.

Тя въздъхна с обречен вид и излезе.

Когато се върна отново, Джек вече завършваше ремонта. Беше зачервена и той предположи, че е прекарала цялото време на слънце. Тя му подхвърли шлема.

— Ако това не е достатъчно, отказвам се — рече, сетне се приближи до масата и напълни чашата си със сок.

Той приключи с последния шев от вътрешната страна. Сигурно щеше да е по-добре, ако го беше поправил специалист, но засега не му оставаше друго, освен да се задоволи със собствената си работа.

— Подай ми шлема!

Тя сбърчи нос.

— Няма да излезеш с него!

— Не. Само искам да се уверя, че не си повредила нещо.

Наблюдаваше го, докато внимателно си поставяше шлема. Както винаги имаше един кратък момент на клаустрофобия, след това костюмът се пробуди около него — веднага щом почерпи допълнителна енергия от шлема.

— Това е.

Усещаше гостоприемна топлина и когато погледна към Амбър, забеляза отново онова странно изражение на съсредоточеност. Свали шлема.

— Какво има?

— Не зная... стори ми се, че...

Пластмасовата врата се пропука, преди да успее да завърши изречението, и на прага застана огромен мъж с гръден кош като бъчва.

— Амбър! — изрева той. — Ела веднага тук!

Тя се сви, озърна се изплашено, като животинче, готово всеки миг да побегне.

— Той е клиент, Ролф! Честна дума! Нае ме за цяла нощ!

— Казах ти да не прекарваш повече от половин час с клиентелата. — Ролф премести поглед към купчината кредити, поставени на масата. Очите му блеснаха алчно.

Влезлият имаше забележително телосложение. Яки мускулести ръце, развит гръден кош, тънък кръст, здрави крака. Вратът му бе къс като на бик. Но въпреки общото впечатление за преобладаваща физическа мощ, Джек не се подлъга да го сметне за глупак. Не... в очите му искреше интелигентност. Само миг по-късно тя бе засенчена от жаждата да убива.

6.

Джек се раздвижи в мига, когато устата на Амбър се разтвори в ням писък, който така и не можа да преодолее преградата на стегнатите ѝ гласни връзки. Пистолетът в ръката на Ролф изригна и огънят от дулото му окъпа отсрещната стена, облизвайки едната страна на костюма на Джек. Той удари влезлия и го повали на земята.

Не се наложи да повтаря удара. Мъжът застина неподвижно, смазан от тежестта на бойния костюм, и омразата в очите му помръкна, замъгли се. Джек се надигна бавно.

— Не е мъртъв — обясни, а момичето повдигна рамене.

— Зная. По-добре да се махаме оттук.

— С мен ли идваш?

— Нямам избор. — Тя събра купчината кредити от масата и ги напъха в чантичката на пояса си.

— Между нас не се е случило нищо.

— Той знае — рече Амбър и побутна с върха на обувката си проснатия Ролф. — Всеки, който си позволи да ми посегне, се прощава с живота. Да изчезваме, преди да са дошли чистачите.

— Чистачите?

Устата ѝ се изкриви от раздразнение.

— Тукашната полиция. Те следят Ролф. Сигурно ще ни търсят. Ако вече не са тръгнали насам.

Още не беше привършила, когато се чу тропот на тежки обувки по стълбите.

Джек рязко я дръпна и от гърдите ѝ се изтръгна слаб вик на уплаха. Нямаше смисъл да излизат през вратата. Удари с рамо стената и прекрачи през образувалия се отвор в съседната стая. Продължи да се придвижва по същия начин, докато стените свършиха и под тях — три етажа по-долу — се ширна улицата.

— Дръж се.

Тя бе твърде изплашена, за да направи нещо, когато скочиха.

Докато бягаха, костюмът му говореше. Джек пренебрегваше тихото, едва доловимо жужене в главата си и бодежите в настръхналия си тил и вместо това се вслушваше в равномерното биене на сърцето си и в трополенето на краката върху уличния паваж. Тъмнината ги прикриваше. Амбър му сочеше с тънката си ръчичка посоката и се притискаше към него, обвила с ръце врата му и прислонила глава на гърдите. Лицето ѝ бе преbledняло, устните — здраво стиснати.

Той спря едва тогава, когато пулсът в слепоочията му се превърна в неистов рев, изправен точно под стълба на една охранителна камера, чието единствено око зееше със строшената си леща.

Амбър се размърда. Скочи леко на земята и се изправи до него. Флексобрънките уловиха лунната светлина и засияха в млечнобяло.

Тя облиза устни и го потупа по рамото.

— Това нещо наистина си го бива.

— Даваш ли си сметка, че ще трябва да се върнеш при него?

— Никога. Не искам. Освен това ти имаш нужда от мен.

— Само за да стигна до границата на гетото.

— А имаш ли представа какво те чака отвъд? Хайде, стига вече... пък и не разполагаш с чип. Няма да можеш да се включиш към Малтен. Тук си като новородено дете.

Джек насочи поглед към момичето. Тя умееше да оцелява в градската джунгла, докато той бе пълен невежа в това отношение. Амбър бе израсла тук, а той идваше от ферма на Дорман... Градът му бе чужд, непознат.

— Какъв чип? — попита.

— Микрочип. Имплантиран е ето тук, в китката — посочи мястото. — Мониторите го засичат през кожата. Всеки път, когато купуваш или продаваш нещо...

Джек се пресегна и хвана китката ѝ. Не опипваше никакъв чип. Веждите му се повдигнаха въпросително.

Амбър се изчерви.

— Добре де, аз също нямам. Нали живея нелегално. Всъщност така е по-добре, защото нямам и досие. Нищо, разбираш ли?

— Как се справяш в такъв случай?

— Машините са глупави. Не правят разлика между вграден в костта и имплантиран микрочип. Използваме фалшиви, естествено. Крадени. Каквито ни попаднат. Ролф ги сменя непрестанно, за да не ни засекаат чистачите.

— Вън от системата.

— Аха. — Тя най-сетне се поуспокои и вдигна очи към него. — Също като теб. Само че ти не знаеш как да я заобикаляш, да я накараш да работи в твоя полза — а аз съм наясно. А този твой костюм — той е като неонova реклама.

— Тук — може би. Но не и там, откъдето идвам. — Не беше виждал пълно бойно снаряжение из тези квартали, но когато слезе на космодрума на Малтен, срещна доста бойци. Тук имаше цяла нелегална армия от наемници. Жуженето в ушите му се засили и той разтърси нервно глава. По гърба му се стичаше пот. — Как да стигна до космодрума?

— Лесно. Остави чистачите да те спипат и те ще те откарат — там е затворът. Може да сполучиш да им се измъкнеш.

— Ти опитвала ли си?

Лицето ѝ се озари от нахакана усмивка.

— Не ми се е налагало.

— Ясно. — Той се пресегна и взе шлема от нея. — Но си съгласна да дойдеш с мен?

Амбър сви рамене.

— Не мога да се върна. — Махна към улицата. — Това е нашата посока.

Оказа се много по-лесно, отколкото си представяха. Близо до края на града той показва няколко банкноти на преминаващо такси. Шофьорът заби спирачки с такава сила, че гумите му едва не се подпалиха. Джек скочи отзад и придърпа до себе си Амбър, като я прегърна демонстративно, за да го види шофьорът. Сетне му намигна съзаклятнически.

— Искам да се прибера у дома... това сладурче идва с мен. Ще бъдеш ли така добър да намалиш светлината и да изключиш сензорите отзад? Не ми се ще да ми засичат чипа, когато пресичаме покрай някой пост.

Шофьорът се подсмихна.

— Може да стане, макар че ще ти струва малко повече. Ще спусна завесите и никой няма да знае, че си вътре.

— Колко ще струва?

— Две хиляди.

Спазариха се за хиляда доминиона и пътуването премина почти безпрепятствено, със спуснати електронни завеси, които заглушаваха всеки опит на постовете да проследят придвижването им. Амбър неусетно заспа в прегръдките му и Джек продължи да я притиска грижовно. Най-сетне стигнаха, той плати на шофьора и я изнесе от купето.

Таксиджията го надари с усмивка през спуснатия прозорец.

— Вие, момчетата от спецчастите, всичките си приличате. Тази твоя броня я помня още от дете. А сега императорът е решил пак да ви събере. Какво става? Трудно е да се спазва този ваш закон — това ли?

Джек сви рамене.

— Човек трябва да кривне от време на време.

Все така захилен, шофьорът вдигна прозореца и подкара колата. Джек се озърна. Този район му беше познат. Намираха се на няколко пресечки от космопорта. Наблизо имаше хотел. Амбър дори не се размърда, когато бръкна в чантичката на пояса ѝ, за да плати за стаята.

Амбър се пробуди от странна, филтрирана светлина и тракане на клавиатура и сбърчи вежди. След това седна рязко в леглото и втренчи поглед в завесите... представете си само, истински завеси от плат, висящи на прозореца на спалнята! Потрепери и стомахът ѝ се сви, когато си спомни за Ролф.

Стана и отиде в съседната стая, където непознатият се бе надвесил над компютъра. Все още носеше бойния костюм, макар че шлемът бе поставен на масата до него, явно почти не беше спал. Русолявата му коса бе разчорлена.

Приближи се и постави ръка на рамото му. Завладяха я странни чувства. Не беше изпитвала нещо подобно, откакто... всъщност, сякаш съществуваха двама души на име Джек и единият от тях ѝ бе страшно чужд...

Мъжът вдигна очи към нея и тя забеляза отново потъмнялата рана на лицето му. Протегна се и я докосна лекичко с пръсти. Джек изстена едва чуто и отдръпна глава. За миг на лицето му се изписа страховито изражение, като на диво животно. Но бързо се овладя.

Амбър се изкашля.

— Какво правиш? Защо не свалиш този костюм? Тук има сух душ.

— Търся някои отговори.

— Намери ли ги?

— Не.

Момичето се засмя и приседна до него.

— Така си и мислех. Нямах достъп до нищо, нали?

Той кимна.

— Глупчо. Това се опитвах да ти обясня вчера. Защото нямаш чип.

— А ти имаш ли?

Амбър бръкна в сутиена си и извади тънка сребриста пластина.

— Да. — Тя залепи пластината за ръката си с прозрачна лепенка и я опря непосредствено до идентификационната зона. Розова светлина окъпа китката ѝ и екранът светна. — Какво търсиш?

— Информация за набирането на доброволци за имперската гвардия.

Амбър се съсредоточи, прехапала долната си устна.

— Това ще ни отнеме известно време. Трябва да проверя всички бюра за набиране на работна ръка и да видя с кого ще се налага да разговаряш. Защо не смъкнеш това нещо и не идеш да се изкъпеш? — всъщност нямаше нищо против миризмата на тялото му... за разлика от Ролф, който винаги вонеше на уличен канал.

— Не става.

Тя го погледна внимателно и забеляза, че бузите му аленеят, въпреки че в стаята бе прохладно, почти студено.

— Добре. Знаеш ли, следващите дванайсет часа са критични. Изкараме ли ги, нататък ще се оправим по-лесно. — Извърна глава към екрана и се съсредоточи върху задачата си.

Джек се предаде и стана от компютъра. Момичето дори не забеляза, че се е отместил. Той стисна юмруци и завъртя глава, опитвайки се да се освободи от напрежението в раменните си мускули.

Не можеше да си представи, че ще смъкне костюма... сякаш се бе сраснал с него, станал неотменна част от способността му да се справя с обкръжаващата го действителност. Не само че не искаше, но и не можеше да го свали. Напрежението, което изпълваше тялото му, достигна лицето и той потръпна болезнено, когато един спазъм премина през раната. След като Амбър приключи с тази задача, ще я изпрати за нова тубичка обезболяващ крем. Не биваше да рискува и да остави на раната да се инфектира.

След няколко часа пред компютъра тя откри търсеното учреждение и остави на него да продължи.

— Какво да правя?

— Просто въведи този номер. Това ще извика обзорния екран. — Пресегна се и го задейства.

— Каква част от мен ще виждат?

— Само лявата страна на лицето ти — след като се установи връзката. Ето я камерата, виждаш ли я?

Стандартна идентификация по профила, докато започне разговорът, когато участниците получаваха достъп до пълен образ. Джек реши да изключи екрана, за да не се вижда раната на лицето му. Ако императорът наистина бе решил да възстанови гвардията, щеше да вземе най-добрите от най-добрите — никой не би разговарял с престъпник с белязано лице.

Набра номера. На екрана се появи набит мъж, с късо подстригана, посивяла на слепоочията коса и мрежа от бръчици около очите. Белегът от старо изгаряне, който преминаваше точно над веждите, веднага привлече вниманието на Джек.

— Кой се обажда? — попита недоволно мъжът, тъй като не виждаше своя събеседник. Джек не можеше да свали втрещения си поглед от него. Бяха изминали двайсет и две години, но го позна веднага. Беше същият, който се явяваше в сънищата му — и който бе пратил цяла една армия да умре на Милос. Уинтън. Протегна ръце и стисна краищата на клавиатурата. По екрана преминаха странни трептения.

Амбър скочи уплашено, когато зърна червената лента в единия край.

— Божичко! — възкликна и изключи звука. — Повикали са Планетната полиция! Джек, изключи компютъра! Ще проследят

сигнала!

Но той продължаваше да седи неподвижно, затова Амбър се надвеси над него и изключи монитора. Едва успя да откъсне ръцете му от клавиатурата, преди отново да засекат микрочипа.

— Не пипай нищо! — нареди му Амбър.

Тя изтича в тоалетната, смъкна микрочипа заедно с лепенката, хвърли го в чинията и пусна водата. Малката пластина потъна мигновено, погълната и отнесена в градската канализация. Още не можеше да си обясни какво бе накарало онези оттатък толкова бързо да потърсят помощта на Планетната полиция. Спря водата с разтреперани ръце. Може би беше заради чипа. Или Джек бе казал нещо неподходящо в началото на разговора.

— Милос — бе промълвил Джек унесено, без дори да осъзнае, че е проговорил. Каквото и да означаваше това, мъжът от другата страна на връзката бе реагирал, сякаш току-що бе зърнал своя убиец.

Когато се върна в стаята, Джек лежеше в безсъзнание на пода.

7.

Амбър застина, надвесена над едрото тяло на падналия мъж. Флексобрънките ѝ намигаха в мъждивата светлина на стаята. Би трябвало да са в относителна безопасност, ако е успяла да прекъсне навреме връзката. В противен случай полицията щеше да пристигне всеки миг. Нямаше да имат време да избягат.

Амбър вдигна ръка да отметне един кичур от лицето си и установи, че е плувнала в пот. Страх. Почеса се замислено. Първо... да го измъкне от този костюм. Металната дреха жужеше едва доловимо, сякаш изпълнена със собствен живот. Хищен. Себелюбив. Озъртащ се.

Тя хвана закопчалките и ги задърпа с разтреперани пръсти. Когато приключи, улови Джек за раменете и започна да го тегли навън. Кожата му бе гореща. Тя напрегна мишци, изтегляйки го сантиметър по сантиметър. Струваше ѝ се невероятно тежък — Амбър поклати глава, докато от лицето и се стичаха едри капки пот. Имаше странното усещане, че костюмът ѝ се съпротивлява — сякаш се опитваше да го задържи.

Изведнъж той се освободи, увисна с цялата си тежест на ръцете ѝ и едва не я събори. Амбър сбърчи нос. Миризмата, която идеше от вътрешността на бойния костюм, бе особено неприятна, като от каналите на стара, рушаща се сграда. Така и така го е измъкнала, най-добре да го издърпа в банята. Остави го до вратата, влезе да напълни ваната, след това го разсъблече и го премести вътре. Като дойде на себе си, сам ще излезе оттам.

Върна се при костюма и го огледа отново. Мрежестата броня бе запазила формата на тялото. Докато се ослушваше за полицията, опита се да скалпи някое обяснение, което да им пробута в първия момент. Засега не биваше да излиза. Може би тук бяха в относителна безопасност.

Издърпа костюма от спалнята и го остави в тъмния коридор. Ако някой случайно влезеше, нямаше да го забележат. Докато излизаше, костюмът неочаквано се размърда и празният ръкав падна върху

гърдите. Дъхът ѝ секна и момичето побърза да се увери, че станалото е напълно случайно. Нямаше друг начин. Не би могло да има друг начин. Едва доловимото присъствие на разум, което бе почувствала одеде, бързо се топеше и вече бе толкова слабо, че започна да се пита дали не е било само рожба на въображението ѝ. Спомни си как Джек бе настоявал да остане в костюма — сякаш се бе сраснал с него и се боеше да го напусне.

Тя се върна при положения във ваната мъж, запретна ръкави и започна да го мие. Когато приключи, го изтри грижливо. Топлата вода ѝ подежда отпускащо. Амбър го зави с хавлиена кърпа, в случай че се събуди и свенливостта му бъде накърнена.

Седна направо на пода до ваната и обхвана коленете си с ръце. Този път бе стигнала твърде далеч, не можеше да се върне обратно. Ролф сигурно щеше да я убие, задето бе избягала с непознатия. Бе наясно, че Ролф може безпрепятствено да напуска чертите на града. Имаше всички необходими средства. Рано или късно ще научи къде е и ще дойде за нея. Знаеше го, защото го познаваше добре. Не защото между тях някога бе съществувала любов, липсваше дори физическо привличане. Единственият път, когато Ролф се опита да я изнасили, тя бе изгубила съзнание, докато се бореха. Когато се свести, се оказа, че не я е докоснал. След този случай Ролф проявяваше към нея странно уважение, сигурно защото бе съумяла да го надхитри. Но това не му пречеше да я бие редовно...

По-късно на три пъти клиенти искаха да правят с нея любов, тя губеше съзнание, но Ролф и след излизането от безпамятността се държеше нежно, грижовно и внимателно, и сякаш ѝ връщаше тялото, даваше му сигурност, галеше треперещата ѝ ръка и я успокояваше, че всичко ще бъде наред.

Амбър извърна лице и се загледа в мъжа във ваната. Що за чудовище е тя? Ролф твърдеше, че може да убива, но тя му вярваше колкото и на чистачите. На няколко пъти бе изгубвала контрол над себе си в компанията на клиенти, бе изпадала в състояние на неописуем страх и после — нищо. Никакви спомени. Но по-лошото бе, че Ролф със сигурност би могъл да представи доказателства за убийствата ѝ. Така успяваше да я задържи в оковите на страха.

В тишината на стаята, ослушвайки се за полицията, която все още не идваше, тя скри лице в ръцете си и тихичко заплака, смазана от

безнадеждното бъдеще.

Спря да плаче, когато стомахът ѝ напомни, че отново е гладна. Сети се за чинията със суха храна до компютъра и се надигна. Когато се върна, довършваше сандвича, малко по-изсъхнал, но все така вкусен. Джек тъкмо изстена, размърда се и започна да говори, като насън.

Амбър докосна раната на лицето му. Беше се инфектирала. Тя извади няколко кредита от чантичката си — бяха останали по-малко от половината и вече знаеше, че ще се наложи да се върне към първия си занаят — да краде, за да се изхранват и оцелеят. Дано Джек да бе предплатил за стаята. Спусна се безшумно във фойето и остана, притаена в сянката на стълбището, докато открие къде е наблюдателната камера. Малко след това по стълбите слезе един от обитателите и тя го разпита за аптека. Изслуша обясненията, след това излезе забързано и свърна по улицата.

Макар да знаеше, че са пресекли границата на гетото, не го осъзна веднага. Скоро обаче забеляза разликите. Нямаше ги тълпите от минавачи. Улиците бяха по-чисти. Охранителните камери бяха в изправност и работеха. Продължи по навик да се извърща с гръб към тях, за да не оставя никакви следи. Търговците или техните компютризирани заместители посрещаха клиентите иззад метални решетки. Кредитите се изплъзваха между пръстите ѝ, сякаш се опитваха да ѝ избягат, и съвсем скоро не ѝ оставаше друго, освен да се върща в стаята. Докато крачеше нататък, машинално отбелязваше онези, които навлизаха спокойно в обсега на камерите — или не ги забелязваха, или не им обръщаха внимание.

Джек потръпна, когато го намаза с крема, и размаха ръка към нея. Тя се отдръпна. Наложил се да му стисне носа, за да може го напръска с антибиотик, но се справи. Сега ѝ оставаше само да чака. Провери температурата на водата във ваната. Беше изстинала. Не беше добре за трескавото му тяло, затова пусна топла вода.

Така и не ѝ хрумна да вземе остатъка от парите и да избяга.

Джек се събуди, мокър и треперещ, със свит от мъчителен глад стомах. Момичето седеше със скръстени крака на пода на банята и похапваше порция задушено месо, от която се разнасяше фантастичен мирис.

— Събуди ли се вече? Ако ще оставаме тук, един от двама ни трябва да се научи да готви. Цените на румсървиса са убийствени.

Джек отвори уста да възрази, но тя му я запуши със забодено на вилица задушено.

Когато го нахрани, тя изтри със салфетка крайчеца на устата му.

— Готово — рече. — Всъщност, ако не знаеш, имаш натравяне от изгарянето. Твърде дълго не беше го лекувал.

Той докосна обгорената част на лицето си. Ала вместо неравния белег, напипа коричката на заздравяваща рана. Все още беше розова и мека.

— Поел съм нови бацили от този свят — кимна Джек с измъчена усмивка. Спомни си как ловко екипажът на „Монреал“ бе заобиколил митническата проверка, която включваше и задължителни ваксини. Така му се пада сега.

Амбър кимна, сякаш бе прочела мислите му. И вдигна рейнджърските му гащета.

— Накарах да ги изперат.

Едва сега Джек забеляза, че е гол, покрит само с кърпа. Протегна ръка и дръпна гащетата.

— Излизай от банята.

Амбър се засмя.

— Имаш ли сили да се справиш сам?

Когато излезе, той смъкна кърпата и я запокити ядно към вратата. Изправи се във ваната, главата му се завъртя, но въпреки това успя да се изсуши и да се облече.

— Къде е костюмът? — бе първият му въпрос, когато влезе и стаята.

— Прибрах го. — Амбър лежеше на леглото, разхвърляла около себе си списания. Докато се приближаваше към нея, почувства нарастващо безпокойство в душата си. Огледа намръщено бъркотията, после осъзна, че това е част от прикритието ѝ — скучаещо момиче на повикване.

Той прокара пръсти през косата си.

— Къде е костюмът? — повтори и се изненада от сприхавия си тон.

Амбър се поизправи и скръсти ръце.

— Първо седни.

В душата му започна да се надига гняв.

— Кажи ми къде е костюмът и престани да си играеш разни игрички.

— Аз ли? Ако повишиш още малко тон, нищо чудно да цъфне полиция. Ченгетата са навсякъде. Това ли искаш? Да включим тогава компютъра и да въведем последния код. Може да стане даже по-бързо, отколкото предполагаме.

Той не сваляше навъсен поглед от нея. Какво си мисли тази инатлива хлапачка? Отвърщаше му с предизвикателен поглед. Направи усилие да се овладее.

Тя се наклони напред и положи ръка на коляното му. Джек почувства странно облекчение, а мъчителната зависимост от костюма като че ли понамаля.

— Джек — каза тя. — Знаеш ли, че говориш насън? Не мога да се похваля с някакво образование — повечето неща съм ги научила от Ролф, — та не разбирах всичко от думите ти. Само някои неща. Но съм сигурна, че засега не бива да си поставяш костюма. Поне известно време. Той е... повече от това, което изглежда. Мисля, че те иска, за да се храни от теб.

По гърба му преминаха ледени тръпки. Той отмести ръката ѝ.

— За какво говориш?

— Говоря за теб и за твоя боен костюм. За това как си напуснал пламтящия Кларон, как търсиш някого, как си се бил с драките (проклетите да са) и разни други неща, които те чух да разправяш.

— Но това за костюма няма как да го знаеш от мен.

Тя се надигна и сви рамене.

— Понякога... чувствам разни неща. Малко преди да се случат, или преди да бъдат изречени. Ролф твърди, че имам дарба.

Медиум, помисли си той. Интересно, колко ли е развита дарбата ѝ. Успокои се и продължи да я слуша.

— Костюмът или нещо вътре в него е живо. То расте. Храни се от теб. Кара те да го искаш и да се нуждаеш от него. Струва ми се, че би могъл да го контролираш, ако внимаваш.

Джек се зачуди дали това не е паразитът, който ще го превърне в берсеркер. Проклятие! Проклет да е костюмът и милосите, и драките да са проклетни. Юмруците му се свиха. При първа възможност ще се отърве от този костюм — но не сега.

— Нуждаем се от него.

— Струва ми се, че мога да ти помогна да го контролираш.

— Защо?

Погледът ѝ срещна неговия.

— Защото те харесвам.

Думите ѝ го завариха неподготвен. Не беше ѝ сторил нищо досега и изведнъж осъзна, че по нейната скала това се оценява много високо. Сигурно дори го смяташе за герой.

— Нищо не ми дължиш — рече той. — Аз съм ти длъжник.

Лицето ѝ се изкриви от гняв.

— Не си позволявай да ми говориш така! Нуждаеше се от помощ и аз ти я предложих. Както виждам, още не съм си свършила работата. И за да го направя, ти също ще трябва да ми помогнеш. Освен това не бива да позволявам на Ролф да ме открие. Копелдакът има дълги ръце. Ето за какво ще ми помогнеш!

Сторм претегляше внимателно думите ѝ. После осъзна, че няма друг избор. Щеше да му прави компания. Спомни си за думите на лаборанта, който го бе предупредил, че не бива да остава сам, да страни от хората.

— Искам да постъпя в гвардията на императора — рече той.

— За да го убиеш?

— Не. Но чрез него искам да намеря човека, който ме прати, който прати моя отряд... на сигурна смърт. Искам също така да разбера защо беше изпепелена Кларон. Надявам се някой ден тя отново да стане цветуща планета.

— Тераформирана? — гледаше го зяпнала от почуда, смаяна от амбицията му.

— Да.

— Не искаш много, а?

На този въпрос не смяташе да отговаря.

Тя посочи с пръст тъмния коридор.

— С това нещо ли си воювал?

Дължеше ѝ го, макар да си даваше сметка, че може да ѝ причини неприятности.

— Аз съм ветеран от Пясъчните войни.

Очите ѝ се разшириха.

— Пясъчните войни? Никой не е оцелял от тях. Може би само дезертъорите... чувала съм за неколцина, които твърдят, че са такива. Но от воювалите никой не е останал жив.

— Е, аз съм.

— Чакай... тогава ти си достатъчно стар да ми бъдеш баща.

Той се усмихна уморено. Това дете на улицата умееше да гледа на нещата в перспектива.

8.

Джек седеше в ъгъла на бара, изпружил и кръстосал дългите си крака, и се стараяше да не привлича ничие внимание, загледан в изпотеното шише пред него. От време на време пъхваше по някой кредит в обслужващата машина и сервоавтомата минаваше наблизко, за да му остави поредната бира. Амбър се беше сгушила в прегръдките му, скрита в сянката на кабината. Беше се гримирала, носеше нови дрехи и изглеждаше достатъчно възрастна за ролята, която играеше. Въпреки това Джек изпитваше известна нервност, осъзнавайки, че държи в обятията си жена, причинила смъртта на трима мъже само защото са я докоснали.

Амбър въздъхна и отметна глава.

— Ако продължаваш да се наливаш така, ще се сдобиеш с бирено коремче.

Чуваше го за трети път, от няколко дена насам. Допи полупразната бутилка и си поръча нова. От всичките досега едва ли му се събираше цяла бира, но въпреки това продължаваше да ги поръчва, за да не се набива в очите на бармана. Трябваше да остане тук колкото се може по-дълго, за да наблюдава как живее утайката на малтенското общество. През целия ден в бара идваха и си отиваха наемници.

Погали я по врата и прошепна:

— Млъквай и стой мирно.

Устата на Амбър се изкриви от раздразнение.

На съседната маса седеше мъж с прошарена, разчорлена коса. Пред него имаше няколко празни бутилки и Джек забеляза, че всеки, който влизаше или излизаше от бара, минаваше да го поздрави или да размени няколко думи с него. Мъжът имаше дълги източени пръсти, които се протягаха като крака на паяк към онези, които се здрависваха с него. По осанката и поведението му Джек бе стигнал до извода, че е ветеран, също като мъжете, които идваха да го поздравят.

Амбър понечи да каже нещо, но той я стисна за коляното. Човекът от съседната маса се бе разсмял на някаква реплика.

— ... без Марсиани — рече другият.

— Така му се пада — отвърна сивокосият. — Който се опитва да седи на два стола, пада. Все пак свърши доста работа, което означава, че само заключителната фаза остава на нас.

Събеседникът му, млад мъж с белези по лицето, кимна.

— Мен не ме брой. Решил съм да стана телохранител. — Той вдигна чашата си.

— И защо мислиш, че ще те вземат? — засмя се презрително мъжът.

— Надявам се. Поканиха ме на разговор.

— За костюмите е нужна сериозна подготовка. Добра координация и рефлексии. А ти пиеш и пушиш много, Смитърс. Освен това, не забравяй рисковете. Помниш ли какво се случи с Рицарите в Пясъчните войни?

Младият мъж се разсмя.

— Много смешно. Яд те е, че си бил твърде млад, за да те вземат и теб.

— Няма нищо смешно. Защо смяташ, че са били унищожени всички костюми и са разпуснали Рицарите? В Пясъчните войни са се случвали разни неща, които никой не може да обясни. Няма и оцелели, които да го направят.

— Може би. Добре де, радвам се, че се видяхме. Може да се запиша по-късно.

Възрастният мъж изпроводи събеседника си с поглед и Джек го чу да си мърмори:

— Ако остане нещо от теб дотогава.

Амбър го погали по лицето.

— Джек, какво става? Пребледнял си.

— Нищо. — Той се освободи от ръката ѝ. — Да се махаме.

Поведе я по улиците, като и двамата внимаваха да вървят встрани от следените от камери участъци. Когато се върнаха в стаята, отвори широко вратата на гардероба, където бе монтирал стойка за костюма, и седна с кръстосани крака на пода пред него, сякаш възнамеряваше да му се люби.

Но още щом го погледна, целият настръхна. Влечението не бе намаляло — искаше да го облече, да го носи и използва.

Амбър приседна до него.

— Джек, какво има?

Той поклати глава.

— Проклет да съм, ако го направя, но и също толкова — ако не го сторя.

— Кое?

— Да използвам костюма. Той ще ми отвори път към императора. Стигна ли там, мога да намеря човека, когото търся, и да задавам въпроси, на които никой не желае да отговаря. Мога да преодолея бюрократичната преграда.

— Но след като те вземат в гвардията.

— Точно така. А доколкото успях да разбера през седмицата, прекарана из баровете, не е никак лесно да те допуснат на събеседване. Трябва да си млад, здрав и да имаш препоръки.

— За препоръките ще подкупим някого.

— Но кого? — Джек се изправи. — Нямаме никакви връзки. Ако се опитам да вляза в компютъра, скоро пак ще ме засекаат.

— Не е необходимо да използваш костюма, за да те наемат — настоя тя.

— Все пак това е най-сигурният начин да ми обърнат внимание. — По гърба му пробягнаха студени тръпки. Наистина ли искаше да го забележат? Дали оцеляването му досега беше случайно? — Но за да нося костюма, трябва да мога да го контролирам.

— За да ти помогна, трябва да зная повече. Излъчването му е отслабнало доста от последния път, когато го долових. Каквото и да расте там, расте на пориви. И все още не мога да определя къде е... би могло да е навсякъде в костюма.

— Значи е разумно да го нося за ограничени периоди от време?

— Може би. Искам да кажа, вероятно. Джек, не зная какво е това. Нито как расте. Какво възнамерява да направи. Ако знаех, може би бих могла да му противодействам. — Тя се излегна на пода. — Май трябва да взривиш проклетото нещо.

— В никакъв случай. Засега костюмът е по-скоро предимство, отколкото тежест — той се изправи и затръшна вратата на гардероба.

Амбър се претърколи по корем.

— Ако можем да намерим някого...

Джек сведе поглед към нея. Сложната конструкция, която бе изградила от косата си, бе на път да се разпадне, но тя не ѝ обръщаше внимание. Докато я гледаше, почувства странен прилив на нежност.

— Само аз останах — рече тихо той. — Кого друг можеш да попиташ?

— О, има и други — отвърна Амбър безгрижно. — Въпросът е къде да ги намерим? Най-лесно ще е да разговаряме с Болард.

— Други ли? Какво искаш да кажеш?

Тя повдигна вежди, когато ѝ подаде ръка.

— Джек, знаеш, че има и други. Предимно дезертъори, преди драките да избият всички останали. Едва ли ще искат да говорят — предполагам, че ги е страх, но Ролф имаше вземане-даване с Болард. Просто никога досега не съм го свързвала с Пясъчните войни. Но сега вече съм сигурна, че е един от вас.

— Не можем да се обърнем към него.

— Защо?

Джек поклати глава.

— Ще каже на Ролф. И той ще те намери.

— Рискът си заслужава. Ами ако знае нещо повече за бойните костюми?

— Не.

Амбър стана, заобиколи го и влезе в банята, където прекара близо час, докато изтри и последните останки от грима.

Хапнаха по малко, осъзнавайки, че запасите на Джек са на привършване. Да живееш незаконно, осъзна той, струва три пъти повече, отколкото ако си нормален гражданин. Докато заспиваше в спалнята, чуваше как Амбър обикаля из съседната стая.

Не я чу кога е излязла, но я усети да се прибира. Влезе право в спалнята и се приближи крадешком към леглото.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Джек.

Тя подскочи.

— Стресна ме! Открих Болард. Обличай се и тръгвай с мен. Побързай де!

— Глупачка! Казах ти да забравиш за него.

— О, я стига. Свършено е. Няма да е още дълго там, където го намерих, така че — приготвяй се.

Излезе и го остави да се облече. Очакваше го в съседната стая, където пристъпяше нетърпеливо от крак на крак.

Докато излизаха, Амбър тикна нещо хладно в ръката му. Беше миниатюрен пластичен пистолет.

— Зареден е — съобщи му тя.

— Но... — Джек млъкна, поклати глава и напъха оръжието в колана.

Улицата беше мокра от наскоро падналия дъжд. Амбър го поведе с бърза и уверена стъпка. Миришеше на влажна пръст. Джек я следваше на една крачка, давайки си сметка, че тук тя е в стихията си. Дете на улицата, което знае как да използва всички потайности на града. На два пъти ги подминаваха патрулни коли, без да им обръщат никакво внимание. Амбър не прояви и следа от нервност, изглеждаше напълно уверена в себе си.

Стигнаха един затънт район, където охранителните камери не само че не бяха разбити, а въобще не бяха монтирани. Едва сега Джек си даде сметка защо му бе дала пистолета.

Момичето спря пред една бронирана врата в тясна, задънена уличка. Не се виждаха никакви прозорци. Разнесе се механичен глас:

— Кой идва?

— Гости.

— Идентификация.

Амбър пъкна една карта в процепа. Докато устройството я сканираше, Джек се зачуди дали наистина трябва да влизат вътре.

Механичният глас отбеляза:

— Но вие сте двама.

— И двамата сме поканени! — Амбър се пресегна и улови Джек за ръката, сякаш се боеше, че без него вратата ще я погълне и изяде.

Настъпи продължителна тишина.

След това вратата се отвори.

— Влизай — подкани го Амбър и първа прекрачи прага.

Очакваше вътре да е тъмно и мръсно и така си беше. Пластмасови кабинки с щори закриваха три от стените. В средата имаше барплот, около който бяха подредени малки масички, заети от мъже, жени и чуждоземци, облечени в износени дрехи и разговарящи шумно и гръмогласно. Холоекраните показваха не разгопени хубавици, а карти на различни светове. Джек позна две от версиите на популярна

военна стратегическа игра, но поне на един от екраните се виждаха кадри от действителни войни. Помисли си с горчивина, че навярно по същия начин са показвали тук репортажи от войната на Милос и Дорман, а клиентите са залагали на победителя, без да ги е грижа за човешката трагедия.

Амбър го поведе към най-голямото сепаре в ъгъла. Холоекранът над него тъмнееше — играта бе свършила или може би клиентът в сепарето не играеше? Когато приближиха, мъжът вдигна глава, но в мрака Джек долови само златист отблясък. Амбър седна в сепарето и го дръпна до себе си.

— Върна се значи? — попита мъжът и придърпа чашата към себе си.

— Да.

— Смел ход, момиче, като се има предвид какво предлага Ролф за черупката на твоето приятелче, а и за теб в комплект с него. — Наведе се да разгледа Джек и на лицето му отново проблесна нещо. Дясното му око бе заменено от камера от жълт метал — злато, материал, който плътта нямаше да отхвърли, а за кръвта криеше най-малък риск от инфектиране. Джек и преди бе виждал частични протези на очите, но не и толкова радикални. Непознатият не само искаше всички да узнаят, че си е изгубил окото, но и носеше заместителя, сякаш е почетен медал.

Новото око, разбира се, притежаваше далеч по-големи възможности от оригиналното. Можеше да увеличава образите, имаше инфрачервена приставка за нощно виждане и никога не се затваряше. Непознатият виждаше Джек и всички останали посетители на тънещия в сумрак бар далеч по-добре, отколкото те можеха да го видят. Но въпреки това бе предпочел да седне в ъгъла.

Амбър се размърда и ръката му се стрелна към нея с неочаквана пъргавина. Очевидно имаше добри рефлексии.

— Какво искаш? — попита той. Имаше късо подстригана коса и мускулесто, добре поддържано тяло, а кожата му бе леко мургава. Бялото на ноктите му почти сияеше в тъмнината.

— Болард — отвърна лаконично Джек.

— Защо? Ти да не си ловец на глави? Полицай? Чистач?

— Аз съм приятел на Амбър — представи се и погледна към момичето. Изглеждаше разтревожена, но не и изплашена.

Мъжът се разсмя. Смехът му бе циничен, но суховат, изолиран в пределите на сепарето.

— Какво ще ти струва това? — попита.

— Нищо — излъга Джек, докато Амбър се наместваше. Щом иска Болард... ще трябва да играе играта докрай, за да го намери.

Златното око се втренчи в него, плъзна се по безличния му сив костюм и се спря върху вътрешната страна на китката. Мъжът се захлади.

— Какво мога да изгубя? Не носиш чип, значи нямаш досие на Малтен. Не можеш да убиеш човек, който не съществува. Аз съм Болард.

— В такъв случай — заяви Джек тихо, като се наведе напред и се опря на лакти, — имай предвид, че и ти си загазиш.

Нормалното око на Болард се разшири. Лицето му се изкриви от злобна усмивка.

— Хубаво де, предупреди ме. — Той пхна карта в процепа на машината за поръчки. — Нещо за пиене?

Джек поклати глава, но Амбър каза:

— Топъл плодов сок.

Болард поръча. Изчака, докато сервоавтоматът му донесе бирата и чашата с топъл сок за момичето, и продължи разговора.

— Какво искаш от мен?

— Искам да поговорим.

— Разговорите са глупост. За какво става въпрос? Работа ли си търсиш?

— Не — поклати глава Джек. Размърда ръка в отдавна заучен жест и уж неволно бутна шишето с бира пред Болард. Бутилката се залюля на ръба и Болард се пресегна да я улови. — Искам да разговарям с теб за Милос.

Въпреки сумрака Джек забеляза, че лицето на Болард е пребледняло.

— Откъде си научил този поздрав?

— Оттам, откъдето и ти — в новобранската школа.

— Не. Не. Та ти си най-много на двайсет години. А мен не ме приеха.

— Не е вярно. Този поздрав е неизвестен за останалите отвън. Може да си избягал по-късно. Но и ти си бил Рицар — като мен.

Болард надигна бутилката и изпи на един дъх половината от съдържанието ѝ. Ръката му видимо трепереше.

— Какво искаш да знаеш?

Джек се наклони към него.

— Сподели с мен каквото знаеш. Искам да разбера защо. Преди шест години е имало обща амнистия за всички дезертьори. Защо тогава не си поискал да амнистират и теб?

Болард плъзна поглед из помещението.

— Не можех — отвърна лаконично.

— Защо?

— Заради Пясъчните войни, дявол те взел! Заради костюмите, гордостта и честта на Рицарите — всичко, за което съм се сражавал! Ето защо! — Болард побутна бирата настрана. — Защото Пясъчните войни бяха смъртна присъда. Трябва да го знаеш, ако си бил там.

— Бил съм там — отвърна мрачно Джек.

— Убеди ме.

— Да си чувал някога за военнотранспортните кораби? Хибернационните превозвачи?

— В края на войната ли? Разбира се. Повечето са били изгорени от драките, докато са се изтегляли от въздушното пространство на Милос. А на Дорман не е имало достатъчно оцелели, за да пратят хибернационен кораб.

— Един обаче е оцелял. Летял е по инерция, без управление, цели седемнайсет години.

Болард не можа да сдържи възклицанието си. Двамата мъже срещнаха погледи.

— Чувал съм слухове за подобно нещо — рече Болард. — Но когато го открили, всички на борда били мъртви.

Джек поклати глава.

— Не всички. Една от капсулите останала на аварийно хранване и мъжът вътре проспал пътешествието. Пострадал леко — незначителни увреждания на нервната система и измръзвания по крайниците. Изгубил няколко пръста на краката. И един на ръката. — Той му показа дясната си ръка с ампутираното малко пръстче. — Аз.

— Божичко! Значи ти си последният жив Рицар — прошепна Болард.

9.

Докато разговаряха с Болард, навън отново бе заваляло. Тръгнаха обратно малко преди зазоряване. Докато вървяха, Джек си пое въздух с пълни гърди. За първи път, откакто бе пристигнал на Малтен, въздухът му се стори свеж и улиците — чисти. Но мислите му все още се въртяха около разговора с Болард.

Амбър бе в странно приповдигнато настроение. Подскачаше около него, докато той крачеше равномерно.

— Ти си бил легенда, знаеш ли?

— Благодаря — отвърна сухо Джек.

Момичето се втренчи в лицето му, забеляза, че не му е до приказки, прескочи една локва и се отдалечи напред, оставяйки го сам с мислите му.

А Болард му бе осигурил достатъчно храна за размишление.

Немигващото златно око бе останало насочено към ръката му доста време, след като Джек я положи на масата. След това Болард се пресегна и я докосна, сякаш за да се увери, че съществува. Ветеранът имаше мазолести пръсти и грапава кожа.

— Къде беше досега? — попита, като се вгледа в лицето на Джек.

— На Кларон. Бях рейнджър там.

Болард кимна с разбиране. Наведе се напред и лицето му излезе от сянката. Изглеждаше като тъмнокос ангел на истината.

— В такъв случай те съветвам да се събудиш, Сторм. Крайно време е наистина да отвориш очи.

Думите отекваха дълго в главата на Джек. Той се спъна в една неравност, стъпи в локва и вдигна пръски вода. Почувства сътресението през тънките си обувки. Ала нищо не можеше да отвлече вниманието му от странните думи, които бе произнесъл Болард:

— Не разбираш ли, че са унищожили цяла планета, за да ти видят сметката?

— Това е безумие.

— А нима Пясъчните войни не бяха безумие? Да зарежеш на планетата всички, включително и евакуационните екипажи, за да бъдат унищожени само защото са се сражавали срещу противник, който не може да бъде спрял с нормални средства? Знаеш ли как аз се измъкнах? Знаеш ли?

Джек погледна към Амбър и изведнъж забеляза странно вцепененото ѝ изражение.

— Ти си я упоил.

Ветеранът повдигна рамене.

— Нищо страшно. Не ни чува и няма да помни нищо от това, което си казваме. Ако тя означава нещо за теб, ще си ми благодарен.

Амбър се облегна назад, сгушена като котка на диван. Сетне пъкна пръст в пяната над своята напитка и го засмука унесено.

— Стига ѝ толкова — Джек се пресегна и дръпна чашата. — Та как се измъкна? И къде беше, на Милос или на Дорман?

— Бях на Милос. Избягах от болницата и успях да се кача на кораба на един търговец, който научил за бойните костюми и искал да има такъв за частната си колекция. Още докато лежах в болницата заради изгубеното си око, чух разни слухове. Че ще ни изоставят, ще ни пожертват. Командването изпаднало в паника. Страх ги било, но не само от драките, а и от милосите.

Джек стисна юмруци толкова силно, че белегът на дясната му ръка побеля.

— А какво се говореше за бойните костюми?

Болард се подсмихна.

— Стига, Сторм. Всички го знаят — костюмите отглеждат берсеркери. Та както ти казах, натъкнах се на един търговец, който се надяваше да си улови такъв за частната менажерия. Предложих да му продам моя срещу това да ме откара от планетата. Сигурен бях, че това е единственият начин да се измъкна жив от Милос. — Докосна кожата под изкуственото си око. — Така се сдобих с това нещо. Нямах възможности за скъпа трансплантация. Пък и беше твърде късно заради инфекцията и зле зарасналата рана. — Усмихна се и отново се облегна назад. Предполагам, че размяната е била добър удар. Имаше и

други, които успяха да се измъкнат. По подобни начини. Но повечето не искат да си го признаят. Не е здравословно.

— И защо не?

— Все още идеалист, а? — Болард премигна със здравето си око. — Те ни избиват. Затова предложиха пълна амнистия, преди да дойде новият император. Приличаше на добре обмислена политическа стратегия, но този, който я е предложил, е искал списъците?

— Списъците?

— Списъците с хората, подали молба за амнистия. Не са толкова много оцелелите от Пясъчните войни. Тези списъци са като смъртни присъди!

— Но... те можеха да ме убият. Всички на борда на онзи кораб вече бяха мъртви. Какво е един труп повече?

— А защо смяташ, че хората, които са те намерили, са спазвали стриктно заповедите? Нали като се върнахте, не те чакаше официална делегация по посрещането?

Джек се унесе в мисли, докато Болард надигаше бутилката. Амбър продължаваше да седи в транс.

— Не мога да повярвам — промърмори той.

— Има лесен начин да се провери. Потърси докторите, които са свършили тази работа — Болард посочи ръката на Джек. — Потърси ги и виж дали са още живи. И дали ще ти се зарадват, ако е така. Така бързо ще разбереш истината.

Джек знаеше, че е запазил костюма благодарение на щастлива случайност. Въпреки разпоредбите. Какъв глупак е бил да се разхожда открито с него. Покашля се смутено.

— Добре де, какво знаеш за костюмите?

Другият сви рамене.

— Това, за което ме питаш... истина е. Ти не си ли го виждал?

— Ами... не съм сигурен.

— Щеше да си, ако го беше видял. Когато си сред пясъците, не можеш да се измъкнеш от костюма. Понякога изкарваш вътре цяла седмица. И това е напълно достатъчно. Не знам какво пъхат вътре гнусните милоси, но то започва да расте. Храни се от потта и топлината. Излюпва се и се загнездва в тялото. Докато го убие и започне да се храни от него. Накрая изскача от костюма, сякаш се излюпва от някакво проклето яйце. Човек-гуцер — роден убиец.

Твърде бърз и твърде зъл дори за драките. Не могат да се справят лесно с него. Берсеркерите са някаква легенда на Милос, доколкото съм чувал. Но дори цели легиони от тях не могат да спрат драките. — Болард се изплю на пода. — Заслужаваха да загубят Милос.

— Легиони? Ти каза легиони.

— Беше ужасно. Отреди от изгубени сред пясъците войни — и после превърнати в чудовища. С очите си го видях. Пехота, Рицари, всичко, което има бойни костюми и брони.

— И затова са решили да унищожат костюмите.

— И хората в тях. Нямамо никакъв начин да разберат какво тече в жилите им, предполагам. А и никой не знаел откъде са се взели берсеркерите.

— Какви са симптомите?

— Симптоми? — Болард извърна към него здравото си око.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато си заразен. Минаваш ли през различни стадии?

Болард се усмихна мрачно.

— Все още си пазиш костюма, а? Искаш да знаеш дали е безопасно. Изгори го, момче, докато имаш възможност.

— Не мога — Джек се облегна назад. — Може би и ти не си видял толкова, колкото казваш.

— Видях го! — Болард се прекръсти. — Хората изпадат в делириум, започват да разговарят със себе си, страшно е да ги слушаш. След това им изхвърква чивията. Превръщат се в страхотни войни. Не знаят що е страх. А после... костюмът замира. Предполагахме, че е заради изчерпаната енергия. Но нямаше как да им помогнем. Слънчевите колектори имат определен срок.

— Зная.

— А след това костюмът се разцепва. Божичко... — Болард поклати глава. Здравото му око бе помътняло, сякаш надзърташе в собственото си минало. — Никога не бях виждал подобно нещо. Преди и след това.

— Грамадно чудовище, гуцер, който бяга на задните си крака и използва опашката за баланс, зъбата челюст, гуша, която се раздува. Жълти и зелени люспи.

— И ти си го виждал!

Сторм се пресегна и си сипа от бутилката на Болард.

— Мислех, че е било сън. Може и да е било наяве.

— Не е сън. Виждаш си го. Ако използваш костюма си, може и с теб да се случи. — Болард се засмя. Гласът му бе изтънял.

— А какво стана с костюма на твоя колекционер?

— Нищо. Сигурно не е могъл да го накара да направи трансформацията. А може и да не е знаел, че трябва да е пълен с месо, за да стане. Или не е открил доброволци.

— Болард, чуй ме — Джек имаше усещането, че събеседникът му се отдалечава от него и потъва в алкохолната забрава. — Колко време отнема? Колко дни?

— Дни ли? Дни за какво?

— За целия процес. Колко дни минават, докато другите... забележат, че се променяш?

— Това е война, човече. Кой ще се занимава с подобни наблюдения?

Амбър се размърда неспокойно. Премигна, сякаш се пробуждаше от сън. Изведнъж се обърна към Болард.

— Мръсник такъв! Упоил си ме!

Той повдигна рамене.

— Какво ме е грижа? Кажете го на Джек. Той е последният истински Рицар. Отмъсти заради нас, приятелче! Те изгориха цяла планета, за да се отърват от теб. — Той се закашля. — Две седмици до първия стадий. След още една — делириумът. Нататък не зная. Може би още няколко дена. Или дори часове. — Затвори здравето си око и дръпна клепака над златното. След това се наведе и положи глава на масата. От устните му се отрони тихо ридание.

Амбър започна да го обсипва с въпроси веднага щом се върнаха в апартамента.

— Той знае ли за костюмите? Знае ли?

— Да. Но аз самият още не съм наясно. В края на краищата, също като мен и костюмът е бил в хибернация близо двайсет години. И все пак... струва ми се, че се пробужда. Предполагам, около две седмици ще му бъдат достатъчни.

— В такъв случай трябва да ограничим използването му до часове. — Тя наклони глава. — Може би, ако го приберем в хладилник,

ще забавим растежа?

— Две стъпки напред, една назад?

— Нещо подобно.

Джек се отпусна уморено на дивана.

— Заслужава си да опитаме.

— Какво друго ти каза?

Той се намръщи недоволено.

— Ако Болард искаше да знаеш, нямаше преди това да те упои.

— За Ролф?

Долови страха в гласа ѝ, зърна го изписан на лицето ѝ.

— Не за Ролф. Неца, които е по-добре да не знаеш.

Хвърли поглед навън, към порозовяващото небе. Може би съвсем скоро планетата щеше да бъде обхваната в пламъци? Ако не иска да се повтори трагедията от Кларон, трябва да вземе някакви мерки. Негов дълг е да го направи. Джек стисна юмруци.

Страхливец не е, който се бои, а който не съумява да надмогне страховете си. Почти усещаше физическото присъствие на костюма. Сякаш му нашепваше, че е самотен. И че таи заплаха. Той се изправи.

— Трябва да поспя — каза. — А после ще излезем да ти купя свестен часовник.

— Да ми купиш? Мога и сама да си открадна.

— Да ти купя — повтори натъртено Джек.

— Защо?

— Защото отсега нататък искам да знам точно колко време съм носил костюма. Искам и ти да се научиш да боравиш с приборите в него. А също и да следиш как се развива онова вътре. Каквото и да е то. Защото сега моят и твоят живот зависят от него.

10.

— Работа?

Джек се ухили, спомнил си за покойния Марсиани и неговия екипаж.

— Сърбят ме ръцете да строша някоя и друга глава. — Зад гърба му имаше дълга опашка от мъже, които разговаряха помежду си, без да му обръщат внимание. Повечето от тях чакаха тук още от тъмно, за да отворят бара — днес бе приемен ден.

Мъжът с прошарена коса си отбеляза нещо.

— Умения?

Това бе трудната част. Джек се поколеба, преди да отвърне:

— Имам собствена броня. С имплантирани оръжия.

Едва сега мъжът вдигна глава. Не изглеждаше никак добронамерен. По-скоро заплашителен. И бдителен. Твърде бдителен.

Джек пристъпи от крак на крак.

— Смитърс ви препоръча — рече той. — Аз... се сдобих с прототип на бронята, която императорът е поръчал за своята гвардия. Смитърс каза, че ще разберете.

— Така значи било — кимна мъжът. Сбърчи замислено вежди и краищата на устните му се извиха нагоре. След това надзърна в бележките си. — Ще бъда дискретен, ако и ти си такъв. Вземи този диск. На него има един адрес. Доколкото ми е известно, там търсят хора, които... обичат да трошат глави.

Джек прибра диска и пое обратно покрай опашката. Приеман ден за търсеци работа. Той самият също се бе подредил отрано пред бара. Излезе навън и се огледа за Амбър. Намери я в съседния магазин, където се опитваше да надхитри автомата за поръчка на храна.

Дръпна я за лакътя и я изведе навън под яркото малтенско слънце.

— Стига, Джек! Почти бях открила кода за достъп!

— Амбър, точно сега никой от двамата ни не може да си позволи да го арестуват.

Тя изпуфтя отчаяно.

— Не зная дали ти е известно, но сме без пукната пара. Аз например, макар да не ям много, съм свикнала да го правя редовно. Гладна съм, Джек.

Той продължаваше да я стиска за ръката.

— Току-що получих работа.

Изречението ѝ се промени мигновено.

— Това е чудесно! Кога отиваме?

— Аз отивам. Май е най-добре да се явя там без компания.

Тя замръзна на място, сякаш не бе забелязала, че Джек маха на преминаващото такси.

— Забрави ли, че съм ти официален хронометрист?

Сякаш би могъл да го стори. Но Джек поклати глава.

— Няма да нося бронята. Виж, Амбър. Тези хора работят на ръба на закона, макар невинаги да го прекрочват. Мисля, че няма да им се понрави, ако има свидетели. Ако отида там, ще трябва да приема работата. В противен случай ще знам твърде много и следователно се превръщам в рисков фактор. А никой с подобна репутация не живее достатъчно дълго.

— Значи, ако те наемат да убиеш някого, ще го направиш?

— Не. Но те няма да знаят, че не съм го направил. Обикновено наемат и още някого да свърши същото. А аз не смятам да му се пречкам.

— За какво всъщност ще те наемат?

Той повдигна рамене. Един яркожълт лъч се насочи към тях. Джек напипа последната смачкана банкнота в джоба си. Достатъчно, за да откара Амбър у дома. Понечи да извади ръка, но в същия миг таксито закова до тях и вратата се отвори.

— Амбър! — викна шофьорът и я дръпна за ръкава. Тя извика уплашено и подскочи, сякаш я бяха ударили с ток. След това побягна.

Шофьорът излетя от колата, събори Джек и хукна след нея. Беше нисък и набит. Джек се изправи и затича след двамата. Започна да се задъхва. Все още виждаше шофьора, но от Амбър нямаше и следа. Изглежда обаче преследвачът ѝ я държеше под око.

Стъпките им отекваха в бетонните стени на сградите. Пресичаха сенчести и осветени участъци, голото теме на шофьора на таксито

блестеше от пот. Джек успя да се изравни с него, чу накъсаното му дишане и заби лакът в гърдите му.

Шофьорът полетя напред и Джек се хвърли върху него. Главата на човека се удари в ръба на бордюра и той остана да лежи неподвижно, с плувнало в пот лице.

Джек се надигна бавно, поемайки си мъчително въздух. Ако имаха късмет, шофьорът нямаше да помни почти нищо, когато се свести. За съжаление вградената в таксито памет щеше да разполага с известна информация. Озърна се.

— Амбър!

Гласът му отекна надалече. Нямаше и помен от момичето.

Джек пое обратно към таксито. Когато пристигна, завари таблото на колата отворено, изтърбушено. Амбър бе приседнала върху капака, където го очакваше. Ухили се, като видя изражението му.

— Защо се забави толкова? — След това добави: — Той познава Ролф.

— В такъв случай най-добре да те прибера на сигурно. И да те нахраня.

Лицето ѝ светна.

— Добро начало!

Дискът го отведе до един богаташки дом, брониран като крепост. Когато го пъкна в процепа на вратата, домът го допусна в кратък тунел, където с тихо жужене непрестанно го следяха камери. Джек не им обърна внимание, давайки си сметка, че на подобни места параноята върви ръка за ръка с богатството. Щеше да е изненадан, ако беше различно. Нямаше да открият нищо подозрително в него, а и със сигурност информацията нямаше да бъде прехвърлена в централната система. Компютърната система на къщата без съмнение бе изолирана и само за вътрешно ползване.

Изправи се пред масивна врата. Пъкна диска в процепа на вратата и тя го погълна, без да му го връща. След това се отвори.

— Аз съм лихвар — каза жената. Стаята беше просторна, богато обзаведена с антики и разкошни изделия. Домакинята седеше в

приемащо формата на тялото кресло, което обаче срещаше известни затруднения да се справи с масивната ѝ фигура. Със сигурност имаше няколко участъка, където се бе предало напълно. Жената беше чувствена по някакъв неуловим начин. В стаята звучеше тиха, приятна музика.

Джек изпитваше странно неудобство. Тя изглежда забеляза, че е доловил подсъзнателното послание в музиката, защото се пресегна и я спря. Сетне чукна наново върху клавишите с позлатения си нокът и въздухът се изпълни с друга фонова мелодия. Хвърли му поглед, за да види реакцията му. След няколко секунди той осъзна, че изпитва голямо доверие в нея и му допада искреността ѝ.

Засмя се.

— Мога ли да помоля да се заемем с работата без странични въздействия?

Жената отвърна на усмивката му. Музиката затихна.

— Имам си някои трикове — призна тя.

— И все действащи на подсъзнателно равнище — отбеляза Джек.
— Защо трябваше да ги пробвате върху мен?

Тя повдигна рамене. Странно движение, като се имаше предвид, че пухкавите ѝ рамене почти се сливаха с врата.

— Наемам екипаж.

— Така и предполагам. Лихварите обикновено не водят войни, а само ги финансират.

— Това също е начин да си напълниш джоба — отвърна тя. — Наричай ме Сейди, ако обичаш.

— Джек.

— Добре, Джек. Ще забогатее още повече, ако си върна с лихва онова, което съм дала. Това се разбира от само себе си, нали?

Той кимна.

Сейди се понадигна в креслото.

— И тъй, има един човек, който явно е забравил за поетите към мен задължения.

— Искате да си върнете парите?

— Точно така.

— И къде е?

Сейди се засмя. Имаше бледа кожа и начервени устни. Мъдрите ѝ кафяви очи блеснаха.

— Става дума за бронирания сателит на генерал Гилгенбуш.

Джек подсвирна. Дори той бе чувал разказите за космическата станция на размирния генерал. Щеше да е по-лесно да проникне в двореца.

— Изплаши се, нали?

— Трябва да съм глупак, за да не се уплаша. Кой ще бъде капитан?

Жената се пресегна за един диск, същия като този, който го бе довел в къщата.

— Надявах се да е Марсиани, но той излезе в пенсия. Човекът, под чието командване ще работиш, се нарича Котака. — Тя изчака да види реакцията, не получи такава и се засмя.

— Плащам по пет хиляди доминионски кредита на участник, плюс още две и петстотин за топките на Гилгенбуш.

Джек се изчерви, но попита:

— Колко време ще отсъствам?

— Колкото е необходимо.

Той се замисли. Ако приемеше предложението на Сейди Амбър щеше да остане сама за известно време, а Ролф я преследваше по петите... Преглътна мъчително.

— Преживях труден период напоследък, госпожо Сейди. Ще ми е нужен известен аванс, за снаряжение и...

Жената се намръщи.

— Това е твой проблем, войнико.

— Разбирам добре, госпожо. Но тъй като и без това сте в лихварския бизнес...

Изражението ѝ се смекчи.

— Какво пък, сигурно нещо може да се уреди. Какви роднини имаш?

— Ами... само моята по-малка сестричка.

— Какво си уредил? — извика Амбър с пронизителен глас.

— Чакай малко — опита се да я успокои Джек. — Няма от какво да се притесняваш.

— Не желая да ме замразяват като парче месо!

— Сейди разполага със собствени криогенни камери. В подземията при нея е пълно с хора. Помисли си само — дори няма да разбереш, че съм заминал. Никакви притеснения, никакви бръчки.

— Хората наистина ли оставят свои близки срещу заеми? — тя въртеше невярващо глава. — Няма да го направя! Не мога да го направя! — раменете ѝ се разтресоха.

— Ролф никога няма да се сети да те потърси там.

Тези думи я накараха най-сетне да се поуспокои. Тя смъкна крака от дивана и приседна, свита на топка. Изминаха няколко секунди, преди да повдигне дългите си мигли и да погледне Джек.

— Трябва да го направя, нали?

— Ролф никога няма да те открие там — повтори той.

— Какво всъщност представлява?

— Все едно, че спиш. Може и да сънуваш. Все едни и същи сънища, които се въртят в кръг.

Тя обви с ръце голите си колене.

— Щом ти си го преживял в продължение на седемнайсет години, ще го преживея и аз.

За миг му стана тъжно, но се постара да прикрие чувствата си с усмивка. Тя кимна към пицата.

— Оставих ти малко. Но сигурно е изстинала вече.

Не беше съвсем изстинала, но това едва ли имаше значение.

11.

Сейди обичаше да бъде подготвена. В стерилните бели зали, които водеха към криогенните капсули, тя разполагаше с равин, врачка и Скиталец. Имаше и няколко други групички от посетители, които разговаряха тихо помежду си, а в отсрещния ъгъл се разделяха разплакани съпруг и съпруга. Докато Амбър стискаше изплашено лакътя на Джек, той оглеждаше Скиталеца. Имаше добродушен вид, но грамадният кръст, който висеше на гърдите му, бе достатъчен да смачка драк. Скиталецът видя, че го гледат, и прибра кръста под дрехите си.

— Този май те помисли за крадец — засмя се Амбър.

— Негова работа.

— Ех, надявах се на малка утеха, преди да ме замразят...

— Докоснеш ли му кръста, госпожа Сейди ще те остави задълго в капсулата.

— Само се шегувах — сви рамене тя. — Освен това харесвам Скиталците.

Досега Джек почти не си бе имал работа с тях. Въпреки че принадлежаха към една християнска секта, те бяха доста агресивни, страстно издирваха из галактиката признаци, че техният спасител действително е съществувал и е скитал между звездите. Двамата млъкнаха, забелязали, че към тях се приближава една сестра.

— Кой от двама ви?

— Тя — рече Джек и Амбър се смълча.

Сестрата се намръщи.

— Не е ли твърде малка?

— Защо не го обсъдите с вашата работодателка? — Сестрата протегна ръка към Амбър, но трябваше да я дръпне доста силно, за да я отскубне от Джек. Момичето извъртя очи към него и го погледна изплашено.

— Джек!

— Няма да те оставя! Ще се върна, когато те подготвят. Дори ще държа ръката ти, докато те приспиват. — Стисна зъби, когато вратата се затвори зад Амбър, чудейки се дали го е чула.

Докато си събираше багажа и очакваше да дойдат да го вземат, Джек откри, че продължава да мисли за Амбър. Опита се да се успокои. Тревогите на момичето бяха безпочвени. Ако той умре при изпълнение на задачата, според договора му Сейди щеше да ѝ изплати известна сума. Виж Ролф беше друг проблем...

Най-сетне дойдоха да го откарат на транспортния кораб. Докато му помагаша да пренесе багажа, един от тях попита подигравателно:

— Какво си сложил вътре? Да не е някой труп?

Другият изпръхтя недоволно:

— Останалите нямаха нищо против да си носят сами денковете.

Джек се подсмихна, докато ги заобикаляше, за да се настани отпред в колата. Багажът и двамата членове на екипажа отидоха отзад. Изминаха пътя до космодрума в напрегнато мълчание. Джек знаеше, че при първа възможност ще се опитат да му го върнат, тъй като беше новобранец, а те — стари кучета. Първо обаче трябваше да стъпи на тяхна територия.

За щастие багажът се товареше на кораба с транспортна лента. Джек изпроводи своя с внимателен поглед и пътем забеляза, че има и други снаряжения. Видя и апаратура за прикриване и се зачуди къде ли се намира базата на генерала, и ще бъде ли възможно да я използват там. Само ако наблизко съществува друг масивен обект, който да ги прикрие.

Двамата членове на екипажа се поклониха и го подканиха:

— Заповядайте на борда.

— Какво представлява Котака? — попита Джек.

Те се спогледаха. По-високият, който бе с мургава, почти черна кожа, се ухили широко.

— О, шефът ли? Не си ли чувал за него, новако?

— Чувал съм, но не съм служил под негово командване.

Вторият, червенокос, със сипаничаво лице, също се ухили.

— Бива си го, стига благодарение на него всеки от нас да се завръща у дома здрав и читав. Нали?

Джек премълча, макар да смяташе, че от един капитан трябва да се очаква повече. Спря на стълбичката и погледна към хангара отсреща. След това наведе глава и пристъпи в кораба, сигурен, че е видял точно този, когото му се стори, че разпознава... Скокливеца, доскоро член на „Монреал“, го наблюдаваше откъм отсрещния хангар с изкривено от омраза, грозно лице.

Каютата, която отредиха на Джек, бе миниатюрна като телефонна кабина, на едната стена бе окачен хамак. Дори Амбър вероятно разполагаше с повече място в своята криогенна капсула. Нямаше друг избор, освен да остави куфара с костюма в работилницата. Беше поставил вътре малка приставка, която да поддържа постоянно ниска температура, и това сигурно бе предизвикало допълнително любопитство у членовете на екипажа. Но Амбър бе права — студът със сигурност забавяше растежа, така че ексцентричността му имаше своята скрита цел.

Скоро на борда се появи и Котака, мускулест мъж с гъвкаво тяло, изпроводен, преди да се покатери на стълбичката, от няколко разплакани хубавици. Джек едва сега осъзна на какво дължи прозвището си. Командирът имаше сребриста коса, тънка талия и широки рамене, но най-забележително от всичко бе красивото му лице. Едва ли това бе лицето, с което се е родил, най-вероятно бе дело на някой опитен пластичен хирург. Навярно истинското му лице бе пострадало при някоя злополука и капитанът се бе възползвал от безплатното лечение, за да подобри външния си вид.

Червенокосият и луничав Барни, който също бе наблюдавал тъжната раздяла, потвърди подозренията му.

— Разбра ли сега защо му викат Котака?

— Никога нямаше да се досетя — призна Джек.

Барни не отговори, а само присви очи и се почеса замислено по носа.

Котака спечели уважението на Джек още на следващия ден, когато свика всички наемници на съвещание. Сбирката обаче не се проведе в каюткомпанията, а в работилницата, където войниците разопаковаха оръжията си и ги подготвиха за действие.

Джек си даде сметка, че целта на този сбор е всички да бъдат поставени на равни начала. Не едни да се фукат пред другите, а да работят рамо до рамо, като истински професионалисти, въпреки че

всеки от тях имаше различна дарба. Джек наблюдаваше крадешком как един мършав мъж, с пристегната със синя панделка дълга коса, разглобява и смазва грижливо всички части на своите оръжия — малки, но смъртоносни играчки, които можеха да пробият дупка в скафандър за работа в открития космос, а в някои случаи дори в бойния костюм на Джек. Котака бе приседнал върху един празен сандък от амуниции, гол до кръста, с влажно от пот тяло, докато почистваше една огнехвъргачка.

Работилницата имаше собствени миризми и звуци. На пот и смазочно масло, на войници и метал. Чуваше се звънкото потракване на инструменти, докато войниците разглобяваха и сглобяваха своите „играчки“. Лъщяха добре смазани дула. Тънки отвертки настройваха фините механизми на мерниците. В работилницата нямаше герои... само механици.

Но веднага щом извади костюма си, Джек долови осезаема промяна в атмосферата. Беше го поправил и излъскал и докато го окачваше, си спомни думите на Марсиани: „Като първия зъб на бебче“. Костюмът се поклащаше в целия си блясък на закачалката.

Първи Котака скочи от мястото си и дойде да го разгледа. Подсвирна възхитено.

— Погледнете само. Виждал съм брони... но нищо подобно на това. Този път Сейди не е преувеличила. Откъде го взе?

— Свих го от една лаборатория, където се произвеждат прототипове за имперската гвардия.

Капитанът повдигна белезникавите си вежди.

— Без майтап? Откога го имаш?

— От няколко години.

— Не са те наемали често, а?

Това не беше въпрос. Котака се чудеше защо преди не бе чувал за Джек и неговия костюм. Джек кимна.

— Имах лични проблеми.

— Какъв боен опит имаш?

— Участвал съм в потушаване на стачка.

Котака кимна, изглеждаше доволен от отговора. Джек вдигна глава и забеляза, как останалите бързат да сведат погледи към оръжията си. Досети се, че хората от „Монреал“ са разказвали за него. Но знаеше също, че сред наемниците справедливостта е на почит. И

въпреки че сегашните му колеги сигурно се чудеха защо е убил Марсиани, те си даваха сметка, че това си е негова работа. Също както и на екипажа на убития.

Котака му подаде ръка.

— Добре дошъл на борда. Сторм, нали?

— Наричай ме Джек — отвърна той и пое десницата. Дланта на капитана бе хладна и мазолеста. Котака не беше нито толкова млад, нито толкова красив, колкото изглеждаше.

Дойдоха малко след като бе заспал, по средата на нощната смяна. Джек овладя изражението на лицето си, когато зърна силуетите на чернокожия мъж, Либия, и на червенокосия Барни, в отвора на вратата. Барни държеше метла.

— Джек, тази нощ ти си дежурен — обяви навъсено той. Подаде метлата на Джек.

— Без майтап? Извинявайте, пропуснал съм да надникна в графика.

— Не бери грижа за това. Дежурството е рутинна работа, затова капитанът не иска да се прави график. — Барни се озърна. — Какво да се прави, има ги на всеки кораб и трябва да внимаваме да не се размножават прекалено.

— Кое да се размножава? — попита Джек.

— Космическите плъхове. От теб се иска да обикаляш из коридорите и да ги събираш, а ние ще ги изхвърлим навън утре заранта заедно с боклука.

Либия поклати глава.

— Те са бързи, свирепи и опасни.

— Опасни?

— Разнасят болести и дъвчат. Като си представиш само колко кабели има на борда... — снижи глас, сякаш се опасяваше, че плъховете могат да го чуят.

— Аха.

Барни му хвърли поглед.

— Но метлата се справя с тях без проблеми.

— И как така?

— Смесихме храна с метални отпадъци и я разхвърляхме по ъглите. Тези гризачи ядат всичко. Метлата е магнитна тя улавя металните части. Колкото и да се дърпат, твои са. Ах... и нали знаеш кои зони трябва да избягваш?

— Разбира се — отвърна сънено Джек. — За да не повредя някоя електрическа верига с магнитното поле.

— Запознат си значи. Чудесно. Тази вечер ще се заемем със задния товарен хангар. Ти си на смяна, а после ще почиваш пет или шест дена.

Джек кимна и последва двамата мъже. Докато приближаваха вратата към хангара, попита:

— И колко дълго продължава смяната?

Либия погледна крадешком Барни. Червенокосият се засмя.

— Имаме си норма. Ако донесеш половин дузина, ще е достатъчно да им намалиш бройката.

— Шест космически плъха и мога да си легна, така ли?

— Точно така. Донеси ги на мен — ще бъда в предната каюткомпания, имам малко писмена работа.

— Ето ти и торбата за тях — Либия му подаде един мрежест чувал.

— Ясно. — Джек прекрачи прага на сумрачния хангар и двамата мъже дръпнаха плъзгащата се врата зад него.

Веднага щом остана сам, Джек пусна метлата и чувала на пода. Не че на този кораб нямаше плъхове... имаше със сигурност. Плъховете пътуваха навсякъде, където отиваха и хората. Но Джек знаеше, че метлата е точно толкова магнитна, колкото и той, и че нито един плъх не е бил улавян някога с нея. Бяха го пратили за зелен хайвер, по-точно на първото изпитание за новобранеца.

Всъщност това би трябвало да го зарадва. Значи наистина вярваха, че е млад и неопитен. Вероятно и други новопристигнали членове на екипажа бяха подлагани на подобни изпитания — в зависимост от характера им. На алчните предлагаха невероятно примамливи сделки. Параноиците биваха забърквани в несъществуващи заговори.

Би могъл да се свие на пода и да се наспи, докато Барни и Либия решат да дойдат, за да го „спасят“, уверени, че той не би могъл да изпълни „нормата“ си и надявайки се да го заварят с кървясали от

взиране в сумрачните ъгли очи, прекарал времето си в преследване на неуловимите плъхове. Но това би означавало да им позволи да се измъкнат прекалено лесно.

Джек се засмя, вдигна чувала и навлезе безшумно в хангара.

Барни погледна картите си. След това вдигна поглед над ръба им към Либия.

— Сигурен съм, че блъфираш.

Чернокожият му показва блестящите си зъби.

— Сложи ги на масата и ще разбереш.

Барни вдигна рамене. Откри картите, а след това трябваше да наблюдава как Либия прибира поредния залог. Единствената му утеха оставаше мисълта, че на сутринта ще види физиономията на онзи новак, когато отидат да го приберат. Представяше си как ще се гърчи, че не е могъл да си изпълни нормата. Барни изсумтя щастливо, докато Либия разбъркваше и раздаваше. Високият русоляв младеж бе погълнал историята им сякаш наистина вярваше в нея и дори се гордееше, че са му поверили толкова важна задача. Барни се ухили широко. Беше си припомнил онзи далечен ден, когато и него за първи път го бяха пратили да гони космическите плъхове.

Либия извърна глава.

— Някой идва.

Беше твърде рано за жертвата им. Барни се облегна назад във фотьойла и се заслуша в стъпките.

— Сигурно капитанът ще намине да пие едно.

Но фигурата, която се появи на входа, бе на новака. В едната си ръка стискаше окървавена метла, а в другата — пълен чувал.

— Заповядай, Барни — рече той, намигна му и пусна покрития с червени петна чувал в скута му, без да се притеснява, че разбърква картите. — Предполагам, че с това приемният ми изпит е приключил — добави и си тръгна.

Барни втренчи ужасен поглед в чувала в скута си. Вътре нещо потръпваше и цвърчеше.

— Какво е това? — попита Либия и се изправи.

Барни отвори предпазливо чувала и надзърна вътре. След това нададе смразяващ кръвта писък.

— О, божичко мили! Това са плъхове!

Стигнал средата на коридора Джек спря за миг. Писъкът на Барни отекна надалеч. Той се захили и продължи.

12.

— Да видим какво имате — отекна в металната зала гласът на Котака. — Не бих искал да се заема с подготовката на плана за атака, преди да съм наясно с какво ще работя. Мишените са на другия край... гледайте да се прицелвате точно, защото там отразителните щитове са най-мощни.

Барни приседна до Джек и улови насмешливия му поглед.

Имаше и други членове на екипажа, смесени с тълпата от наемници. Джек познаваше повечето от тях от работилницата, където си бяха помагали със съвети и инструменти. Котака очевидно предпочиташе хората му да се познават добре. Началникът бе само един — капитанът.

Един по един мъжете се приближаваха към стрелбището, за да демонстрират оръжията си. Въздухът се изпълни с миризмата на експлозивни и празни гилзи, на енергийни лъчи и озон, на нагорещен метал от щитовете. Джек не бързаше да се изяснява, терзаеха го съмнения, че щитовете биха издържали на огневата мощ на костюма. Зачуди се дали на лицето му е изписано неодобрение — повечето от оръжията, които се използваша, нарушаваха изискванията за „чиста“ война, тъй като щяха да навредят в еднаква степен и на противника, и на планетата. Предполагаше, че в известен смисъл същото може да се каже и за костюма. Ала нали на това ги бяха обучавали — светът, обкръжаващата среда е свещена, врагът — не. Урок, който човечеството бе научило много отдавна, на далечната Земя. Калта е по-важна от плътта. И това бе вярно, макар че хората го бяха проумели след горчив опит. Земята, атмосферата и водата представляваха един затворен цикъл, далеч по-уязвим, отколкото непрестанно обновяващата се плът.

Ето защо Джек ненавиждаше драките и разрушителите на Кларон.

— Джек. Пак ли си преследвал космически плъхове?

Капитанът бе застанал пред него. Той се изчерви, въпреки че се опита да запази самообладание.

— Не, сър. Изпълних си нормата още първата нощ. Нали, Барни?

Беше ред на червенокосия да поаленее. Либия се изкиска и сръга другаря си с лакът.

— Какво можеш да направиш за нас?

— Въпросът е по-скоро какво не мога да направя. Костюмът ми е брониран, самозахранващ се, с вградени оръжия. Бих могъл да си го сложа, но се боя, че екраниращите щитове могат да не издържат на директен обстрел. — Усмихна се. — Не ми се иска да пробия кораба от тази страна.

Другите се разсмяха, но Котака го гледеше намръщено.

— Трябва да имам представа за възможностите ти.

— Бих могъл да ви опиша по-подробно...

— Нужна ми е демонстрация, синко.

Настъпи тишина. Джек и Котака се измерваха с поглед. За първи път Джек забеляза решителните извивки на лицето на капитана. Котака очевидно не бе от хората, които се задоволяваха с уклончиви отговори... беше свикнал да получава онова, което иска, дори и резултатът да е в негова вреда.

Джек се размърда.

— Какво ще кажете за компютърна симулация?

— Можеш ли да я направиш?

— Не съм програмист.

— Барни е. Разрешавам да използвате терминала. — Обърна им гръб и се отдалечи. Барни се надигна с въздишка и поклати глава.

Двамата се насочиха към терминала. Необходимо им беше известно време, докато подберат най-подходящата симулираща програма. В началото Барни работеше с известно неудоволствие, но скоро задачата го увлече.

След час се облегна назад и изтри потта от челото си.

— Ти познаваш това нещо като петте си пръста.

— Почти — отвърна Джек, докато разглеждаше изображението на екрана. Беше си спомнил за живия организъм в костюма. — Ще можеш ли да го прехвърлиш на стрелковата платформа?

— Без проблем.

— Да започваме тогава.

Помещението бе изпълнено с плътен дим и миризмата на война. Мъжете се бяха разделили на малки групи, прибираха оръжията си или разговаряха приглушено. Котака бе приклепнал до харпуниста и обсъждаше нещо с него. Когато ги видя, той сбърчи чело.

— Имаме още малко работа — съобщи им.

— Ще почакаме.

Капитанът кимна. Харпунистът излезе на площадката, стреля и пиката от оръжието му прониза метална мишена с дебелина десет сантиметра. Джек си отбеляза мислено никога да не застава между него и противника. Дори неговият костюм не би издържал на подобно нещо.

Барни намали осветлението и включи компютърния екран. Джек не произнесе нито дума, остави на компютъра да покаже пълната мощ на бойния костюм. Когато симулацията приключи, в помещението се възцари мъртвешка тишина.

— Невъзможно — прошепна някой.

— Той е истинска, крачеща военна машина.

Котака стоеше неподвижно, скръстил мускулестите си ръце на гърдите. Тъй като не поощри коментарите, отново се възцари тишина. Накрая се покашля.

— Е, добре. Мисля, че придобихме известна представа за нашите възможности. Поговорете помежду си и се опознайте, защото човекът, който сега стои до вас, утре може да се изправи срещу ви. Хубаво е да си познавате слабите места.

Докато помещението се изпразваше, той даде знак на Барни и Джек да го почакат. Когато останаха сами, се приближи към Джек и попита:

— Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Аз съм наемен войник.

— Не това имах предвид. Разполагаш с достатъчна огнева мощ да превземеш цяла планета.

— Войната не ме интересува.

— Хубаво е някой да го съобщи на твоя костюм.

Джек пристъпи сконфузено от крак на крак. Металните плочи под краката му потръпнаха. Котака въздъхна.

— Предполагам, че Сейди не е виждала изпълнението ти.

— Не.

— Някой друг?

— Марсиани — отвърна Джек след кратко колебание.

Сините очи на капитана се разшириха.

— Значи ти си виновен за...

— Бих го нарекъл самоотбрана.

Барни се почеса по главата, но премълча. Котака погледна към екрана, където все още се виждаше въртящо се около оста си, тримерно изображение на костюма.

— Радвам се, че придобих представа какви идеи има императорът за гвардията — произнесе сухо.

Джек не пропусна сарказма в гласа му.

— Очевидно ще трябва да се възползваме от способностите ти. Ти какво очакваш от всичко това, Сторм?

— Какво искаш да кажеш?

Котака посочи с пръст Барни и му кимна да напусне помещението. Секунди по-късно двамата останаха сами.

— Това е сравнително малка по мащаби операция. Така и трябва да бъде — ако пратим срещу Гилгенбуш армада, той ще се погрижи да я унищожи. Единственият ни шанс за успех е, че не знае за нас — не става дума само за апаратурата за прикриване. Говоря за Сейди. Тя не му е пращала предупреждение от типа „плащай, иначе лошо“. Договорът им е изтекъл, време е да се разплаща. Не се налага да пита веднъж, камо ли втори път. Гилгенбуш не предполага, че се приближаваме, но ако е умен, ще се досети, защото това е начинът, по който действа Сейди. И ако чекът е в пощенската кутия, а ние прекосим границата... тогава лошо. В момента поддържаме радиомълчание, защото това е единственият начин да се промъкнем незабелязано. Но ако Гилгенбуш вече се е разплатил, представи си щетите, които бихме могли да му нанесем само защото е закъснял. — Капитанът се взря в него. — Ти би могъл да притежаваш собствен кораб. Стига да поискаш... аз съм готов да ти помогна, ако се съгласиш да станем съдружници.

Джек поклати глава.

— Благодаря за предложението, но не смятам да събирам собствен екипаж.

— Кажи ми, какво правиш тук?

— Така ли стана и на Кларон? Никой не знаеше, че идвате.

Котака присви очи.

— За какво говориш?

— Питаше ме какво търся тук. Имам няколко причини и най-важната от тях е изпепеляването на Кларон.

Котака се пресегна неочаквано и сграбчи Джек за яката. Опрял лицето си в неговото, той го изгледа отблизо.

— Нямам нищо общо с онова, което стана на Кларон — произнесе бавно и отчетливо. — Нито пък някой от наемниците, които познавам.

Джек дори не премигна, когато капитанът го пусна.

— Живеем в голяма галактика. Как стои въпросът с наемниците, които не познаваш?

Котака поклати глава.

— Никой не би го направил. Става въпрос за цивилни... невинни. — Отново насочи поглед към Джек. — Какво толкова те интересува Кларон?

— Аз бях там.

Тишината се проточи. След това Котака отстъпи крачка назад.

— На работа?

— В едно от селищата.

— Имал си късмет, че си останал жив.

— Щом го наричаш така.

Котака отново се взря в екрана. Посочи с пръст.

— За какво, по дяволите, ти е бил нужен този костюм?

Джек сви рамене и на устните му затрептя загадъчна усмивка.

— Една от мистериите на живота, капитане. Ще се наложи да я преглътнеш. Всеки има своите малки тайни.

— Да, така е. Но имам чувството, че на твоята още не сме започнали да чегъртаме повърхността. Както и да е. В нашата работа не се печели от любопитство. Хората говорят, че това на Кларон било работа на профсъюзите... миньорите там не членували, а профсъюзите смятали, че трябва да са към тях. Само че негодниците, които наели да свършат работата, се поувлекли. — Котака въздъхна. — Истината е, че имам нужда от теб.

— Съвсем естествено. Всъщност, аз също искам да сритам задника на Гилгенбуш.

— Защо?

— Защо не? — отвърна Джек, докато изключваше компютърното изображение. В стаята се възцари сумрак. — Дватама с костюма ми искаме да си изградим репутация.

— Май ще е по-добре да не знам причината — рече бавно Котака. — И без това е време да поработя върху плана на операцията.

— Приятна вечер, капитане — пожела Джек, докато Котака напускаше помещението.

Болард се бе учудил на наивността му — той смяташе, че са изпепелили цяла една планета, за да се разправят с него. Сега пък Котака твърдеше, че било работа на профсъюзите. Но профсъюзите не допускат грешки от подобно естество. И ако Болард наистина е прав — тогава кой разполага с достатъчно власт, за да накара могъщите профсъюзи да се обърнат срещу цяла планета? Кой, по дяволите, е Уинтън и защо се е заровил толкова надълбоко в бюрократичната машина на Триадата?

Настъпи утрото на нападението. Джек седеше сам на товарната платформа, подръпвайки лениво от стим-цигарата. Костюмът висеше на закачалката, проблясвайки с отразена светлина, сякаш се опитваше да привлече вниманието на Джек.

А може би това бе само игра на превъзбуденото му въображение. Допуши цигарата и я угаси в пода. Котака се прокрадваше към космическата станция на Гилгенбуш иззад необитаемата планета, около която тя се въртеше. Точно сега се намираха на отсрещната страна. Съвсем скоро щяха да започнат сближаването със станцията, използвайки за прикритие масата на планетата, а също и заглушаващото устройство. Ако всичко минеше според плана, щяха да почукат на вратата на генерала, преди да се е досетил, че има гости.

Което обясняваше на Джек какво прави тук Котака. Що се отнасяше до него самия... той прокара ръка през косата си. Ако Амбър бе тук, с него, нямаше да му е толкова трудно. Ако Амбър бе тук... всъщност, той не й дължеше нищо.

Едно бе сигурно, успее ли тази операция, слухът за него ще стигне надалеч — може би чак до самия император. Врата, на която веднъж вече бе почукал и го бяха пуснали вътре, само дете императорът не си беше у дома. Вместо него го посрещнаха слугите.

Джек бе твърдо решен да продължи да упорства, докато намери онзи, който му бе нужен. И без това никой друг не би свършил тази работа.

Той се изправи. Приблужи се към костюма, протегна ръка и докосна гръдната част, там, където трябваше да е кръстът. Той не се виждаше, след като Амбър го бе покрила отгоре с лак за нокти — така, че да се слива напълно с флексобрънките. Беше му предложила да махнат кръста, но Джек бе отказал. Спомни си отново думите на Болард. Той беше последният Рицар. На неговите плещи тегнеше нелеката задача да стигне до императора и да го уведоми за измяната и предателството.

— Ехей! — Осветлението в помещението блесна. Беше Барни, разтревожен и нетърпелив, навлякъл бойното си снаряжение. — Така си и помислих, че ще те намеря тук, Сорм. Капитанът ме прати да видя дали имаш нужда от помощ при поставянето на костюма.

— Благодаря — Джек се надигна. След това си свали ризата.

— Божичко, приятел... това на голо ли ще го носиш?

Джек се обърна и хвърли ризата на Барни.

— Датчиците се прилепват към кожата. Освен това, ако костюмът не може да ме опази, няма смисъл да разчитам на ризата, нали?

— Май имаш право — Барни натъпка ризата в колана си и помогна на Джек да вдигне костюма.

В костюма звуците от външния свят бяха приглушени. Беше намалил почти докрай радиоприемника, за да не чува нервните разговори на останалите. Един по един и другите наемници излязоха на платформата, но Джек не им обръщаше особено внимание, погълнат от информацията, която Котака им бе съобщил. Дойде и Либия, с ендураева броня, сравнително лека, но достатъчно яка сплав, която му осигуряваше маневреност. Чернокожият застана пред Джек и му отдаде захилено чест. Застанал отстрани, Барни отвърна на поздрава.

Двама членове на екипажа в космически скафандри стояха до шлюза в дъното на платформата. Задачата им беше да го отворят, да свържат кораба със станцията и да се отдръпнат достатъчно бързо встрани. В случай на грешка те щяха да са първите жертви. Ако обаче всичко минеше според плана, щяха да останат на кораба, докато

другите изпълняват задачите си. Разбира се, промяната в налягането на станцията при взривяването на шлюза щеше да издаде присъствието им, но докато хората на Гилгенбуш се мобилизират, Джек щеше да поведе щурмовия отряд.

„Прилича на луковица“ — така бе описал Котака леговището на генерала. И те трябваше да я белят пласт по пласт, докато се доберат до Гилгенбуш и го накарат да отвори хранилището. В случай че генералът откажеше да им съдейства, Сейди бе наредила на Котака да ѝ го доведат жив. Амбър щеше да си има нов съсед в криогенното подземие, докато някой склонеше да плати откуп за генерала. Тъй като Гилгенбуш имаше не само много приятели, но и много врагове, въпрос на късмет бе кой ще го откупи. Накрая Сейди щеше да си получи парите. Котака обаче не се съмняваше, че Гилгенбуш ще бъде наясно какво го очаква.

Барни каза нещо. Джек увеличи звука до нормално и изнервеният член на екипажа повтори:

— Започва се.

Корабът едва забележимо се разтресе по дължина. Джек кимна.

Наемниците започнаха да гасят цигарите и да се надигат. Появи се и Котака.

— Заеми позиция, Джек — нареди той.

Джек се отправи към шлюза. Движеше се грациозно и леко между наемниците, много от които не успяваха да се отдръпнат достатъчно бързо от пътя му. Забеляза изненада и удивление по лицата им. Сигурно бяха очаквали, че тежкия костюм ще бъде неудобен и тромав при движение, не лек и чевръст.

Той пристъпи в шлюза и зачака отварянето на люка. Датчиците дразнеха кожата и сърбежът отново се появи. Навярно сержантът бе прав, че причината е в контактната паста. Джек потрепна неволно и понечи да се обърне, за да го съобщи на сержанта, сетне се сепна, осъзнал къде се намира. Усещаше как адреналинът изпълва жилите му, ръцете му трепереха от вълнение и нетърпение. Всеки миг люкът щеше да се отвори. Оставаха броени секунди... съвсем скоро... ето... СЕГА!

Джек нахлу в тесния тунел на шлюза още преди люкът да се е отворил докрай.

Задните камери показваха следващите го наемници, но той почти не им обръщаше внимание. Погледът му бе съсредоточен в коридора отпред. Можеше да използва оръжията в пълната им мощ само докато се намира във вътрешността на станцията, в крайните коридори съществуваше сериозна опасност да пробие отвор в стената.

Отново го засърбя белегът от ампутирания пръст. Вдигна дясната си ръка и изпепели първата камера в тунела. Ако тръгнат насам, хората на Гилгенбуш нямаше да разполагат с директно изображение. Микрофоните му уловиха воя на алармите, като вибриращ клаксон. Системите на космическата станция бяха засекли нахлуването. Твърде късно. Той вече беше вътре, следван по петите от останалите наемници.

Пред него се появиха трима. Джек използва лявата ръкавица, три единични изстрела, преди да успеят да свалят пушките и да открият огън. Мъжете се строполиха и той прекрачи телата им, оставяйки на следващите го отзад наемници да ги отместят. Имаше друга задача... да очисти тунелите.

Затича се, усещайки как металните плочи на пода поддават под тежестта му. Замига предупредителна светлина и той закова на място. Наведе се и в същия миг над главата му премина сноп светлина, изстрелян от вградено в стената оръдие. Колко ли такива бе подминал, движейки се твърдо бързо, за да го уцелят — оставяйки следващите го наемници за мишени? Късно е да се пита сега. Изстреля лазерен откос, изпепелявайки контролното табло.

Отново в движение, но сега се стараяше да унищожава всички автоматични оръжия. Стигна една пресечка, помисли и сви надясно. Слоевете, един под друг.

Светлините в тунела угаснаха. Сега всички, които не притежаваха прибори за нощно виждане, бяха безпомощни. Но Котака бе предвидил и този ход на противника. Джек, чийто шлем се справяше във всякакви ситуации, дори не забави крачка. Стигна следващата пресечка и там изведнъж се озова лице в лице с Барни и Либия.

Те свалиха оръжия.

Джек си пое дъх. Обувките на Барни бяха опръскани с кръв.

— Накъде?

— Надолу — Джек се ориентира за миг, сетне се обърна. На екрана от вътрешната страна на лицевото стъкло, се изписваха всички възможни ходове. — Ето там има тайна врата.

Върна се назад. Камерите му показваха невидима с просто око утечка на топлина по краищата на един панел. Джек се наведе, пъхна пръсти под панела и го повдигна. Отдолу се появи черен отвор. Той скочи вътре, без да се колебае.

Приземи се малко по-надолу, включи асансьора и се отмести встрани, пропускайки покрай себе си кабината. Барни и Либия щяха да го последват с нея. Огледа се и забеляза десетина души, коленичили в отбранителна позиция и насочили оръжията си към него. Не бяха само хора, там имаше и... драки, а също и още няколко извънземни, каквито не познаваше. Надяваше се, че не са от вид, който владее телепатичния контрол.

Сърцето му замря, пропускайки няколко удара, преди да продължи. Какво, по дяволите, търсеха тук драките? Облиза устни и се пъхна обратно в шахтата, за да се прикрие от стрелбата. Мразеше драките. Тялото му започна да се тресе.

И тогава в него започна да се надига неистов гняв. Гневът му пееше, нашепваше му какво трябва да стори. Обладаваше го и го изгаряше като горски пожар — като пожарищата на Кларон. Той провери индикаторите и превключи оръжията на автоматична стрелба.

Излезе от укритието и откри огън. Телата пред него изригнаха в пламъци. Краката им се подгъваха под тежестта на изпепелените торсове. Индикаторът върху китката му отмерваше автоматично спадането в нивото на енергия.

Настъпи право срещу групата от драки и дори не си направи труда да ги прескача. Изгорените им тела хрущяха под подметките му.

Зад гърба си чуваше виковете на Барни, Либия и другите.

Джек продължи да коси редиците на противника, неутрализирайки подкрепленията още с появата им на сцената, в далечния край на тунела. Сетне тръгна в посоката, в която отстъпваха оцелелите, оставяйки ги да го водят към вътрешността на царството на Гилгенбуш. Скоро изгуби представа за времето и за броя на унищожените противници, и чуваше само гласа на Котака в слушалките си, докато капитанът ръководеше настъплението на отряда. Спомни си, че трябваше да засича времето, което е прекарал в

костюма, но сега го изпълваше свирепа радост и всичко останало нямаше значение.

Мъжът седеше в центъра на своята мрежа и наблюдаваше мониторите. Бронираното чудовище, което проникваше все по-навътре в неговата крепост, дори бе престанало да стреля по камерите. Съпротивата беше излишно усилие. Гилгенбуш го гледаше как преминава през редиците от опитни войници сякаш бяха мишени. Поднесе пурата към устните си и всмукна замислено.

— Хората ми не могат да го спрат.

От сенките му отговори нечий друг глас:

— Аз мога. Виждал съм костюма му в действие.

— Тогава излез да го посрещнеш.

— Защо? Той изчерпва запасите си. Ще се изправя срещу него, когато реша, че е подходящо.

Генералът, който командваше всичко и всеки на този сателит, освен човека в дъното на кабинета, захвапа края на пурата. Не каза нищо, защото знаеше, че този човек няма да следва заповедите му. Разполагаше и с други... възможности. Само трябваше да изчака бронираният човек да се доближи до тях. Но Гилгенбуш не харесваше онова, на което стана свидетел. Той изпусна голям облак сиво-син дим, закривайки част от мониторите. Скоро грижите му щяха да приключат.

Джек задейства първата мина дълбоко във вътрешността на сателита, където войниците се бяха отказали да защитават своя генерал. Сега бяха останали само автоматите. Под краката му изригна газов цилиндър, който го завари неподготвен. Тунелът се изпълни с бял скреж.

Джек се закова на място, докато индикаторите показваха необичайно бърз спад на температурата в околната среда. Изчака лицевото стъкло да се проясни. Друг на негово място, лишен от защитата на костюма, щеше да бъде замразен — хора като Барни, Либия и Котака щяха да са обречени.

Джек си пое въздух и се зачуди кога ли бе спрял да мисли — и да прави каквото и да било, освен да убива.

Той завъртя камерите. Синкави точки му показваха къде бяха скрити още три подобни замразяващи устройства и той ги неутрализира. След това закрачи напред из белезникавата мъгла, докато костюмът се нагласяваше към студа и подаваше топъл въздух. Само тилът му остана влажен и студен.

Джек спря и провери показанията на компаса. Херметичната преграда пред него водеше до съединителна арка с пет разклонения. Сензорите в костюма потвърждаваха, че се приближава към оперативния център на сателита. Трябваше да продължи право напред. Той пристъпи в арката.

В мига, когато краката му докоснаха пода, металът започна да вибрира. Плочите под него се размърдаха. Джек реагира мигновено и задейства реактивните двигатели в краката си. Костюмът се издигна и увисна във въздуха наред арката, която започна да се върти все по-бързо.

Въртеше се като центрофуга, а вратите на тунелите се разтваряха и затваряха, сякаш бяха усти на гигантски чудовища. Джек затвори очи, опасявайки се, че ще му се завие свят. Костюмът му се превърна в център на вселената, константата, необходима да запази здрав разсъдък му.

Трябваше да си наложи с усилие да потисне призива на кръвожадната песен, която ечеше в главата му. Тук нямаше живи противници. Само машини.

Арката спря неочаквано въртенето си. Компасът му продължаваше да сочи посоката. Ако не беше увиснал във въздуха, а бе останал на пода, сега и той щеше да е объркан и дезориентиран.

Джек се засмя мрачно. Изключи реактивните двигатели и се спусна плавно на пода, след което се насочи към първоначално избрания тунел, докато си мислеше, че Гилгенбуш е надарен с необичайно изобретателен ум.

Едва бе изминал няколко крачки, когато към него литна ракета с топлинно насочване, чийто оранжев пламък описа дъга от далечния край на тунела.

Джек замръзна на място. Надзърна в индикаторите и провери проектираната траектория. Стараеше се да стои съвършено

неподвижно. Костюмът потрепери едва забележимо, сякаш знаеше, че се е превърнал в ходеща мишена.

В последната секунда Джек отскочи надясно и долови вибрациите от прелитането на малката ракета край него. Подмина го, без да го поразят, тъй като костюмът почти не отделяше топлина.

Ракетата удари стената на свръзката и избухна. Взривната вълна застигна Джек и го понесе на крилете си. Той провери индикаторите, за да се увери, че не е получил никакви външни поражения, сетне продължи пътя си към Гилгенбуш. Генералът почти бе изчерпал възможностите си.

— Проклятие! — изруга Гилгенбуш и угаси пурата си в пепелника. — Той е съвсем близо.

— Не ти ли останаха повече трикове?

— Не.

— В такъв случай ти предлагам да се предадеш.

Генералът извърна глава към скритата в сянката фигура, докато металните стени на кабинета му започнаха да пукат, нагорещени от външната атака.

Джек нахлу през последната врата, след като изпепели ключалката и я повали с ритник. Мъжът зад бюрото се владееше отлично. На лицето му се четеше смесица от удивление и стоицизъм.

— Божичко — промълви Гилгенбуш. — Какво е наела Сейди?

Той прокара запотена длан по голото си теме. Имаше закривен нос и големи, разтревожени очи. Носеше кафява униформа със златни пагони и еполети, но якичката му бе разкопчана и отдолу се виждаше набръчканата му шия.

— Не можеш да кажеш, че не те предупреждавах — произнесе глас от ъгъла.

Джек се извъртя нататък, докато харпунистът пристъпваше от сянката. Оръжието му бе заредено и плоската глава на пиката лъщеше на светлината.

Неистовата радост на Джек се стопи мигновено.

13.

— Виждам, че си стигнал тук преди мен — рече Джек, оглеждайки пиката. — Но предполагам, че си знаел точно къде отиваш.

Харпунистът се ухили. Имаше жълтеникава кожа, скосени очи и мускулесто тяло. Носеше с очевидна лекота тежкия харпун.

— Помниш ли какво ни каза Котака: човекът, с когото днес си рамо до рамо, утре може да се обърне срещу теб. — Той насочи харпуна към корема на Джек. — Или обратното.

Генералът подпря брадичка върху склучените си пръсти.

— Не, Хан, грешиш. Този човек не е Пурпурния, макар че сега вече разбирам защо си смятал така. Той е законът сам по себе си. Добре направи, че ми каза за него.

— За какво говорите?

Двамата погледнаха към Джек.

— За друг наемник — отвърна Гилгенбуш. — Ако живееш достатъчно дълго и останеш в тази професия, рано или късно ще го срещнеш.

Хан свали предпазителя на харпуна.

— Не бих се безпокоил за това.

— Сигурен ли си, че костюмът може да се поправи? — попита Гилгенбуш.

— Не се грижи за това — отвърна харпунистът.

Гилгенбуш кимна.

— Виждам, че вече сте се споразумели за мен — подхвърли Джек.

Застаряващият генерал се подсмихна.

— Госпожата направо ни дере с лихвите си. Предложението на Хан ми се стори далеч по-изгодно. Той ми каза, че справим ли се с теб, хората ми лесно ще видят сметката на останалите.

— На ваше място не бих разчитал на това.

Хан изръмжа.

— Губим си времето.

— Точно така — Гилгенбуш се надигна. — Застреляй го.

Джек беше в движение преди още пиката да изхвърчи от дулото на харпуна. Той се пресегна, сграбчи я и я огъна назад, превръщайки я в смъртоносна кука. Хан зяпна от изненада, пусна оръжието и понечи да избяга, но Джек го улови за косата.

— Ако беше прекарал малко повече време край мен — рече той мрачно, — както направиха останалите, щеше да видиш колко бързо мога да се движа. — Сетне заби тъпия край на пиката в стената, повдигна с другата си ръка Хан и го окачи на куката. Гилгенбуш стоеше като парализиран зад дъбовото си бюро. Генералът бавно разпери ръце.

— Признавам се за победен. Явно трябва да ви кажа къде се намира трезорът... съмнявам се, че ще се затрудните при отварянето му.

— Защо да не дойдете с мен дотам? Вашите хора може би не знаят, че битката е приключила.

Гилгенбуш се засмя.

— Добре казано. Оттук, ако обичате. — Той натисна едно копче и стената зад него се плъзна встрани. Междувременно Джек се свърза с Котака, за да го информира, че плячката е в ръцете му.

Котака отговаряше задъхано, но въпреки това не пропусна да го поздрави.

— Ще бъдем при теб след минута. Божичко, Сторм — ти премина през тях като ледоразбивач. Тук все още разчистваме коридора от труповете.

За миг го обзе паника, защото не си спомняше да е убивал повече от трима или четирима души и няколко драки. Но после се сети за свирепата радост, която доскоро кипеше в душата му, за бръмченето в ушите, за мъчителното пробуждане и за съмненията, че костюмът го е обсебил. Кой от тях контролираше другия?

Докато Джек крачеше след възрастния мъж с кафява униформа и златни еполети, обхвана го страх, че знае отговора.

— Сейди беше толкова доволна, че ме пусна два дена по-рано — подскачаше Амбър. И отново го стисна за ръката.

Джек сведе глава към нея, изненадан от начина, по който му се радваше, въпреки че донякъде беше недоволен от влиянието, което госпожа Сейди бе оказала на момичето. Не... тя вече не беше момиче. Не знаеше дали е заради изминалите няколко седмици на раздяла, или под въздействие на Сейди, но Амбър най-сетне бе пресякла разделителната линия между момичето и младата жена. И това откритие му действаше странно възбуждащо.

Амбър се засмя.

— Все още изглеждаш изненадан.

— Така си е. Очаквах да те заваря в хипотермия. — Понечи да й разроши косата, сетне се отказа. Момичето би приело подобна закачка, но как ли щеше да реагира жената?

— Е, каква премия получи?

— Нов апартамент. В хубава част на града, недалеч от тук.

По лицето й премина едва забележима сянка.

— Колкото се може по-далече от Ролф.

— Това също е предимство. — Сейди им беше поръчала такси, което вече ги очакваше, а един от хората й стоеше на пост до багажа на Амбър. Тя се озърна, докато мъжът се прибираше в укрепената къща. — Къде е костюмът?

— В склад.

— Замразяването помогна ли?

Джек я улови за лакътя и я поведе към колата.

— Струва ми се, че повече на теб, отколкото на костюма.

Тя го изчака да седне до нея, после продължи.

— Не беше чак толкова лошо. Мислех си, че ще е ужасно, като знам как... — млъкна сконфузено.

— Как какво?

— Как се държеше ти.

— При мен нещата стояха съвсем различно — отвърна неохотно Джек. Пъхна диска в робоводача.

— Зная. — Амбър скръсти ръце. — И все пак... — Лицето й се разведри. — Госпожа Сейди ни покани да я посещаваме, когато поискаме. Мисля, че тя те хареса.

— Сигурно. — Джек надзърна през прозореца. Улиците тук бяха ярко осветени и чисти, вместо големи сгради се виждаха отделни, красиви къщи. И дървета. Беше забравил колко много му липсват.

Всеки квадратен метър свободна площ бе засаден с дървета и храсталаци, трева и цветя. Но именно дърветата му доставяха най-голямо удоволствие. Клоните им се преплитаха над шосето.

Амбър постепенно потъна в замислено мълчание, но той забеляза как се любува на новия си златист маникюр, който сигурно също дължеше на госпожа Сейди. Тя надзърна през страничното прозорче и забеляза нисък и набит мъж с ужасно грозно лице, облечен с комбинезон и препасан с колан, какъвто носеха наемниците, да се скрива зад къщата на госпожа Сейди. Помисли си да го покаже на Джек, сетне се отказа и мислите ѝ полетяха в нова посока. Не ѝ приличаше на някой от хората, които би пратил Ролф, тъй че нямаше смисъл да се безпокои.

Той крачи между врагове, вдигнал и двете ръкавици, сеейки смърт, а около него падат трупове и екзоскелетите им пукат под тежестта на обувките му. Докато върви, пее бойна песен и всяко ново убийство му носи неистово удовлетворение. Но изведнъж в него се пробужда съмнение, когато разпознава лицата на враговете си, те не са скрити зад мрежата на екзоскелета, а са от плът и кръв... сержантът, Билоски, Марсиани, хора, чиито имена не помни, лица, изкривени от агонията на смъртта. Вдига ръкавиците нагоре и спира огъня, но сякаш следвайки нечия чужда повеля, ръкавиците се спускат на мястото си и продължават да косят, въпреки волята му. Не може повече да контролира оръжията си, дори когато отсреща изниква неговото собствено лице. Убива го и продължава, не спира, когато зърва лицето на познато момиче, убива и нея, а писъците ѝ отекват надалеч и надълбоко в него.

Джек скочи в леглото. Дишаше задъхано и сърцето му блъскаше като пощуряло в гърдите. Зарови лице в ръцете си. Слава Богу, че се беше събудил.

Мракът се разсея, когато вратата се отвори. Амбър пристъпи в стаята, но остави вратата отворена.

— Джек?

— Нищо ми няма. Връщай се в леглото.

Тя се поколеба. Беше се наметнала с хавлия, а отдолу се виждаше нощницата, която едва скриваше крехкото ѝ тяло, отскоро започнало да придобива женствени очертания.

— Зная, че не е така. Аз защо не сънувам такива сънища? Мислех си, че и мен ще ме спохват, но не се случи.

— Всичко ще бъде наред.

— Не, Джек, няма! Не биваше да постъпваш на работа при Сейди. Знаех си го.

Той изтри чело и с изненада установи, че е сухо. Но не можеше да изтрие от спомените си окървавените лица.

— Връщай се в леглото.

Тя кръстоса крака.

— Няма.

— Тогава аз си лягам. — Обърна се, просна се по корем на матрака и зарови глава под възглавницата, опитвайки се да не усеща присъствието ѝ. Но тя продължаваше да седи на ръба на леглото. Не след дълго Джек се обърна.

— Амбър, разбери, няма ми нищо. Върви да спиш.

— Ще ти помогне ли, ако ми разкажеш какво сънува?

— Не — отвърна твърдо. — Обикновено не сънувам, а и нямам навика да разказвам сънищата си на останалите.

— А какво би ти помогнало?

Той си спомни за Кларон.

— Мордил — отвърна. — Можеш ли да ми намериш?

Тя сбърчи нос.

— Тази гадост? Не ти трябва.

— Само тя ми помага.

— Мисля, че ти трябва специалист рехабилитатор.

— Ходил съм на такъв. — Пресегна се и я притегли към себе си, забелязал, че раменете ѝ се тресат. Сетне вдигна ръка и я погали нежно по косата.

— Слушай. Ще ти кажа какво ми обясниха. Криосънят на военните кораби се различава от този на цивилните и медицинските. Командването се възползва от това време, за да провежда обучение и инструктаж. Записва се и активността на мозъчните вълни — колкото и да е минимална. Това им спестява време по-късно и обикновено е полезно. Пък и се събуждаш пречистен, поне до известна степен.

Раменете ѝ продължаваха да потрепват, но поне хлипанията ѝ бяха утихнали.

— Моят кораб е бил повреден от драките, когато напуснал Милос. Повечето животоподдържащи системи са престанали да функционират, корабът изгубил верния курс и се понесъл в космоса... тези неща май съм ти ги разказвал. Знаеш също така, че моята капсула е останала по случайност на аварийно хранване и така съм оцелял. Седемнайсет години в хибернация. И през цялото време сънувах.

Амбър се закашля.

— Но аз също сънувах, когато бях при госпожа Сейди, и сънищата ми не бяха лоши. Някои от тях дори бяха много приятни. Спомних си времето, когато бях малка и мама още беше при мен.

— Да, но в моя случай е действала програмата за инструктаж — можех да сънувам само война. Отново и отново.

— Едно и също нещо?

— И да... и не. Защото умът продължава да твори. Фактите се изопачават, размиват. Понякога детайлите са съвсем точни, друг път умът създава нови неща от старите, докато накрая не знаеш дали е истина, или е рожба на въображението ти. Но винаги ставаше дума за Пясъчните войни.

Тя потрепери.

— И после какво?

— После ме намериха и всичко свърши. Но все още имам проблеми. Събуждам се. Казват ми, че това е реакция на ума поради дългите години, прекарани в принудителен сън. Освен това забравям.

— Какво забравяш? Войната?

— Не. Забравям какво е било преди войната. Семейството ми. Тогавашния живот.

— Не помниш семейството си? — Амбър се извърна и втренчи поглед в него.

— Не съвсем ясно. Понякога ме спохождат откъслечни картини. Загинали са на Дорман, когато там се спуснали драките. Но бяха умрели в мен много преди това.

— Колко тъжно! — тя посегна да го погали, но Джек улови ръката ѝ насред въздуха.

— Не ти го разказах, за да ме съжаляваш.

— Да се натъжа, не значи, че те съжалявам. — Отдръпна ръка и добави: — Сигурно ще мога да ти намеря мордил, ако наистина ти помага.

— Чудесно. — Амбър се надигна от леглото и той я изпроводи с поглед. — Това сигурно ще се повтаря с нас всеки път, когато се хващам на подобна работа.

Тя неочаквано се засмя, застинала с ръка върху дръжката на вратата.

— Какво пък, нямам нищо против. Щом става дума за нас.

Джек седеше, кръстосал крака, на пода на всекидневната. Костюмът бе положен върху покривало, проснато на пода. Целта на покривалото бе да запази пода чист, в случай че реши да извърши някои дребни поправки. Нямаше никакъв смисъл да си разваля отношенията с хазайката. Сейди бе направила много за тях. Той се намръщи. Трябваше да има някакъв начин да изолира организма и да го изхвърли от системата. Зачуди се дали да не демонтира всичко, което не бе абсолютно необходимо за функционирането на бойния костюм... ремонтните принадлежности, подплатата... Мразеше да я сваля... от проклетия костюм го сърбеше кожата, дори когато се търкаше през плата.

Телефонът извънтя, прекъсвайки мислите му.

— Ало — обади се. Отсреща се чу задъханият глас на Амбър. — Какво има?

— Джек, загазих. Някой ме преследва и не мога да се отърва от него.

— Къде си?

— Тръгнах за мордил. — Тя му описа мястото.

— Как изглежда онзи?

По описанието стигна до извода, че е Скокливеца. Джек се намръщи, осъзнал, че отмъстителният наемник сега е свързал Амбър с него... и вероятно с Ролф.

— Той знае ли, че си го забелязала?

— Не съм чак толкова непохватна — нацупи се тя.

— Ако беше така, нямаше да допуснеш да се лепне за теб.

Въздишка.

— Добре де, прав си.

— Остани там. Аз ще те измъкна.

— Но, Джек...

— Ако не ти е нужна помощ, защо се обаждаш? — той прекъсна връзката преди да има възможност да му отговори. Стана и погледна с непамятство към костюма, едновременно привлечен и отблъскван от него. С костюма беше неуязвим. Но същевременно и щеше да се превърне в истинска атракция, ако излезе на улицата. Прекрачи го, взе от чекмеджето малък пистолет и го мушна в джоба на панталона си. Сетне излезе на улицата и взе обществен транспорт до мястото, където го очакваше Амбър.

Имаше изплашен вид, когато влезе при нея, в дрогерията на ъгъла. За миг си помисли, че вироглавото, израсло на улицата момиче е изчезнало, отстъпило място на уплашена, търсеца закрила млада жена, но след миг Амбър разкърши рамене и той зърна познатата му решителност.

— Не съм те викала на помощ — рече му, когато застана до нея. — Искях само да знаеш какво става.

— Късно е вече. Намери ли мордил?

— Да. Аптекарят настояваше да провери дали има лекарско предписание в компютърната система — тя изсумтя недоволно. — Добре, че успях да въведа предписанието тази сутрин.

— Как да се измъкнем оттук?

— Най-добре отпред. Освен ако не искаш да минеш през задния вход, където е аптекарят. — Тя се засмя. — Правеше ми разни намеци.

Тези думи още повече засилиха яда му. Той я улови за лакътя.

— Ще излезем отпред. Ако Скокливеца е дошъл за мен, ще се опита да ме нападне. — Когато момичето кимна, той добави: — А ти гледай веднага да изчезнеш.

Двамата излязоха на тротоара. В същия миг един лазерен лъч блесна пред лицето на Джек. Той бутна Амбър настрана, но тя изпищя тихо и се вкопчи в ръката му. Джек се извърна и се изправи лице в лице с мъжа, който я бе накарал да замръзне от ужас.

Подозренията му се потвърдиха — отвън ги очакваше Ролф. Той и още трима мъже се приближаваха в полукръг зад Скокливеца.

Джек реагира машинално. Извади пистолета и стреля светкавично три пъти, като изместваше леко прицела. Тримата мъже

паднаха покосени. Скокливеца го простреля в гърдите с парализиращ пистолет. Сякаш по тялото му премина електрически ток. Отхвърча назад към Амбър, усещайки, че мускулите му са престанали да му се подчиняват. Краката му се подгънаха и Джек рухна на земята, неспособен да се контролира, но все още в съзнание. Лицето на Скокливеца изразяваше изненада.

Амбър се извърна към Ролф и му се озъби.

— Да не си го докоснал!

— Не искам него, малката ми. Само теб — рече Ролф спокойно. Черните му очи проблясваха, докато разглеждаше падналия Джек, който лежеше безпомощно на паважа и се мъчеше да се изправи. Ролф се бе издокарал с лъскава копринена риза и модни панталони, а косата му бе пригладена назад и пристегната с панделка. Под ризата се очертаваха добре оформените му мускули. Той отмести едва забележимо крак и изрита Джек в ребрата с върха на обувката си. — Този няма да ти досажда повече. С това май сделката ни приключва — добави към Скокливеца.

— Няма да тръгна с теб! — заяви Амбър, надвесена над тялото на Джек.

Ролф поклати глава.

— Струва ми се, вече ти казах, че не бива да влагаш чувства в работата си — отбеляза той и отново посегна към нея, този път твърдо решен да я отведе.

Джек разтърси глава. Усещаше мъчителни бодежи по цялото си тяло, като от хиляди иглички, но въпреки че мускулите му помръдваха конвулсивно, знаеше, че е надмогнал парализата — би трябвало да се въргала в безсъзнание, а координацията му вече се възвръщаше. Едва ли силите щяха да му стигнат да защити Амбър от Ролф. В момента тя се съпротивляваше на якия мъжага.

Изведнъж Амбър извика и дори Джек почувства вълната от мощна енергия. Главата му щеше да се пръсне от болка.

Ролф изсумтя и рухна на колене на паважа, а скъпите му панталони се сцепиха на бедрата. Стискаше главата си с ръце.

— Недей, Амбър! Не го прави — изстена мъчително. След това се преви и падна по лице. От едната му ноздра потече тъничка струйка кръв.

Джек, вече с почти възстановени сили, улови Амбър, която всеки миг щеше да падне. Той се олюля и се озърна — Скокливеца продължаваше да го зяпа с увиснала челюст.

— За Бога! — възкликна наемникът. Очите му се разшириха от изненада. — Не бях виждал подобно нещо досега. Какво му направи? — посочи към Ролф, който лежеше по очи и едва си поемаше дъх.

— Нищо. Получи сърдечен удар. Пусни ни да си вървим, Скокливеца.

Грозното лице на наемника се изкриви от гняв.

— Ти уби Марсиани.

— Убий или ще те убият. Той как постъпи с нас... остави ни всичките упоени в онази дупка само за да може да се добере до костюма. И ти щеше да си изпатиш там — също като мен.

— Капитанът имаше своите недостатъци — отвърна Скокливеца и отново вдигна парализатора. Изглежда обаче бе изгубил доверие в силата му.

— Аз не бих му простил с лека ръка — рече Джек. Чувстваше, че настъпва някаква промяна в настроението на Скокливеца.

Неговият противник продължаваше да се двоуми.

— Мамка му! — подметна. — Не бях виждал досега някой да издържа на парализатор.

— Имам добри рефлексии. Остави ни, Скокливеца! Знаеш добре, че убих Марсиани при самозащита и че за всичко е виновна собствената му алчност.

— Така е — мъжът неочаквано въздъхна и свали оръжието. — Прав си. Добре, Сторм, смятай, че сме квит. Макар че не мога да твърдя същото за останалата част от екипажа. Но искам да знаеш, че не е само алчност. Онзи костюм направо го пощуряваше. Марсиани смяташе, че ти си го опозорил. Беше му влязъл под кожата, като любовница, като нещо, което винаги е мечтал да има, но не е получил. Ето защо постъпи така.

Джек неволно се засмя. Не очакваше толкова проникновени думи от човек с подобна професия и лице.

— Мисля, че разбирам. — Той дръпна Амбър, заобиколи Скокливеца, прекрачи Ролф, който продължаваше да стене, и продължи по улицата.

Амбър изпъшка и клепачите ѝ трепнаха. Лицето ѝ бе придобило мъртвешки цвят и той посегна с влажна кърпа към челото ѝ. Тя се надигна.

— Как се чувстваш?

Момичето му обърна гръб и повърна, надвесена от другата страна на леглото. Беше хвърлил там един чаршаф, след като я сложи да легне. Тя дръпна кърпата от ръцете му и си изтри устата. Джек заобиколи леглото, събра чаршафа и отиде да го изхвърли.

— Съжалявам — извика Амбър зад него.

— Няма нищо. Следващия път ме предупреждавай.

— Обещавам.

Когато се върна, видя, че пак ѝ призлява, и я разтърси за раменете.

— Какво ти е?

— Аз го убих!

— Не, беше още жив, когато си тръгнахме.

— Така ли? — Кърпата се изплъзна от пръстите ѝ. — Опитах се да... после осъзнах какво правя и се помъчих да върна нещата обратно...

Джек ѝ помогна да седне и нагласи зад гърба ѝ възглавницата.

— За малко наистина да го убия — поклати глава тя. — През цялото време си мислех, че Ролф е видял сметката на онези мъже, а после ми е внушил, че смъртта е мое дело. И се е погрижил да има улики за това. Бях почти сигурна... всеки път губех съзнание. Знаех... знаех, че не бих могла да ги убия.

— Амбър, какво всъщност направи? — попита той уморено.

Лицето ѝ се извърна към него.

— Тласнах го с ума си. Помислих си, че искам да умре. И той наистина започна да умира. О, по дяволите! — тя удари с юмручета матрака. — Мога да убивам с ума си! Нищо чудно, че Ролф не искаше да ме пусне. Какво е направил е мен?

— Нямам представа. Знам само, че сега си в безопасност. Джек излезе от стаята и се настани пред компютъра. Въведе достатъчно кредити за да разполага с известен период от време, сетне вкара и кода за достъп. В същия миг Амбър се появи на вратата.

На екрана затрептяхаменящи се образи.

— Джек, не го прави. Този път ще ни намерят.

— Миналия път не знаеха кой ги търси.

Тя положи ръка на рамото му.

— А кой ще е този път?

— Последният останал истински Рицар — цитирам Болард. —
Образът на компютъра замря. След това премигна отново и Джек се озова лице в лице с офицера, който ги бе пратил на сигурна смърт на Милос.

Мъжът смръщи вежди.

— Включете си екрана и се идентифицирайте! Този канал е забранен за достъп!

Джек понечи да отговори, но Амбър се шмугна край него и натисна няколко пъти подред копчето за прекъсване на връзката. Екранът угасна.

— Какво направи?

Лицето ѝ отново бе преbledняло, но тя нямаше намерение да отстъпва.

— Не видя ли индикатора в горния край на екрана? Той показваше, че отново се опитват да ни засекаат. Нали не искаш тук да се появи Планетната полиция? Не искаш да те изправят пред съда на Триадата?

— Но това е Доминионът...

— Не бъди наивен! Тук има повече корупция, отколкото където и да било. — Тя се облегна на бюрото и поклати глава. — Сигурно си израсъл в някоя ферма, преди да те вземат в армията. Не зная до кого води този код за достъп, но със сигурност не е до наборната комисия! Всеки тъпак ще ти го каже.

Той се изчерви и стана.

— Значи ще ми трябва някой тъпак, който да ме пази от самия мен.

— Ами да, а на мен — рицар в белоснежна броня. — Тя се облегна назад. — Господ да ни е на помощ и на двамата.

14.

— Не мисля, че този път трябва да използваш костюма — заяви Амбър, леко намръщена. Побутна с крак бронята, докато очакваше отговора на Джек.

Той се бе навел над закопчалките на положения на пода боен костюм.

— Нали за това са ме наели. Обвинявай Сейди, не мен. Нарездането идва от нея, а парите няма да са ни излишни.

Момичето коленичи до него.

— Никого не обвинявам. Но усещам вибрации, без дори да го докосвам, и то доста силни. Джек, защо не ми каза, че охлаждането не е свършило работа?

— Защото не бях сигурен.

— Е, вече можеш да бъдеш. — Тя повдигна рамене. — Пък и не искам повече да го правя.

— Не съм те молил да го убиваш — започваше да губи търпение.

— И без това не бих могла — не мога дори да се вкопча в него. — Амбър отметна глава и в очите ѝ блеснаха гневни пламъчета. — Не искам да го правя.

Той запретна ръкави и се наведе пак над костюма.

— Тази твоя дарба я имаш по рождение. Не можеш просто да се откажеш от нея.

— Бих могла да се опитам.

— По-добре се научи да я контролираш.

— Все за това говориш, нали? За контролиране. Искаш да контролираш себе си, костюма, сега и мен.

Джек не отговори и в стаята се възцари неловка тишина. Накрая произнесе тихо:

— Не мога да го направя без теб.

— Зная. — Погледът ѝ се отмести към панорамния прозорец. През него се виждаше част от Малтен, която преди дори не бе мечтала

да види... парк, който се простираше покрай улицата. Малък, зелен, кипящ от живот. — Зная, че е така.

— Откъде да започна?

— Първо, ще трябва да ми позволиш да поработя върху него — Амбър положи неохотно ръце върху флексобрънките. — Божичко, колко е силно сега! Живот, смърт, живот... то пее, Джек.

— Известно ми е — отвърна той и се облегна назад, без да сваля поглед от нея.

— Но това са безсмислици! Нищо не мога да разбера — челото ѝ се намръщи. Една тънка линия се вряза между веждите. — Какво ли може да е това?

— Може би ДНК, а песните са като тези на китовете. Кой знае? Нищо чудно в момента да се регенерира.

— Мистерия... — произнесе тя замислено.

Джек я наблюдаваше внимателно, спомнил си за жаждата да убива, която му бе внушавала тази песен. Ала лицето ѝ бързо се изглади и постепенно на него се появи щастливо изражение. Тя започна да движи дланите си напред-назад върху флексобрънките.

— Никога не бих могла да го убия.

Ръката му намери нейната и я стисна. Изведнъж бе почувствал страх. Амбър го погледна.

— Силно е.

— Твърде силно за теб?

— Не, но... ще трябва да те науча да медитираш.

— Имам известна представа.

— Добре, това може да помогне. Тази песен... е ужасно завладяваща. Наистина ли мислиш, че ти е помогнала да убиеш всички тези хора?

— Не зная. Не помня повечето от нещата, които се случиха.

— Едва ли заради бойния костюм.

Ала той не беше на същото мнение. Амбър забеляза колебанието му и повдигна рамене.

— Всички знаем, че хората са най-свирепите убийци във вселената.

— С изключение на драките.

Тя долови нетърпението в гласа му и побърза да добави:

— Искам да направя последен опит и после ще поработя с теб.
— Наведе се напред, опря длани в костюма и затвори очи.

— Какво направи? — попита я Джек, когато отново ги отвори.

— Ами... поставих отблъскваща преграда. Не зная дали ще може да си пробие път през нея. Знаеш ли какво? Струва ми се, че то още не съзнава, че съществува.

— Какво?

Момичето отметна кичур коса.

— Малко е трудно да се обясни, но имам чувството, че то още не знае за себе си. Сега е като бебе, разбираш ли? Иска само да се храни, да спи и да пишка, вдига голям шум, но ако се опиташ да му „напипаш“ съзнанието, там няма никой.

— Още не е личност.

— Нещо подобно. Добре де. Легни на пода и затвори очи. После ще ти кажа какво да направиш.

Джек си пое дълбоко въздух, опитвайки се да се отърси от възбудата, която цареше на десантната платформа. Там вече се бяха подредили около петдесетина наемници. Този път не изпитваше терзанията дали постъпва правилно, които го бяха измъчвали преди, когато се отпрати на мисия под командването на Котака. Щеше да помага на местния бирник да прибере данъците. Същевременно не изпитваше същата увереност в своя нов командир. Вярно, Уейн бе ужасно самоуверен тип и Джек все още не можеше да реши, дали е станал бирник заради характера си, или той бе плод на професията му. Ала заради избухливия си нрав Уейн не бе успял да сплоти хората така, както го бе направил Котака.

Освен това този път не се прокрадваха незабелязано към целта. Напротив, Уейн бе твърдо решен да проведе показна и назидателна операция. Проявата на сила бе добре подготвена, но едва ли щеше да изненада когото и да било.

Не обичаше така открито да се приближава към входната врата, за да почука.

Изпусна набрания в гърдите въздух, неспособен да завърши докрай упражнението, на което го бе научила Амбър. Костюмът съвсем леко притискаше тялото му. Джек нанесе някои едва доловими

корекции във влажността и температурата, тъй като дъхът му запотяваше вътрешната страна на лицевото стъкло. Съществуто, което споделяше с него костюма, вече се беше пробудило. Можеше да го почувства сега... лишено от дихание, нашепващо присъствие, като слаб, неуловим ветреца. От време на време то проявяваше някакво детинско любопитство към околния свят, поне така се струваше на Джек. Сякаш искаше нещо от него, нещо, което той не бе в състояние да му осигури.

— Десантните капсули са готови.

Джек вдигна глава и забеляза, че другите се отправят към люковете. Щяха да ги изстрелват на смени — Джек, както обикновено, беше сред първите. Петимата пред него отстъпиха встрани и му направиха място. Джек размърда рамене, за да се убеди, че раницата и парашутът са закрепени здраво, след това се спусна в тръбата.

Затвори люка и Джек потъна в тъмнина, нарушавана само от бледото сияние на индикаторите. Сърцето му заблъска. Винаги ставаше неспокоен в десантните капсули. Винаги. Нямахе никакъв начин да се овладее. Сержантът неведнъж му бе повтарял, че това е нещо естествено, част от работата, ала напразно. Джек облиза устни и усети, че по гърба му преминават студени тръпки. Датчиците се активираха.

Съществуто в костюма се пробуди.

„Кой?“

„Ние“ — отвърна той мислено, преди още да осъзнае какво прави. След това се сепна и страхът, който допреди миг бе далеч под повърхността, изплува с пълна сила. Какво, за Бога, се опитваше да разговаря с него?

Долният люк на капсулата се разтвори и тялото му изхвърча навън. Край на колебанията. Понесе се, изгубил тегло, високо над синята повърхност на планетата, а после и през ниския слой от облаци. Парашутът се разпъна с пукот, дърпайки го рязко нагоре. Огледа се. Спускаше се право към града, който бе тяхната цел. Джек завъртя глава, очаквайки всеки миг да зърне трасиращите линии на зенитните оръдия, насочени към него и останалите наемници в небето. Но никой не стреляше по тях. Земята се приближаваше бързо и скоро краката му се блъснаха в нея. Почувства сътресението чак в зъбите си. Наоколо се

приземяваха и останалите. Някои носеха само комбинезони, други имаха брони, тежки почти колкото неговата.

Гласът на Уейн изпищя в ушите му.

— Искам да им видите сметката на онези копелдаци! Връчете им разпореждането — не, напъхайте им го в задниците! Този град ми принадлежи!

— Да, бе, каквото и да е, само този да млъкне! — промърмори някой на локалната честота.

Джек се подсмихна. Провери местоположението си на компаса, но не беше необходимо — фронтът на подреждащите се наемници му показваше накъде е градът. Теренът бе слабо насечен. Докато вървеше, под обувките му се вдигаха прашни облачета. Изглежда беше горещият сезон, защото повечето от листата на храстите и дърветата бяха изсъхнали. В далечината се показва градът, който Уейн искаше да превземат.

Всъщност „град“ бе твърде гръмка название — по-скоро селище, изникнало край голям воден изпарител. Това малко чудо на техниката бе граничната линия между живота и смъртта за местните фермери. Около напоителния център постепенно се бяха появили търговски кантори, барове, магазини и така нататък. Накрая, вероятно с цел да бъдат защитени водните права, градът се бе оборудвал с метална защитна стена.

Джек огледа стената. Можеше да я прескочи след кратка засилка и няколко тласъка на реактивните двигатели. Но сигурно щеше да е единственият, озовал се от другата страна. Уейн им бе казал да взривят главната порта. Изглежда не го беше грижа колко души ще загинат при това.

Приближаваха се необезпокоявани към града и най-сетни сензорите на Джек започнаха да прехващат противниковите оръжия. Повечето от тях бяха ръчни и със сравнително къс обсег. Притежателите им стърчаха по стените и разглеждаха нашествениците, вероятно без да си дават сметка, че представляват чудесни мишени, очертани на фона на светлия хоризонт. Най-сетне се чу дрезгава команда и те налягаха.

Джек почти изпита благодарност към онзи, който им бе извикал. Имаше странното предчувствие, че операцията никак няма да му се понрави. Примижа, когато лъщящата стена отрази лъчите на слънцето.

— Връчете им разпореждането! — изпищя отново Уейн в слушалките.

Екранът до главната порта оживя. На него се виждаше мъж с посребрели коси.

— Какво искате? — обърна се към тях.

— Сега ще им връча шибаното разпореждане! — заяви злобно един от наемниците, вдигнал лазерната си пушка. Зае се да изписва заповедта върху стената, докато цевта на пушката му почервеня от топлината. Спря за миг, огледа с критично изражение произведението си и го довърши.

— Не така! — кресна вманиачено Уейн, който наблюдаваше всичко от кораба. — Предайте го на ръка! Сторм, къде си, по дяволите? Искам да им предадеш разпореждането на ръка!

— Готово — отвърна спокойно Джек и се обърна към екрана. — Ние сме представители на Доминионския финансов отдел. Бихме искали да разговаряме с вашия главен администратор, с човека, който управлява този град.

Среброкосият изопна лице.

— Това съм аз. А ти какво си — ходещ поялник? Няма да разговарям с теб. Намери ми някой от плът и кръв.

Джек повдигна лицевото си стъкло.

— Имате го — отвърна той.

Мъжът едва сдържа изненадата си.

— Боже мили! — промърмори. Обърна глава към някой, застанал зад него, и продължи: — Имам заповед за временен мораториум върху разплащанията. Можеш ли да го предадеш на онзи копелдак Уейн? Той чува ли ме чрез теб?

Джек извади една от ръцете си от ръкавицата и нагласи настройките.

— Сега вече те чува. Повтори това, което току-що каза.

Плоското изображение се намръщи.

— Откажи се, Уейн. Имаме съдебно разпореждане. Временен мораториум върху разплащанията. Извикай обратно кучетата си.

Наемниците около Джек започнаха да се смеят. Свалиха оръжия и видимо се отпуснаха.

Уейн изригна поток от проклетия. Слушалките завибрираха. Когато ругатните приключиха, мъжът изрече спокойно:

— Същото и на теб, Уейн. Ела ме хвани... ако можеш. И тогава ще осъдя не само теб, но и институцията, която представляваш. Имаме достатъчно вода за две поколения напред! — екранът угасна.

Мъжете наоколо започнаха да си шепнат намръщено. Уейн извика отново:

— Идете и ми го доведете!

— Той има съдебно разпореждане — възрази Джек.

— Не ме интересува какво твърди, че има. Това е фалшификация. Или грешка. Искам да му връчите нашето разпореждане и да окупирате града.

Джек обаче отстъпи, като се питаше как сега ще се измъкне от тази проклета планета.

Уейн започна да предлага щедро възнаграждение на всеки, готов да следва заповедите му. Неколцина наемници вдигнаха отново оръжията си и поеха напред. От слушалките се лееше неспирен поток от заплахи, ругатни и обещания. Докато наемниците се разпръскваха, Джек забеляза подозрително раздвижване на един от покривите. Фокусира камерите си натам.

— Майчице мила, та те разполагат с едрокалибрен бластер!

Сега вече никой от наемниците не хранеше илюзията, че градът е зле защитен. Оръжие, което разрязваше дебели скали сякаш са масло, щеше да ги покоси без никакво усилие. Джек се обърна към Уейн.

— Ако открием стрелба, ще настъпи истинска касапница. И двете страни ще дадат много тежки жертви. Ще се погрижа да предам разпореждането, но сигурно има и друг начин да бъде направено. — От пукота, който се чуваше в слушалките, Джек предположи, че разговорът им се подслушва. — Виж, Уейн — продължи той, — ако човекът е прав и наистина са наложили мораториум със съдебно решение, в такъв случай задникът ти е изложен на същата опасност, на която и нашите.

Настъпи кратка пауза, след която Уейн обяви:

— Готов съм да го обсъдим с тях, стига и те да са съгласни.

Вратите започнаха да се разтварят. Сивокосият мъж отново се появи на екрана.

— Уейн, разбирам, че жаждата ти за кръв ще остане незадоволена, затова ето какво ще ти предложи — нашият шампион срещу вашия. Ако спечелиш, ще платя данъците, а въпроса ще го

уредим в съда. Ако пък ние спечелим... прибираш хората си и изчезваш. Съгласен?

— Съгласен — отвърна след кратко мълчание Уейн. После добави с тих глас: — Виж му сметката, Джек.

Джек притисна ядно с брадичка ръчката на предавателя. Нямаше никакво желание да бъде част от сделката им. Изведнъж чу възклицанията на другарите си.

— Това е Пурпурния!

Извърна се тъкмо навреме, за да види приближаващото се към него бронирано чудовище — с бледоморав боен костюм.

Изненадата му бе толкова голяма, че коленете му се разтрепериха, светът около него започна бясно да се върти. Съществуването в костюма, почувствало, че преградите отслабват, взе да надига глава. „Аз? Ние?“ — пробудиха се мислите му с пълна сила.

Внезапно го завладя неистова жажда да убива. Преди да вдигне ръка, за да поздрави противника си, той се хвърли напред.

Джек сграбчи пурпурния костюм и го запокити на три дължини разстояние, потрепвайки от прекомерното усилие. Противникът му се блъсна с грохот в земята. Джек разтърси глава и се опита да се отърве от чуждите мисли в ума си. Заобиколи пурпурния костюм, дебнейки и за най-малкото движение. Вече не беше войник — бе станал хищник.

Пурпурния се надигна бавно.

Джек оголи зъби в хищна усмивка.

„Ние? Аз?“ — повтаряше съществуването, с което делеше костюма. Пурпурния откри огън и Джек се извъртя рязко, разминавайки се на косъм с лазерния лъч. Беше изумен, че човекът срещу него знае как да командва всички системи на костюма. Коленичи, вдигна ръкавица и на свой ред откри огън, целейки се право в лицевото стъкло на противника.

Бял скреж покри визъора на Пурпурния — малък трик, на който се бе научил на сателита на Гилгенбуш — да заслепяваш противника си.

Сега вече предимството беше на негова страна. Джек стисна зъби, борейки се колкото с противника, толкова и със себе си. По-добре да го довърши сега, докато все още имаше някакъв контрол върху себе си, защото жаждата да убива се надигаше и го обземаше все повече.

Той скочи, прелитайки над съборения си противник, и стовари крак надолу, с намерение да смаже външната раница и да лиши от енергия архаичния костюм.

Ала точно в този момент неговият собствен костюм реши да се спусне надолу. Джек тупна на земята и като на забавен кадър видя разбягващите се наемници и лазерния лъч, който изпепели почвата на сантиметри от него.

— По дяволите! — изруга, докато се опитваше да си възвърна контрола върху костюма. Кръвожадната песен ехтеше с пълна сила в главата му, по голия му гръб се стичаха едри капки пот. Претърколи се на една страна, за да избегне огъня на противника. В мига, в който се изправи, задейства реактивните двигатели.

Описа широка дъга във въздуха и се приземи долу с грациозно салто. Беше толкова изненадан от внезапно възстановения контрол, че така и не видя удара, който го подкоси. Стовари се на земята и остана да лежи там, наблюдавайки безпомощно Пурпурния, който се приближи към него, скочи на гърдите му и смъкна шлема.

В лицето го блъсна сух и горещ въздух. Джек изпъшка и примижа от ярката светлина. Съществуването, с което делеше костюма, внезапно замлъкна, сякаш бе изчезнало.

Мъжът се пресегна, изключи управлението и костюмът замря. След това свали и своя шлем и изрече развеселено:

— Всяко нещо си има слабо място.

Джек се облеци. Беше мъжът със сребрилата коса от екрана.

Притежателят на пурпурния костюм прокара облечената си в ръкавица ръка през косата си и го погледна с кафяви, засмени очи.

— Избраха ме за кмет на града — обяви той.

— В такъв случай — отвърна Джек — трябва да ви предам едно разпореждане — и постави диска в ръката му. — Кой, по дяволите, сте вие?

На лицето на мъжа се изписа тъга.

— Аз съм последният оцелял от Крепостта на Дорман. А ти кой си, мътните те взели?

15.

— И после какво стана? — попита нетърпеливо Амбър, забравила за парчето пица в ръката си.

— После ми помогна да се измъкна от костюма и да възстановя управлението.

— Нали каза, че неговият костюм бил много стар. Разбра ли откъде го има?

— Да. Баща му бил ветеран — получил го от него. Позволи ми да го огледам отвътре — някои неща са доста променени. — Но не, добави мислено той, и Кодекса на честта на Рицарите. Притежателят на пурпурния, който и да бе той, бе разкрил пред Джек неща, които не бе казвал на никого досега — само заради общата им обвързаност към костюма. Зачуди се дали Болард не знае нещо повече за него.

Амбър преглътна парчето пица.

— Как мислиш, знае ли нещо за „онова“? И дали би могъл да забележи разликата между костюмите?

Джек поклати глава.

— Щом се е намесвало и ти е пречило при движението, значи вече имаш проблем.

— Зная — въздъхна той. Заляха го спомени от Пясъчните пойни... движещи се като повредени механизми, които внезапно застиват неподвижно. Не, онова вътре не можеше да е чак толкова живо. Макар че... кръвожадната песен бе като дрога, като мощен наркотик, който завладяваше съзнанието му.

— За какво мислиш? — Амбър го докосна по рамото.

Джек се сепна.

— Не съм сигурен... Болард ми разказа за последния стадий, преди появата на берсеркерите. Според неговите думи, аз вече съм навлязъл в този последен стадий. Но това е невъзможно. Та ние едва се докосваме с „него“ — имам чувството, че то се учи да мисли. Или грешим, или...

— Или какво?

— Нищо. — Джак посегна към храната. Едва се сдържа да не потрепери от хрумналата му мисъл. Ами ако Болард греши? Ако съществото не е в костюма, а... в тялото му... в кръвта му?

— Какво пък, може и да намериш начин да се разбереш с „него“. Забравих да ти кажа. Има нещо за теб. — Тя му подаде бележка от подпространствената поща. — Дойде вчера, преди да се прибереш.

Беше от Пурпурния, съвсем лаконичен текст: „Ще се срещнем в «Ръждясалият болт».“ Бяха добавени денят и часът.

— Какво иска от теб?

Джек смачка бележката.

— Не съм сигурен. Разговаряхме за много неща. Едва ли има нещо ново да ми каже. Може да ми предложи работа.

— Ще идеш ли? — попита го тя.

— Да, мисля. Но този път ще взема и теб — ако искаш.

Амбър не искаше, но се усмихна пресилено.

— Добре. — Поколеба се, но се постара да скрие раздвоението си. Трябваше да отиде. „Ръждясалият болт“ бе един от любимите барове на Ролф. Познаваше го добре. Ако Джек влезе там, ще има нужда от нея.

„Ръждясалият болт“ беше скромен бардак с неонов светлини на фасадата от бетонни плочи, от които стърчаха чаркове на архаични роботи и киборги. Всичко това, заедно с миниатюрните сепарета, закрити от полупрозрачни завеси, придаваше определена атмосфера на заведението. Нямаше невъзможни неща в „Ръждясалият болт“ — тук можеше да се случи какво ли не. И се случваше. За срещата им Пурпурния бе избрал ранен утринен час и барът бе съвсем пуст. Докато вървеше зад Джек, Амбър продължаваше да се прозява.

— Няма никой — промърмори той и се огледа. Беше придобил навика на наемниците да не сяда, нито да застава с гръб към вратата.

Амбър също се огледа, виждайки неща, които Джек не забелязваше, като скрити камери за наблюдение, които предаваха образа в тайна стаичка в дъното. Повечето от камерите изглеждаха повредени, но имаше няколко, които със сигурност функционираха и в момента. Тя улови спътника си за ръката.

— Да идем там — насочи го встрани от обсега на една от действащите камери.

Дебелия Фред, притежателят на бара, обичаше да играе и за двете страни — докато камерите покриваха голяма част от бара, имаше места, където обективите им не можеха да надзъртат — стига да ги знаеш, разбира се.

Безпокойството на Амбър се предаде и на Джек, но преди да успее да каже нещо, завесата на ъгловото сепаре се отмести и тя нададе изненадан вик.

Джек се ухили, познал елегантната сребриста прическа на Пурпурния и мургавото лице с блестящи, засмени очи.

— На какво се смее пък този? — попита изнервено Амбър.

Джек усети, че ръката ѝ се напруга.

— Това е Амбър — представи я той и я побутна напред.

Пурпурния я огледа.

— А казваше, че била само някакво си улично хлапе. Виждам, че е изминала дълъг път.

— Що за странно име е това — Пурпурния? — попита подразнено Амбър. — Нямах ли си истинско?

— Амбър!

Пурпурния се разсмя и ги въведе в сепарето. Дръпна завесата, отрязвайки пътя на неоновите светлини, въпреки че малък сноп се процеждаше в отвора между завесата и стената.

— Казва каквото ѝ е на ума, а?

— Ни най-малко — тросна се Амбър. Приседна в самия край на сепарето, откъдето можеше да наблюдава през процепа какво става в бара. Ако наистина бе казала онова, което мисли, Джек едва ли щеше да седи тук толкова спокоен.

Пурпурния очевидно реши да не ѝ обръща повече внимание. Предложи на Джек от напитката си. Джек бутна встрани чашата и попита:

— Какво всъщност си намислил?

— Имам работа за теб — ако я искаш.

— Каква работа? Има ли я в обявите?

— Не, и няма да се появи.

Джек потъна в замислено мълчание.

— Защо точно мен избра? — попита той накрая.

— Държа на високото качество. А също и на наличието на съвест.

— Какво трябва да се направи?

— Да го наречем „стачкоразбиване“ — Пурпурния вдигна чашата си и продължи да го разглежда със засмени очи над ръба ѝ.

Джек започна да се тревожи. Що за странен разговор? Долови и напрежението на Амбър. Момичето ги поглеждаше през рамо, но в очите ѝ святкаха враждебни пламъчета. Какво ставаше тук? Защо имаше усещането, че нещата са извън неговия контрол?

— Ако ти е нужна съвест — заговори той бавно, — не ти трябва костюмът.

— Така е, не ми трябва костюмът. Нуждая се от човека в него — Пурпурния също говореше бавно, като барабанеше по масата с пръсти.

— И точно аз ли съм ти нужен?

— Не се сещам за по-добра кандидатура от твоята.

— Значи не отговаряш само за подбора?

— Аз ще ръководя цялата операция. Заплащането е щедро, плюс жилищни помещения...

— Звучи като дълговременно начинание.

— Може и да бъде.

Джек усети, че Амбър е замръзнала неподвижно. Потупа я по ръката, за да я успокои, без да сваля поглед от Пурпурния.

— Не искам да напускам Амбър... пък и не е зле да съм наясно за кого работя.

— Амбър може да дойде с теб, но ще трябва да я пазиш от останалите наемници.

— Амбър може да се грижи за себе си — рече Джек.

— Чудесно. Колкото до твоя работодател, засега предпочита да запази личността си в тайна.

— Но ти знаеш кой е?

— Знам — кимна Пурпурния. Облегна се назад и подпря ръце на облегалките. — Последния път, когато разговаряхме, беше намислил да постъпваш в гвардията на императора. Моето предложение ще ти помогне по-бързо да осъществиш мечтата си.

Джек се замисли.

— Не обичам да работя за профсъюзите.

— Вече ти казах — сви рамене Пурпурния. — Не мога да ти съобщя кой е работодателят. Мога само да ти гарантирам, че ако приемеш, няма да съжаляваш.

— Моментът не е подходящ. От известно време издирвам един човек — не беше разказвал на Пурпурния за себе си, но предполагаше, че той се е досетил за някои неща. — Не ми се ще да прекъсвам тази задача.

Пурпурния поклати глава.

— С парите, които ти предлагам, можеш да получиш достъп до много системи.

— Джек, подай ми пистолета — прошепна Амбър.

— След малко — отвърна той, все още завладян от мисли. — Добре, за какъв период от време и какво ще е възнаграждението?

— Трийсетдневен цикъл, пет хиляди кредита за теб. Плюс жилище. Можеш да вземеш и Амбър. По-добре да я вземеш добави усмихнато Пурпурния, — че тамошната стока хич не я бива.

Амбър скочи на крака.

— Божичко, Джек — просъска тя. — Дай ми пистолета и да се махаме!

Двамата мъже реагираха едновременно и също се изправиха. Едва сега Джек забеляза Ролф до външната врата, придружен от две мускулести горили.

— Имаме гости — отбеляза спокойно Пурпурния. — Теб ли търсят?

— Да.

Амбър започна да ровичка в джобовете на Джек. Той я плесна по ръката.

— Никакви оръжия. Има ли таен изход?

— Да — рече тя. — Но...

— Няма но — намеси се Пурпурния. — Вие двамата излезте оттам. Аз ще ви прикривам... ако все още искате работата.

Амбър отвори уста, но Джек я изпревари:

— Искаме я.

— Тази вечер, на космодрума, док 42. Ще ви приготвя документите — докато говореше, извади от джоба си страховит пистолет с издължено, тясно дуло. — Изчезвайте!

Джек дръпна завесата и хукна, теглейки Амбър след себе си, но тя заби токчета в пода и се опъна.

— Не оттам, глупчо. Насам!

Вместо отговор той я метна на рамо и сви в посоката, която му указваше. Зад тях изпукаха лазерни изстрели. Един куршум се заби в архаичния шлем на стената и го пръсна на парчета, част от които се разпиляха по пода пред краката им.

— Да имаш още гениални идеи? — попита Амбър на трепкащата светлина на изстрелите.

— Имам — отвърна Джек, пусна я на пода и я помъкна след себе си. — Да си събираш багажа.

16.

— Добре дошли във Видроград — рече Амбър. Прокара пръст по касата на вратата и се намръщи. — Всичко е мухлясало!

Прекрачи прага и влезе в определения им апартамент. Радостта ѝ, че най-сетне са напуснали кораба, започна да се изпарява.

— Това не е Видроград, пък и Пурпурния каза, че всичко ще се оправи веднага щом се нанесем и поставим влагоабсорбиращ апарат. — Джек остави багажа на земята и се приближи към панорамния прозорец. — Виж каква гледка! — Къщата се издигаше върху платформа, в дъното на широк завой на реката.

— Прилича ми на купа със спанак — намръщи се Амбър.

— Това, Амбър, е тропическа дъждовна гора, при това доста гъста.

— Хубаво, а от задния прозорец гледаш към мочурището.

Джек въздъхна.

— Знаеш ли, щеше да е по-добре да си останеш при Сейди.

— Май си прав. Този път тя нямаше да ме замрази — предпочита компанията ми. Щяхме да пробваме нови дрехи, бижута... — Амбър изрита ядно вратата. Сетне се отпусна върху един от куфарите и скръсти ръце. Джек неволно започна да се любува на извивките на тялото ѝ. Момичето въздъхна. — Съжалявам. Радвам се, че съм тук с теб, но това място...

— Не е Малтен. Виж, облаците се разсейват. Обещавам ти, че скоро ще видиш сапфиреносиньо небе, река с девственочиста вода, никакъв бетон и много зеленина...

— До следващия проливен дъжд, който, доколкото разбрах, се излива два пъти дневно през дъждовния сезон. Тогава вече и ние с теб ще плесенясаме.

Джек понечи да възрази, но в този момент на вратата се почука. Двама носачи внесоха сандъка с бойния костюм. Поставиха го на земята, получиха един доминионски кредит бакшиш и си тръгнаха. Амбър не сваляше обезпокоен поглед от сандъка.

— Все едно, че живеем в къща на кокили — промърмори замислено тя. — Надявам се, че няма да ни потопа задниците в блатото.

— Вече си твърде голяма, за да използваш подобен хлапашки език — скастри я той.

Амбър подсмръкна.

— Навсякъде цензура. Хубаво де... — Тя свали блузата, която бе толкова влажна, че заплашваше да се слепне с кожата ѝ. — Ще ида да взема душ, преди да съм се разпаднала в тази влага.

Въздухът стана по-поносим, когато пуснаха влагоабсорбатора. Едва тогава Амбър отиде да разгледа останалите помещения. Върна се със светнало от възлнение лице.

— Това е цял палат, кълна се, истински разкош! — После се сепна. — Не биваше да го казвам, не. Това е гаден замък!

— И всичко е наше? — в началото Джек бе предположил, че ще делят къщата с още някого.

Изненада се, че наколната къща е само за тях. Тръгна след нея. Имаше четири спални, две бани (вана, истинска вана — подскачаше Амбър), просторен кабинет, всекидневна с бар, кухня и столова. Не бе виждал подобно нещо от години.

— Струва ми се, че тук започва да ми харесва — заяви Амбър, докато преминаваше от стая в стая.

Откъм входната врата се чу тих смях. На касата се подпираше строен хуманоид с гладка като на видра кожа с карамеленокафяви петна, като очите на Амбър. Оскъдното му облекло се състоеше от чифт яркожълти шорти с издути джобове, натъпкани с най-различни неща, през чийто заден отвор се подаваше дълга космата опашка. Изпъна се, когато Джек прекоси всекидневната към него, и отдаде чест с ръка, която по-скоро наподобяваше лапа.

— Добре дошли в Рибоград — рече видрочовекът и отново избухна в съскащ смях. — Аз съм Скал. — Размърда мустаци и прибра ушите си към покритата си с козина глава. — Радвам се да се запозная с вас.

— Командир Скал — повтори Джек, който вече бе чувал това име, и подаде ръка, — приятно ми е да се запозная с вас.

Видрочовекът го огледа, сетне отново размърда мустаци.

— И на мен, командир Сорм. Подходящо име^[1] за някой, пратен на нашата планета, не мислите ли? — Той се разсмя. Големите му сияещи очи се извърнаха към Амбър. — Поздрави и за вашата самка.

— Още не съм...

— Не е свикнала с всичко, което ни предлагате — довърши вместо нея Джек. — Но, моля ви, командире, заповядайте. Не съм проверявал какво има в кухнята, но вероятно ще се намери нещо за пиене.

Скал влезе и затвори тихо вратата.

— Сигурен съм, че бира ще има в изобилие — рече той. Когато се усмихна, видяха, че устата му е изпълнена с два реда остри зъби. — Аз лично заредих хладилника.

Бирата беше с остър мирис и белезникав цвят, но приятна на вкус и веднага му допадна. Очевидно на Отър бяха вещи в тайните на алкохолната ферментация. Видрочовекът Скал се бе свил в предложеното му кресло като някакъв хищник. Амбър бе заела почти същата поза в своето. Джек седеше на един прост дървен стол и се извисяваше над двамата. Той помръдна яките си рамене.

Рибоядът го разглеждаше внимателно с ярките си очи.

— Пурпурния ме посъветва да се запозная с вас колкото се може по-скоро.

Джек вдигна ръка и се обърна към Амбър.

— Знаеш ли, мисля, че ще е най-добре да си избереш стая и да идеш да си разопаковаш вещите.

Момичето се нацупи, но стана и излезе от кухнята.

Рибоядът я изпроводи с изражение, в което се четеше интерес.

— Не позволяваш ли на твоята самка да обсъжда с теб стратегията? — попита той.

Джек не отговори и събеседникът му отново размърда мустаци.

— Кога ще мога да се видя с Пурпурния? — попита той.

Този път лицето на Скал със сигурност изразяваше развеселеност. Той вдигна лапи и приглади страните си.

— Това е един изостанал свят — рече той, — и животът тече доста мудно. Едва утре вечер ще възстановим връзката. Трябваше да сме готови вчера, но... — той повдигна едва забележимо рамене.

Джек се огледа. Всичко в къщата разчиташе на електричество.

— Откъде черпите енергия?

— Имаме си реактор в този район. Малко по-надолу, по реката...

— отново безгрижно свиване на раменете. Под кафеникавата козина изпъкваха мощни мускули.

— Реактор? — повтори учудено Джек.

— Ами да. Ефикасен, макар и малко анахроничен.

— Анахроничен? — Джек завъртя глава. — Мислех, че тези неща са забранени със закон. Кой го е построил? Как са му позволили?

— Има кой, командире, не бери грижа — успокой го Скал. — Скоро всичко ще се промени. А междувременно, разполагаме с пречиствателна инсталация, която функционира чудесно. — Той пхна ръка в един от многото си джобове и извади нещо. — Нашият народ има един обичай. Бих искал да ти подаря този церемониален нож. — Той подаде на Джек ножа, с дръжката напред. Беше изработена от слонова кост.

— Колко е красив! — Джек го пое с възхищение.

— Благодаря ти — кимна Скал.

Джек предполагаше, че сега от него се очаква някакъв ответен жест. Ала проблемът бе, че не разполагаше с нищо подходящо.

— Багажът с подаръците се забави — промърмори той.

— Значи следващия път.

— Със сигурност. А междувременно, има ли нещо, което бих могъл да направя за теб?

Лицето на Скал засия от вълнение. Той въздъхна и произнесе предпазливо:

— Много съм слушал за твоя боен костюм. Може ли да го погледна?

— Няма проблем. Дори ще ми е нужна твоята помощ. Трябва да го извадя от куфара и да го поставя на закачалка.

— Толкова ли е тежък?

— Да, и неудобен, когато не е включено захранването. Сега е в големия куфар. — Джек стана от масата и Скал го последва.

Хуманоидът се оказа доста як и двамата се справиха без особени усилия с костюма. Скал бе запленил от сиянието на флексобрънките.

— Наистина е красив! — въздъхна той с ококорени очи.

— И смъртоносен! Оръжията му са вградени. Ето тук, в ръкавиците — Джек му показва десния ръкав.

Скал посегна да го докосне, сетне отдръпна ръка. Имаше унесен вид, сякаш нещо бе привлякло вниманието му.

— Моля за извинение. Става късно, а имам още срещи. Може би друг път?

— Всеки път, когато пожелаете, командир Скал.

— Оказвате ми голяма чест — отвърна видрочовекът и помръдна едновременно с мустаци и опашка. — Един последен въпрос... не смятате ли, че костюмът е неподходящ за мочурливи светове като нашия?

— Не смятам да го нося толкова често — отвърна сериозно Джек. — Но той има възможности, до които все още не се е налагало да опирам.

Скал се почеса замислено по бузата.

— Не се и съмнявам — поклони се леко. — Надявам се, че подаръкът ми ви хареса, командир Сторм. Очаквам с нетърпение следващата ни среща. — Сетне излезе, спусна се по витата стълба и се озова на пристана, където го очакваше издължена моторница.

Амбър се присъедини към Джек на терасата и погледна към отдалечаващата се моторница.

— Той ми харесва — рече тя. Небето бързо почерняваше и отдалече се чу грохотът на гръмотевица.

— И на мен — отвърна Джек, докато въртеше ножа в ръце. — Да приключваме с багажа.

Скоро започна буря. Нахлу с такъв неистов вой, че трябваше да мине доста време, преди да чуят, че някой тропа на вратата.

Джек отиде да отвори. Този път там стоеше друг местен жител с мокър комбинезон, а до него бе изправен Пурпурния. И двамата бяха привели глави под напора на дъжда. Джек се пресегна и ги издърпа вътре.

Намери им кърпи и докато се подсушаваха, Амбър им поднесе бира.

— Какво става? От часове се мъчим да се свържем с теб. Накрая решихме да дойдем и да проверим има ли някакъв проблем — обясни Пурпурния. След това добави: — Извинявай, пропуснах. Това е

командир Пунум. Той е от северните провинции и не е свикнал с дъжда.

— Командире — Джек кимна на нещастния видрочовек. Козината на главата му бе започнала да изсъхва, но комбинезонът бе пропит с влага. Сетне премести очи към Пурпурния, който си допиваше бирата. — Каква връзка? Казаха ми, че ще бъде възстановена едва утре.

Пурпурния премигна учудено.

— Ами... готова е от вчера!

Амбър подаде глава в стаята. В ръката си държеше прерязан кабел.

— Това така ли трябва да бъде?

— Проклятие! — изруга Пурпурния. — Ето защо не можем да се свържем с теб.

— Няма значение — опита се да го успокои Джек. — Вече дойдоха да ни поздравят с добре дошли.

— Кой?

— Командир Скал — отвърна Джек и втренчи поглед в Пурпурния.

Пунум издаде звук, който бе нещо по средата между изненада и ругатня и се отпусна в креслото.

Пурпурния се усмихна мрачно.

— Тъй, Джек. Изглежда бунтовниците първи са се добрали до теб.

Той разгледа внимателно церемониалния нож, сетне вдигна очи към Джек.

— Ако не друго, ясно е, че те смятат за важен и почетен противник. — Метна поглед на Пунум. Командирът имаше твърде малко общо със Скал... беше нисък, закръглен и се опитваше да се държи като гражданин на Доминиона, въпреки че очевидно комбинезонът и обувките не му бяха удобни.

Джек се пресегна и взе ножа.

— Въпросът е откъде знаят кой съм, и как са разбрали, че съм тук, след като току-що бяхме пристигнали. И откъде са научили за бойния костюм.

— Той знаеше за костюма? — в стаята се възцари напрежение, когато Пунум неочаквано се надигна.

— Дори поиска да го види.

— И ти му го показа?

Джек сви рамене.

— Не виждах причини да не го правя.

Пурпурния се отпусна уморено.

— Току-що се разделихме със скритото си оръжие — той стискаше юмруци. — Проклятие! Да знаех само кой е издал информацията. Скал винаги знае кои конци да дърпа. Как си тръгна?

— С моторница, надолу по реката.

Пурпурния махна на Амбър.

— Не си прави труда да разопаковаш. Тази вечер ще ви преместим.

— Не — поклатиха глави Амбър и Джек.

Пурпурния ги изгледа учудено.

— Но той знае къде се намирате. Настоявам да ви преместим, заради собствената ви безопасност!

— Открил е веднъж, ще го разбере и втори път. Освен това, ако останем тук, ще знаем, че рано или късно трябва да го очакваме. И той ще знае, че сме нащрек.

Пурпурния подсвирна от изненада, сетне се усмихна.

— Какво пък, добре, Джек. Ще играем по твоите правила. Но Амбър...

— Амбър знае как да се грижи за себе си. Повярвай ми — увери го Джек.

— Щом така казваш. В такъв случай ние си тръгваме. — Надигна се и погледна очаквателно към своя спътник. — Ще пратя лодка да те вземе утре за инструктажа.

— Разбрано — рече Сторм и затвори вратата зад тях.

Амбър почака, докато отвън се чу воят на двигателя на моторницата, после попита:

— Какво има?

— Нищо.

— Нещо не е наред. Виждам го в очите ти.

Джек се усмихна пресилено.

— И да е така, не мога да кажа точно какво е. Я по-добре да проверим дали в хладилника има нещо друго, освен бира.

Амбър погледна към мрачината зад прозореца.

— Продължава да вали — отбеляза.

— Почакай до утре.

Тя го последва в кухнята, където бяха приели първо жизнерадостния Скал, а сетне и Пурпурния и Пунум. Взе кърпа и избърса мокрите петна, след това погледна към тавана, сякаш се безпокоеше, че няма да издържи на пороя отвън.

— Не се ли безпокоиш, че издаде тайното си оръжие? — попита го, докато слагаше храна на масата. Навън неусетно бе настъпила черна и непрогледна нощ. Нищо общо с неоновите светлини на малтенските улици, по които бе израсла.

— Не — отвърна Джек. — Всъщност посещението на Скал може да ни е от полза. Той си тръгна с твърдото убеждение, че костюмът е крайно неподходящ за действия в мочурище.

— Прав е. Сигурно ще затънеш до задника — засмя се тя.

— Има нещо такова. Никога не съм го използвал на терен като тукашния, но имахме подобни тренировки по време на началното обучение. Ала Скал не знае още нещо — ако се наложи, мога да се държа като туземците.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— И какво — ще търчиш наоколо само с набедрена препаска? Или с жълти шорти?

— Може да е колан с оръжия. Ако се наложи. — Микровълновата печка изписука. Той отвори вратичката и извади отвътре два пакета. — Хайде, яж, че е време да си лягаме.

Амбър кимна към мрака зад прозореца.

— По какво познаваш?

---

[1] Сторм (Storm) значи буря. — Б.ред. ↑

17.

— Ти си истинска гадина — рече Сейди. Не сваляше поглед от мъжа, който обикаляше из стаята, като на няколко пъти едва не събори някои от безценните ѝ произведения на изкуството. Знаеше, че се опитва да я ядоса, и се мразеше, задето му позволяваше да го прави.

— Достатъчно е само да ми кажеш къде са.

— Няма да стане.

Ролф се завъртя рязко. Имаше злобна и грозна усмивка и изкривено лице, от навика му да дъвче винаги на едната страна. Носеше плътно прилепнали панталони от лъскава бяла кожа, затъкнати във високи сини ботуши, в същия цвят като синята му риза. Въпреки широко разкопчаната яка врат почти не се виждаше.

— Веднъж вече влязох при теб — заяви той. — Нищо не ми пречи да дойда отново. И ще продължавам да идвам — няма начин да ме спреш. Може да не съм достатъчно силен, за да те накарам да банкрутираш, но ще ти създавам много проблеми. Сериозни проблеми, повярвай ми.

Сейди преглътна.

Мъжът докосна с пръсти зарасналия белег на челото си.

— Нищо лошо няма да им сторя. Амбър е мое момиче — просто искам да си я върна. Тя е опасна. В момента е в ръцете на един човек, който няма никаква представа за способностите ѝ. А това може да му струва скъпо. Правя го за тяхно добро.

Сейди бе чувала немалко полуистини през живота си, затова разпозна с лекота още една. Надигна се от креслото, почти треперейки от усилие.

— Върви си, Ролф.

Той замахна внезапно и събори една ваза, тя се разби с грохот на пода. Ролф изгледа с презрение останките.

— Не биваше да се държиш грубо с мен. Съжалявам.

— Няма нищо — рече с разтреперан глас Сейди, без да сваля очи от останките на вазата. Безценен експонат от времето на династията

Мин, подарък от първия ѝ любовник, с голяма сантиментална стойност. — Но няма да ти кажа.

— Виж, ето в това грешиш. Ще ми кажеш и още как. Ще ми кажеш, защото не искаш да имаш неприятности. Двата с теб — той взе да си оправя маншетите — не искаме да се забъркваме в неприятности.

— Така е — съгласи се Сейди с надеждата, че разговорът променя посоката си. — Не искаме.

— Разбрах, че наскоро си имала вземане-даване с генерал Гилгенбуш.

Тя присви очи.

— Може би.

— Съвсем легален бизнес, разбира се, но горкият генерал не знае къде е, така да се каже, оперативният ти център. Сделките са били извършвани от един банков сателит. Разправят, че ужасно държал да научи къде живееш. Искал лично да ти поднесе... ах, комплиментите си.

— Малтен е неутрална територия. Гилгенбуш не е чак такъв глупак.

Ролф вдигна глава и очите му блеснаха.

— Има тайни операции и тайни операции.

Тя се отпусна в креслото.

— Разбира се, ако знае адреса ми.

— Точно така.

— Което няма да стане, ако аз...

— Ако ми кажеш това, което ме интересува — довърши вместо нея Ролф.

— Те не са на планетата.

— Това го знам.

Сейди разглеждаше позлатените си нокти. „Трябва да смекча удара“ — мислеше си тя.

— Нали не възнамеряваш да им сториш нищо лошо?

— Разбира се, че не.

— Добре тогава. Нае ги Пурпурния. Ще трябва да проследиш него... излетяха от док 42. Това е всичко, което знам.

Ролф кимна.

— И това ми стига. Приятен ден, уважаема госпожо.

— Не мога да отвърна със същото — тя го изпрати с поглед, докато тежката врата се затръшна зад него. Беше време, когато щеше да вкара негодника в леглото си, да го сдъвче и да го изплюе. Но сега... изглежда се размекваше. Докосна копчето на интеркома.

Джек насочи моторницата към острова, наблюдавайки как светлините на базата постепенно надмогват пелената на проливния дъжд. През последните няколко дни бе използвал неведнъж тези светлини за ориентация. В началото островът беше хълм, сетне се превърна в полуостров, но дъждовете продължаваха да ваят и сега той бе единствената суша на много километри наоколо, ако се изключеше дворцовия град, където обаче наемниците бяха нежелани. Небето беше мрачно синьо, на хоризонта се бяха скупчили нови буреносни облаци и вятърът бързо се усилваше. Наколната им къща вече бе напълно заобиколена от вода, което, според Амбър, било по-добре — поне нямало да се безпокоят за гущерите, които скачаха от клоните на дърветата.

Джек не се безпокоеше от такива неща. Всъщност нямаше нищо, което да буди тревогата му, макар да си даваше сметка, че количеството вода, което се изливаше от небето, бе прекалено дори за тропическата зона. Нямаше ли край този дъждовен сезон?

Един скършен клон се блъсна в предното стъкло на моторницата, завъртя се и удари борда отстрани. Джек стисна здраво кормилото и върна лодката на предишния курс. Включи чистачките и в същия миг като по команда от небето отново заваля проливно.

Моторницата вече плаваше из плитчини, които доскоро бяха суша, и Джек забеляза някакво скупчане по-нататък на брега. Двама от хората на Пунум, облечени в доминионски комбинезони, като че се опитваха да принудят някакъв стар рибояд да спре раздрънканата си лодка за проверка. Джек завъртя кормилото и насочи носа на моторницата към тях, усещайки как дъждът го шиба в лицето и гърдите. Беше се облякъл като местните, но униформата и бойният костюм бяха поставени в сандъка отзад. Беше обут със сандали, удобни върху хлъзгав и мокър терен, тъмносини шорти и колан за оръжие.

Хората на Пунум го забелязаха, спогледаха се учудено, сетне му козируваха. Старият рибояд, облечен с наметало от гущерова кожа, само сбърчи косматата си муцуна. Имаше живи черни очи, в които блесна изненада, когато забеляза с какво уважение се отнасят хората на Пунум към Джек — въпреки облеклото му.

Дъждът намаля за кратко.

— Какво става тук?

— Конфискуваме лодката, сър — отвърна по-едрият от двамата, чиито яки мускули изпъкваха под маскировъчния комбинезон. Съдейки по начина, по който помръдваха мустаците му, беше крайно възбуден или ядосан.

— Свободно, войнико — рече Сторм. — Защо я конфискувате?

— Военна повинност. Необходима ни е за транспорт, освен това — той облиза устни и погледна към стария рибояд, — не искаме да оставяме на противника каквото и да било, което би могъл да използва.

— Какъв противник?

— Този противник, сър — едрият войник посочи рибояда. — Освен това е и нарушител. Командир Пунум забрани към базата да се приближават цивилни.

Джек погледна към стареца, който се бе свил на дъното на лодката, сякаш се опитваше да се скрие в нея. В единия край имаше няколко чувалчета с *рин* — тукашния ориз.

— Какво правиш тук, старче? — попита го той.

— Продавам *рин*, ваша милост — отвърна старият рибояд. — Търговията замря в долната част на реката. Помислих си, че тук стоката ми може да се търси повече. Но изглежда съм сгрешил — и погледна свъсено двамата войници.

Джек също с труд намираще *рин* в последно време. Побутна чувалите.

— Ходи ли до базата?

— Не, ваша милост. Тези двамата... — видрочовекът добави нещо на местния диалект, което вероятно щеше да се преведе като „тъпаци“ — ме спряха. Мислят, че *ринът* е отровен. — Той плю презрително през борда на лодката, опасно близо до ботушите на войниците.

Едрият войник отново размърда рамене.

— Заповеди, сър — отвърна той на въпросителния поглед на Джек.

Джек въздъхна. Пунум беше параноик и очевидно това се предаваше на подчинените му. Войниците просто си вършеха работата, макар и малко по-ентусиазирано, отколкото бе необходимо.

Докато плъзгаше поглед по лицата им, даде си сметка, че е твърде слабо запознат с психологията на местните, за да може да разпознае кой от тях му е враг.

— И отровен ли е твоят *рин*?

— Не, ваша милост — отвърна старецът.

— Тогава ще го купя. Колко искаш? Пет доминионски кредита за чувалче?

Старецът облиза устни, а двамата войници пристъпваха неловко от крак на крак. Явно възнамеряваха да конфискуват *рина* за себе си.

— Две чувалчета за мен и по едно за двамата войници възнаграждение за бдителността им. Съгласен?

— Съгласен, ваша милост... но не искам кредити. Имате ли люспи?

Джек се засмя. Старецът не беше глупак. Искаше златни люспи вместо кредити, които може би не бяха добре приети навсякъде.

— Имам малко.

Старият рибояд изкриви лице в нещо, което, макар и с труд, можеше да се оприличи на усмивка.

— Аз и жена ми имаме скромни нужди. Свикнали сме да се задоволяваме с малко. Десет люспи?

Беше малко много дори за Джек, който обикновено не носеше повече от двамайсета листа или люспи, както ги наричаха местните.

— Осем люспи — отсече той. — И си запазваш лодката.

Старецът изведнъж заподскача радостно.

— Ваша милост, вие сте толкова щедър! Ще ви взема само седем люспи. Премного съм благодарен, ваша милост! Премного благодарен!

Старецът се наведе, прехвърли едно по едно чувалчетата на брега, сетне запали раздрънкания стар мотор и се отдалечи надолу по реката под мрачните погледи на двамата войници.

— Защо му я оставихте? — запита го по-едрият.

— А как иначе ще се прибере у дома?

— С плуване.

Измериха се с погледи, сетне войникът изведнъж осъзна срещу кого е изправен. Отдаде малко неохотно чест и двамата продължиха нататък по брега, като не пропуснаха да метнат по едно чувалче *рин* на гърбовете си. Джек се върна в моторницата си и провери показанията на мониторите. Засега не се засичаше никаква подозрителна дейност в района. Наведе се да намести чувалчетата и случайно докосна ръкава на костюма.

„Здрасти, Джек. Днес ще убиваме ли?“

„Не и днес“ — отвърна машинално Джек. Включи двигателя и извърна носа на лодката към светлините на базата.

Вече беше привикнал да разговаря с костюма и не се изненада, както първия път, когато това стана. Двамата с Амбър бяха стигнали до извода, че влажният климат в Рибоград бе помогнал на съществото да съзрее по-бързо. То вече познаваше с лекота Джек и дори разговаряше с него. Всеки път, когато си разменяха думи, Джек усещаше, как космите му настръхват. Амбър го бе уверила, че е в безопасност дотогава, докато е в състояние да отблъсква съществото.

Рано или късно обаче жаждата да убива щеше да стане непреодолима. Беше като дрога, наркотик, от който се нуждаеше, когато използваше костюма. Джек си даваше сметка, че безгрижните му дни са преброени. Дали ще може още дълго да потиска онова, което се спотайваше в костюма?

Едва сега почувства, че косъмчетата на тила му са настръхнали.

18.

Той натисна копчето на дистанционното и вратите на хангара се разтвориха, пропускайки го във вътрешността на базата. За миг светлините го заслепиха. После видя, че Пурпурния го очаква.

— Проблеми?

— Само лошото време — отвърна Джек и метна чувалчето в ръцете на Пурпурния, който го улови, но се олюля под тежестта му. Джек се засмя. — Май си се отпуснал.

— Ни най-малко! Какво е това?

— *Рин*. Един местен рибояд идваше насам да ни го предложи, но двама от войниците на Пунум го спрели. Искаха да му го конфискуват, заедно с лодката.

— Ти какво направи?

— Аз ли? Като пълен наивник го попитах колко струва, купих го и го разпределих на три.

Пурпурния се разсмя. Докато вървяха към офицерската каюткомпания, той попита:

— Как мислиш, дали е бил от съпротивата?

Джек сви рамене.

— Напълно възможно. Ако е така, съпротивата е забогатяла със седем люспи. — Спря и се напъха в комбинеzona, който носеше в ръка. — Ако пък не е бил, направил съм добро впечатление.

— Благодаря, че си помислил и за мен. Този *рин* ще ми дойде добре.

— За теб по всяко време. Но нека все пак химиците го проверят, преди да го отнесеш у дома. Възможно е ринът да е отровен. — Джек се наведе да си завърже обувките и тъкмо навреме, за да избегне чувалчето, което профуча над главата му.

— Имаме проблеми. — Мургавото лице на Пурпурния изглеждаше страшно сериозно, докато се навеждаше над картата.

— Какви проблеми? — попита Джек и на свой ред се вгледа в картата. Почти веднага разпозна очертанятията на брега надолу по реката.

— Когато доминионските инженери дошли тук и построили реактора, те се захванали и с някои други проекти, по искане на Блестяща козина-ухилен зъб. — Това беше името на религиозния и политически водач, на който служеше Пунум. Всъщност това бе по-скоро интерпретация на името му, което си оставаше непреводимо от местния диалект. Независимо дали се харесваше на другите, той на практика управляваше цялата планета.

Джек забодя пръст в картата.

— За тази язовирна стена ли става въпрос?

— Да... сега устието, точно където са силни бунтовниците, страда от проекта. В онези провинции оттогава се е възцарила незапомнена суша. А същевременно в горната част язовирното езеро се е разраснало дотолкова, че заплашва да потопи няколко селца.

Джек се почеса по главата.

— Сигурно идеята е била добра за времето си — рече той, като чукна с пръст по делтата на реката. — Кога са започнали да се бунтуват — преди или след строежа на язовира?

— Доколкото можахме да определим, бунтът продължава вече три поколения.

— Аха.

Това беше първият сериозен разговор, който водеха, откакто Джек беше пристигнал. Пурпурния го бе накарал да обикаля известно време с Пунум, за да научи езика и да се позанимае с подготовката на войниците. В резултат на това Джек сега бе добре запознат с капризите на времето и всички особености на реката, която изглежда бе нещо като главна магистрала на континента и важна природна забележителност. Най-сетне обаче щеше да получи наистина ценни сведения за обстановката.

— Предполагам, че сме се отказали от претенцията да го наричаме „стачка“.

Пурпурния кимна.

— В такъв случай, сигурно си даваш сметка, че вероятно нарушаваме законите на Доминиона. Ако управляващата класа ни използва, за да се задържи на власт въпреки желанията на населението,

това не е наша работа. Доминионът признава само правителства с широка подкрепа.

Пурпурния сведе глава и се отдалечи от картата.

— Не работим за Доминиона.

— Добре, но не бива да забравяме, че в тази част на галактиката се разпорежда императорът.

Пурпурния тропна с юмрук по масата.

— Джек, навлизаш в опасни води. Дошли сме тук по молба на частен предприемач.

— А ако този предприемач действа в разрез със закона? — Пурпурния повдигна рамене. Изглеждаше слаб и строен в сребристия си комбинезон.

— Не е наша работа.

— Измяната е нещо, за което всеки трябва да внимава.

— Не и ти!

Джек се изправи.

— Нали каза, че ти трябва човек, който действа по съвест?

— Да върви по дяволите съвестта! Това е военна операция.

— Ако е бунт, нещата не са толкова прости. Нямаме право да се намесваме.

— Потушаването на стачки не е ли намеса?

Джек пристъпи от крак на крак и забеляза, че Пурпурния следи внимателно действията му, сякаш се готви да отблъсне атаката.

— Не е моя работа да обсъждам с теб политически или икономически санкции. Дори си мисля, че мястото ми не е тук. Не смятам, че Блестяща козина и прочее има право да се самообявява за пълновластен господар и да бъде подкрепян от войници на Доминиона, ако не е желан.

— И какво те кара да се съмняваш, че не е желан? — този път в очите на Пурпурния нямаше и следа от весели пламъчета.

— Подслушани разговори в местната кръчма. Старият рибояд от реката, чиято кожа току-що спасих. Може би и срещата със Скал. Не зная.

— Щом не знаеш, предлагам ти да не си блъскаш повече главата. Имаме проблеми надолу по реката и от теб се иска да отидеш там и да се намесиш.

— С хората на Пунум?

— Не... с костюма.

Джек се извърна и се втренчи в него. Опасяваше се, че Пурпурния ще надуши страха му от костюма.

— Искаш демонстрация на сила?

— Искам там долу по реката да знаят на какво сме способни — ако се наложи. Там има хамбари за жито и *рин*. Говори се, че местните крадели от тях въпреки забраната на правителството, а негово височество се опасява от избухването на гладни бунтове. Съществува немалка възможност *ринът*, който то си купил днес, да е от същите източници — целта е да ни натрият носовете.

Джек понечи да отвърне, после размисли и премълча. Пурпурния го погледна с въпросително вдигнати вежди, но Джек само поклати глава.

— Заминаваш утре заранта.

— С моторница или със скутер?

— Този път ще вземеш скутера. Забрави за шортите и колана. Това е сериозна задача. Нека са наясно, че няма да правим компромиси. Дръж си ушите отворени и после ще ми докладваш какво си научил.

— Дори и ако е нещо, което не би искал да чуеш?

— Особено в такъв случай — рече Пурпурния и се надигна. — Погрижи се Амбър да е наясно къде и как да ни потърси, ако някой ѝ създава проблеми.

Джек кимна. Когато излезе, навън отново бушуваше буря. Валеше като из ведро и той се зачуди дали скоро и земята под краката му няма да се превърне в дъно на река.

— Не можеш да вземеш костюма.

— Такива са заповедите.

Амбър седеше с кръстосани крака на пода, върху малък, ръчно тъкан килим, който бе купила от местните. Твърдеше, че пресичащите се кръгове в рисунката му ѝ помагали да се съсредоточава, когато медитира. И сега, докато разговаряше с Джек, пръстите ѝ се плъзгаха по тези кръгове.

— Ще бъде касапница. Никой от рибоядите не носи броня.

— Няма да стрелям по никого, освен ако не е крайно наложително. Костюмът е за сплашване.

— Скал не изглеждаше изплашен от него.

Беше права, разбира се, но той не възнамеряваше да ѝ го каже.

— Скал никога не е виждал костюма в действие — пък и той е командир на бунтовниците. Издирват го. Крие се. Никой не го е виждал, откакто беше тук.

Амбър вдигна глава. Лицето ѝ, обрамчено от тъмните ѝ коси, му се стори особено миловидно и привлекателно. У него се пробудиха чувства, които не искаше да изпитва. Не и към Амбър. Преглътна.

— Как нарече Скал? — попита го тя.

— Местен водач — отвърна Джек, като отмести поглед встрани. Зае се да лъска флексобрънките с мека кърпа и да се любува на блясъка им.

— В такъв случай може би от него трябва да получаваш заповеди.

— Подписал съм договор, Амбър.

Тя изсумтя презрително.

— Това не ти е някаква религиозна клетва. Или се мислиш за Скиталец и смяташ, че си поел по верния път?

— Моята работа е моят верен път. Забрави ли защо сме тук?

— Не, но може би ти си забравил.

Те се измериха с погледи.

Джек захвърли кърпата.

— Дойдох, за да си изградя репутация.

— Но това е само част от работата ти! Тук си, защото се надяваш някой ден да откриеш онзи, който те е пратил — теб и всички останали нещастници — на Милос, за да загинете. Да намериш виновния за изпепеляването на Кларон. Тук си, защото някой „замърси“ вашата „чиста“ война, и ти искаш да разбереш кой е и да го накажеш. Затова си тук, Джек, и ако излезе, че Пурпурния е на страната на онзи, в такъв случай не искам да имам нищо общо с него! — Тя скочи от килима и изтича в спалнята. Стъпките ѝ отекнаха, заглушени от затръшването на вратата.

Джек изрита ядно костюма. Флексобрънките засияха и почти веднага се чу:

„Здрасти, Джек! Ще ме обличаш ли?“

— Не — отвърна той. — Не смятам да нося костюма.

„Защо, Джек?“

Все едно спореше с тригодишно дете.

— Защото не искам.

Последва мълчание, но той долови мислена вълна на неудоволствие. Взе кърпата и отново се зае да лъска флексобрънките. По някое време спря, споходен от внезапна мисъл:

— Чувстваш ли нещо, когато правя това?

За миг усещането за чуждо присъствие се изгуби, сякаш бе попаднал в черна дупка, сетне от бездната ѝ изникна нова мисъл:

„Мога да почувствам, ако ти го искаш. — Пауза. — Искаш ли го?“

— Не сега — отвърна замислено Джек. — Знаеш ли къде се намираш?

„Навсякъде“ — дойде мигновеният отговор.

— Не, имам предвид в костюма.

„Не вътре. Около теб. Използвай костюма и аз ще бъда около теб.“ Вълна от удоволствие.

Джек разтърси глава. Безсмислено беше да общува с невидимото същество. Амбър също не бе постигнала повече от него. А междувремежно костюмът започна да си тананика странната песен, която сам бе измислил.

— Какво правиш?

Вълна на изненада.

„Раста“.

Джек застина, учуден. Сега съществото осъзнаваше, че расте.

— Какво си ти?

Мълчание. После:

„Не зная. Аз... — много дълга пауза, през която Джек имаше чувството, че нещо се ровичка из мозъка и мислите му. После, миг на задоволство. — Аз съм фантом“.

— Фантом?

„Да. Неидентифициран обект.“

Джек неволно се разсмя.

— Добре, съгласен, ще бъдеш фантом.

„Ще ходим ли някъде?“

— Определено.

Той вдигна костюма и се отправи към вратата. Скутерът бе завързан за верандата и Джек постави костюма отзад, като пъшкаше достатъчно силно, за да го чуе Амбър и евентуално да му се притече на помощ. Небето започна да се прояснява. Свечеряваше се и на небосвода изгряваха звезди, нито една от които не му бе позната.

Върна се в къщата да си вземе багажа. Амбър надникна откъм хола.

— Нима ще тръгнеш, без да се сбогуваме?

— Нямах подобно намерение. Искях първо да отнеса костюма.

— Хубаво — тя не сваляше поглед от него. — Все още си мисля, че е опасно да...

— Остави ме аз да преценя — прекъсна я той. — Виж, Амбър, костюмът се държи по съвсем различен начин, когато се бия с него. Наречи го жажда за кръв, каквото пожелаеш. Берсеркерът, който расте вътре, е лишено от разум, войнолюбиво чудовище. Костюмът крие опасности и това означава, че трябва да се отнасям внимателно с него и винаги да бъда нащрек.

— Защо не се отървеш от него?

— Не мога... поне засега. Когато ме вземат в гвардията, ще си поръчам нов.

Тя сбърчи нос.

— Истината е, че не искаш да се разделяш с костюма. Няма да го признаеш, но си увлечен по него, както, надявам се, си увлечен и по мен. Това обаче също няма да признаеш.

Джек метна багажа на рамо.

— Може и да си права. Явно имам навика да събирам подхвърленичета. — Съжали за думите си в мига, в който ги изрече. Амбър извърна рязко глава, сякаш я бяха зашлевили. Без да каже нито дума, тя изтича край него, излезе на верандата и се надвеси над костюма. Поддържа ръцете си върху него няколко минути, после се върна.

— Това ще го накара да замлъкне, поне за известно време съобщи навъсено. — Между другото, ако се интересуваш, той си е измислил име. Нарече се „фантом“.

— Зная — отвърна Джек, но тя вече му бе обърнала гръб и се прибираще вътре. Скочи в скутера, натисна докрай газта и се понесе надолу по реката.

Джек влезе в стаята си на втория етаж на хана и се огледа внимателно. Още помнеше подозрителните погледи, с които го бяха изпратили гостите в кръчмата долу. В близост до устието се бе възцарила трайна суша и почвата навсякъде бе напукана. Джек смътно си спомняше ранните години на Дорман, когато фермерите посрещаха сухия сезон с опасения дали ще могат да изхранят семействата си. Насажденията и добитъкът измираха, сякаш сушата изсмукваше живота от тях. Спря, след като пристъпи в стаята, опитвайки се да възвърне спомени, които бяха почти изтрети от седемнайсетте години, прекарани в хибернация.

— Ще пиеш ли една бира? — произнесе любезен глас в тъмнината. — Това е най-добрият лек срещу неприятностите в живота.

Джек положи внимателно костюма. Знаеше кой е нечаканият гост в сянката, още преди да пристъпи напред.

Скал му се ухили и мустаците му щръкнаха. Тънък сноп светлина, който се процеждаше през прозореца, озари бластера в ръката му.

19.

— Завари ме неподготвен — рече Джек и се приближи към него. Скал размърда опашка.

— Със смъкнати гащи, а? — засмя се с беззвучния си смях. След това прибра оръжието. — Не бях сигурен, че ще си ти.

— Виж, това щеше да е изненада.

— Радвам се да те видя отново, командире — призна Скал. — Но няма смисъл да се криеш в тъмното. Не зная дали ти е известно, но ние, рибоядите, имаме отлично нощно виждане. — Протегна му вече невъоръжената си ръка.

Джек я стисна.

— Казаха ми, че с теб сме врагове.

Скал вдигна рамене.

— Зависи от гледната точка. Ела и седни. Тук има готвено с месо и студена бира, все вносни неща, заради теб — посочи масичката, на която бяха сервирани две порции и запотени бутилки.

Джек кимна.

— Звучи примамливо. — Настани се на един от столовете и остави Скал да му напълни чашата. Беше седнал така, че да не е с гръб към вратата и прозореца. Скал забеляза предпазливостта му и се засмя.

— Веднъж наемник — наемник за цял живот, а? Не си обикновен гост за вечеря.

— Нито пък ти.

— Така е — Скал вдигна чашата си с бира. — Да пием за необикновените гости.

Джек отпи с удоволствие — бирата беше добре изстудена, а храната се оказа вкусно приготвена и още гореща. Бирата не беше от любимия му вид, но без никакво съмнение си я биваше.

Скал вдигна крака на дървената облегалка на свободния стол.

— Намислил съм — заговори той, — когато взема властта, да поканя на планетата някой от прочутите производители на бира.

Джек едва не се задави.

— Това не съм го чул — рече той.

— Разбира се, че ме чу — погледна го Скал. След това се пресегна и засили светлината на фенера, окачен на стената.

— Изненадваш ме, Джек Сорм. При първата ни среща си помислих, че кръвта ти е като ледените води на северния континент.

Джек също се облегна назад и сръбна от чашата. Реши да не отговаря, а да седи мълчаливо, със загадъчно изражение.

Мустаците на Скал помръднаха. Джек го прие за израз на нервност. Наведе се напред и опря лакти върху масата.

— Не забравяй, Скал, че аз съм прочут войн — със или без бойния си костюм. Но като всички войни, не обичам да започвам конфликта и вземам участие в него само когато намесата ми стане неизбежна.

Скал се отдръпна лекичко от масата.

— Блестяща козина-ухилен зъб вече го направи — заяви той. — Като покани чуждоземци, за да поддържат властта му, в случай че народът се вдигне на въстание. Но той е глупак.

Джек набоде на вилицата парче от ароматното месо и отхапа.

— Чудесна храна — отбеляза.

— Ще предам похвалата ти на моята самка — кимна Скал. — Виждам, че не се интересуваш от политика.

— Ни най-малко. Нито от бунтовници.

— В такъв случай може би ще успея да те убедя, че ако си на моя страна, ще извлечеш известни изгоди.

— Изгоди могат да се извлекат от всяка страна. Дори когато целта е само да се спласи населението, за да се избегнат излишни жертви. Макар че в такъв случай изгодата ще е по малка.

Скал също похапваше с видимо удоволствие. От време на време белите му зъби проблясваха в сумрака.

— Какво ще искаш тогава, командире?

— Нищо, което би могъл да ми осигуриш. Проблемът, ако има такъв, ще го решавам сам. Но не смятам да стоя със скръстени ръце.

Скал не отговори, но на лицето му се изписа усмивка.

— За какво дойде тук? — попита той след кратко мълчание. — Заради хамбарите ли?

— Казаха ми, че имало тежка суша и било възможно да бъдат нападнати хамбарите.

— Възможно, но не и вероятно. Защо не слезем долу да пийнем по нещо по-силно. Ще се запознаеш с местните.

Джек се подвоуми, после се надигна.

— Защо пък не?

Кръчмата беше почти опустяла. В просторното помещение бяха останали само три групички рибояди. Дървените маси лъщяха на светлината на фенерите. Тук нямаше електричество. Съдържателят се приближи, костелив рибояд с посивяла козина. Носеше риза и шорти, от които се подаваше отпуснатата му опашка.

— К'во мога да сторя за вас, момци? — попита той на местния диалект.

Скал постави на масата четвърт люспа.

— Две чаши от най-доброто вино, но искам да го наточиш от бурето в мазето.

— Ах — поклати глава кръчмарят. — Скал, ако по-голямата ти сестра не работеше тук, нямаше да знаеш, че имам таквиз неща. Хубаво де, щом сте платили, ще си го получите.

Джек се озърна и забеляза, че останалите им хвърлят любопитни погледи.

— Тихо е тази вечер.

— Повечето вечери е така. Рибоядите напускат равнините и се преселват из планинските райони. Там поне има вода, а и няма кой да им иска данъци.

— Заради язовира ли стана така?

Скал поклати глава.

— Не съвсем... но затова пък проливните дъждове нагоре по реката са наша работа.

— Какво?

Скал го разглеждаше внимателно.

— Джек, ти не си глупак. Чу ме добре какво казах.

— Не можете да контролирате времето. Няма технологията и не можете да се сдобиете с нея — прекалено е скъпа. А и намесата в климата може да предизвика тежки последици в екологичното равновесие на континентите. — Джек едва успяваше да овладее възбудата си. Имаше чувството, че всички в кръчмата слушат разговора им.

— Нищо не сме нарушавали, само пратихме няколко облака нагоре по реката.

— Но как?

— С магия, Джек — ухили му се Скал. — С магия.

В същия миг се появи кръчмарят и постави две чаши пред тях. Имаха упойващ и примамлив аромат.

Скал вдигна своята. Беше порцеланова, с позлатен ръб.

— Както е казал много отдавна един от вашите философи: „Истината ще ви направи свободни“.

— А друг пък е казал, че една лъжа, повторена сто пъти, става истина — контрира Джек и надигна чашата. Виното приятно опари гърлото му. — Какво имаш предвид под „магия“?

— Магия и нищо повече. Не съм магьосник и не мога да ти издам тайната, но ще ти кажа, че се получава. Ще видиш, че вали само горе.

— Сигурно е случайност.

Скал поклати глава.

— Не вярвам в магиите — рече Джек.

— Добре де, може да имате други названия за тези неща. Заклинания, молитви, каквото ти хареса.

Джек вече се питаше, дали Скал не е жертва на въображението си или на силно самовнушение. Вдигна чашата си и я разгледа с възхищение. Беше истинско произведение на изкуството. Всичко това бе наистина много странно. Как е възможно един толкова изостанал народ да владее подобно изкуство? Виното, което произвеждаха, имаше великолепен вкус, някой бе открил тайната на порцелана, освен това твърдяха, че с умовете си командват времето.

— Какво се надявате да постигнете?

— Това — отвърна Скал, като не сваляше блестящия си поглед от него — ще оставя сам да откриеш.

Пиха по още няколко чаши, след което се върнаха в стаята на Джек, където Скал го остави да намери сам пътя до леглото. Междувременно рибоядът се зарови в багажа му под учудения поглед на Джек. Зарадва се на церемониалния нож, но остана видимо недоволен, че не е открил другото, което търсеше.

— Къде е, Джек?

— Кое?

— Дистанционното на работа.

Джек седна в леглото и спусна крака. Усети, че главата му се върти.

— Няма дистанционно. И не е робот. Това е боен костюм.

Скал размърда мустаци и вежди по начин, който Джек вече се бе научил да разпознава като смръщване.

— Безполезен е.

— Обиждай ме колкото искаш, но не и моя костюм! — Джек вече чувстваше, че алкохолното опиянение го напуска, но се стараяше да се преструва на пиян, за да заблуди противника си.

— Не зная дали да ти вярвам — подметна замислено рибоядът.

— Нито пък аз. С твоите налудничави разкази за старейшини, които използвали магия срещу времето...

Очите на рибояда блеснаха. Той протегна ръка.

— Ела с мен. Ще ти покажа. И си сложи бронята.

— Бронята?

— Старейшините трябва да я видят. Да, това е единственият начин да го направим. Трябва да дойдеш с мен и да носиш костюма.

— Ами ако не искам?

— Разбира се, че искаш!

Джек се надигна бавно, вече контролираше напълно тялото си.

— Утре сутринта трябва да проверя хамбарите и да организирам охрана, преди да са започнали бунтовете.

— Не се безпокой за това, приятелю — сви рамене рибоядът. — От рина вече няма и следа.

Кой знае защо Джек не беше изненадан.

— А опасността от бунт?

— Пратили са те по фалшива следа. Пуснахме малко дим с надеждата, че изборът им ще падне върху теб. И познахме! Хайде, Джек, какво губиш?

Въпросът бе какво ще спечели Скал, но Джек премълча.

— Къде отиваме?

— В планините.

— И ще трябва да се катерим чак дотам?

— Защо? Аз имам скутер — усмихна се Скал.

— Така и предполагаях. Е, добре. Само да пратя съобщение.
Скал се пресегна и го улови за китката.

— Виж, това не те съветвам да правиш. Ако те обвинят в предателство, винаги можеш да кажеш, че сме те отвлекли насила.

Джек повдигна изненадано вежди, но не отговори. Извади костюма и го приготви за обличане. Фантомът кой знае защо не се пробуди, нито започна да го разпитва и за първи път Джек усети, че му липсва.

Навън вече се зазоряваше, когато скутерът се понесе над напуканата земя. На редките места, където се виждаха влажни петна, имаше рояци от дребни мушици с разноцветни телца и златисти криле, а над тях кръжаха птици, които от време на време се стрелваха надолу, за да похапнат от плячката.

Не след дълго синкавата мараня на утрото се смени със сиянието на жълтото слънце. Скал управляваше скутера сякаш бе яхнал диво животно. Обърна се и се ухили на Джек. Машината нямаше предно стъкло, нито покрив и вятърът рошеше русата коса на Джек. Беше си сложил очила и се стараеше да си държи устата затворена, въпреки че мушичките намираха начин да се напъхат вътре. Примижа към слънцето. Не беше толкова силно, колкото на Малтен, нито като на Милос, но бе достатъчно ярко.

Попаднаха във въздушна яма и скутерът хлътна надолу. Празният ръкав от флексобрънки се праметна и го перна през ръката, сякаш костюмът се опитваше да привлече вниманието му. Когато отново изравниха полета, до слуха му достигна приглушен грохот.

Джек вдигна очи. В небето се бяха струпали облаци, които се движеха нагоре по реката. А нямаше почти никакъв вятър. Какво ги тласкаше?

Какво, действително?

20.

— Няма човек, достатъчно мъдър, за да ни управлява — заяви Старейшината.

Джек се озърна в мъждивата светлина на огромната пещера. По стените блещукаха минерали, уловили светлините на тънките свещи, забодени в ниши на различни места, под които се бяха оформили пътечки от разтопен восък, останал от безброй предишни, изгорели на същото място свещи. Не се чувстваше удобно, приседнал на една страна, притиснат от тежкия костюм и шлема, както бе настоял Скал. В сравнение с него рибоядите наоколо изглеждаха истински джуджета. Имаше желание да се раздвижи, да помръдне с рамене, но си даваше сметка, че това наглед невинно движение може да помете околните. Рибоядите извърнаха косматите си муцуни към него и той осъзна, че очакват да отговори на думите, които току-що бе чул. Покашля се, докато обмисляше какво да каже, но го изпревари еднорък рибояд.

— А ти, дърта фъшкия, си готов да оставиш да вземат решенията Старейшини като нас, дето не знаем друго, освен да пеем за дъжд и да спорим за всякакви глупости. Нито село, нито цяла планета могат да се управляват по този начин — той размаха чуканчето на отрязаната си ръка. Имаше гарвановочерна козина, със сребристо петно на муцуната и ушите си.

— Кой тук ще повярва, че вземаш страната на Блестяща козина-ухилен зъб? — обади се друг рибояд със светлобежова козина, вероятно женска. Освен шорти носеше и покривало.

— Познаваш ме добре, Мъгла над водата — отвърна Едноръкия. Той погледна към женската и кимна едва забележимо, жест, който вероятно означаваше уважение. — Но за да се действа, не стигат само един или двама.

— Стига и един, трябва обаче да е подкрепен от съвета.

— Може би.

— Ба! — изръмжа първият рибояд и герданът на шията му проблесна. — Нито един човек не може да почувства онова, което

чувства рибоядът.

Джек отново трябваше да потисне желанието да се размърда. Погледна към Скал, седнал безстрастно от другата страна на кръга, озарен от трепкащата светлина на свещите. Въпреки че изглеждаше спокоен, нямаше никакво съмнение, че поглъща внимателно всяка произнесена дума.

Скал се размърда, сякаш усетил погледа на Джек.

— Доведох ви гост, не да ви чуе как се карате за политики, а за да му покажете магията, която владеете.

Очите на всички присъстващи се присвиха при тези думи, Джек почувства, че по гърба му пробягват хладни тръпки.

— Това умение — обади се Мъгла — е наша свещена тайна. Не е позволено дори да се говори за него. И ти го знаеш, Скал.

Той наведе глава и остана така.

— Живеем в необикновени времена — рече тихо.

— Тъй ли? И защо да са такива? Отглеждаме собствен *рин* и пращаме роднините си в планините да оцеляват. Защо? Защото държим да покажем на императора зъбите си?

Скал сви рамене. Козината му настръхна, сетне се приглади, докато гласът на Мъгла утихваше надалеч в пещерата.

Едноръкият размърда чуканче.

— И двамата сте само лайна във водата, ако продължавате да се карате пред чужденеца. Ще му покажете всичките ни слабости и нито едно достойнство.

— Не съм тук в качеството на официален представител намеси се Джек.

— Не представляваш никого, освен себе си, така ли?

Джек кимна в потвърждение.

Едноръкият се озъби в доволна усмивка.

— Това добре! Така трябва да бъде.

— Пак говориш за политика, изкуфял дъртако — скастри го рибояд с червеникава козина, който досега бе скрит в сенките. — Когато чужденецът си тръгне, главата му ще е пълна с нашите вражди.

— И какво от това?

— Истината е — обади се Скал, — че той е наш враг.

В пещерата внезапно се възцари тишина, нарушавана единствено от пукота на пламъчетата и цвърченето на падналите върху тях капки.

Мъгла извърна сините си очи към Джек.

— Вярно ли е?

— Аз съм на платена служба при командир Пунум — и доколкото ми е известно, той е главнокомандващият на Блестяща козина-ухилен зъб.

Някой изсъска. Друг произнесе:

— Враг на едни от нас, приятел на други.

Джек премигна. Какво търсеха тук поддръжниците на владетеля на рибоядите? Започна да осъзнава, че политическата обстановка на планетата е далеч по-сложна, отколкото си я бе представял.

Скал вдигна церемониалния нож.

— Дори да е враг на някои от нас, той е благороден. Накарах го да облече бронята, която носят войниците на неговия император, за да може всеки от нас да придобие представа срещу какво се изправяме, в случай че избухне война.

Джек едва сега разбра, че Скал го бе довел тук за демонстрация. Неволно се сви в костюма. Пурпурния щеше да се ядоса страшно много, когато узнаеше за какво са го използвали. Предполагаше, че и Амбър ще каже: „Джек, ти си толкова наивен.“ По гърдите му се стече една самотна капка, която остави топла и влажна диря върху кожата. Ужасно му се искаше да се почеше. За миг му се стори, че е на Милос — с туземците, които трябваше да защитава, а техните представи за война бяха съвсем различни.

Но беше по-лошо, отколкото на Милос, защото врагът, срещу когото трябваше да се изправи, му бе симпатичен — тези рибояди нямаха нищо общо с отвратителните драки, които мачкаше с такава охота из пясъците. А Скал му бе също толкова близък, колкото и Пурпурния. Как би могъл да воюва срещу него?

Но ситуацията наподобяваше тази на Милос по друго — Джек осъзнаваше, че е в безизходица. Работеше за частно лице. Ако императорът научи за това, ще си измие ръцете, а Джек ще трябва да излезне отново, за да не злепостави височайшата политика.

Не и този път!

Нямаше да позволи отново да го заровят жив.

Осъзна, че Скал му говори нещо и че останалите го гледат, очаквайки да чуят отговора. Изправи се и ги огледа.

— Не затова дойдох тук.

Разнесе се недоволен и дори гневен ропот, но Скал вдигна ръка.

— Моят гост има право. Той идва от друг свят. Не ми повярва, когато му казах, че вие сте прогонили дъждовете нагоре по реката. Искях да ви помоля да го убедите, че съм прав.

Мъгла над реката погледна Скал. Мустаците ѝ трепереха. След това изви глава назад и подхвана странна и причудлива песен, наподобяваща вой на животно — дивашки звук, който прати ледени тръпки по гърба на Джек.

Останалите дванайсет старейшини от кръга се присъединиха към нея. Някои пееха, други тананикаха монотонно или подвикваха ритмично, спираха и пак започваха.

Джек долавяше съвсем осезаемо звуковата вълна. Костюмът не беше затворен херметически, нито разполагаше с достатъчен запас кислород, за да се изолира от околната среда. Почувства нарастващото напрежение в пещерата, като преди скок от десантна тръба или при бързо изкачване на голяма височина. След това изведнъж изтрещя гръмотевица.

Джек се извърна към входа на пещерата, който бе толкова далеч, че едва различаваше отвора. Напусна кръга и се отправи към него. Скал скочи и изтича напред, сякаш възнамеряваше да му запречи пътя, но се отказа и го пропусна.

Джек излезе навън и спря на склона на Скалистата планина. Малко по-надолу сияеше с металната си обшивка скутерът. Високи и жилави планински треви се превиваха под напора на вятъра. Клоните на дърветата шумяха. Джек погледна през горната камера към небето. Когато пристигаха, беше сапфиреносиньо, а сега бе почерняло като въглен — нагоре по реката се надпреварваха тъмни облаци. Изглеждаше направо невъзможно, но всички датчици засичаха рязка промяна във времето и спадане на атмосферното налягане.

Джек не разполагаше с никакво обяснение за стореното от старейшините, или поне с такова, което би могъл да приеме. Ако Амбър беше тук с него, може би щеше да му помогне...

Забеляза, че Скал е застанал зад него.

— Виждам — промърмори Джек, — но не разбирам.

— Някои неща са отвъд способностите ни да ги проумеем — каза Скал. — Аз също не разбирам как си се озовал тук, в моя свят, но въпреки това те има. И защо нямаш опашка?

Джек неволно се разсмя. Извърна се и влезе обратно в пещерата.

— Доведе ме тук, за да им покажа костюма, нали?

Скал вдигна рамене.

— Искях да разберат какви възможности притежава.

— Защо?

— Чувал съм разни истории. Опитвах се да убедя сънародниците си, че ако искаме да спечелим тази война, трябва да го направим с един светкавичен и решителен удар. В противен случай ти и другите като теб ще ни смачкате. — Скал посочи към дъното на пещерата; — Те не вярват, че можеш да ни унищожиш.

— И ако им покажа — тогава какво?

— Тогава ще ги убедя как трябва да действаме.

Или, помисли си Джек, че трябва да се предадат пред по-силния противник. Той се поколеба.

— Веднъж се присмя на костюма ми. Не вярваше, че може да бъде използван в тресавища и блата.

— И все още не вярвам — заяви Скал.

— В такъв случай предстои да го подложим на изпитание.

Големите кафяви очи се разшириха.

— И мен ли смяташ да убеждаваш?

— Стига да мога.

Скал помисли малко, сетне отвърна:

— Малко по-надолу има мочурище. Пълни се от планинските потоци. Използваме го да затваря пътя към пещерата от онази страна. Не е кой знае какво, но стига да погълне човек като теб.

— Значи ще свърши работа.

Видрочовекът се ухили.

— Очаквам с нетърпение да те видя как затъваш в калта. Но да влезем вътре. Старейшините ни чакат.

Песента бе секнала. Мъгла над водата бе обгърнала коленете си с ръце. Из въздуха се носеше сладникав дим и Джек забеляза, че рибоядите си предават от ръка на ръка запалена лула. Кой знае защо това не го изненада.

— Видях, че бурята поема нагоре — рече той.

Едноръкия се ухили.

— Дребна работа — заяви. — Колкото да ти покажем нещо.

— Но как го направихте?

Рибоядите застинаха и Джек си даде сметка, че въпросът му е глупав. Махна с ръка.

— Моля за прошка. Бях забравил, че тази тема е... свещена.

Скал седна с кръстосани крака на мястото си в кръга, тъкмо навреме, за да поеме лулата.

— Имам една молба за Джек — произнесе той.

— Каква?

— Мъгла над реката, ще те помоля да му гадаеш по дима — Скал се усмихна загадъчно и предаде лулата нататък.

Женската първоначално се намръщи, след това лекичко наклони глава на една страна и помръдна с мустаци.

— Добре, щом настояваш. — Очите ѝ се присвиха съсредоточено. Вдигна лице нагоре и сиянието на свещите накара зениците ѝ да блеснат. — Ти си доста по-възрастен, отколкото изглеждаш... почти двойно повече, но си прекарал половината от живота си в сън... в сънища за война.

Джек се облеци. Въпреки че останалите не го виждаха заради костюма, тялото му започна да трепери.

— Виждам пламъци. Всичко е в пламъци — Мъгла поклати глава. — Каква ужасна война... не почакай. Добре, че е свършила.

Едноръкия промърмори:

— Както казва *скачала*, той ще се запъти към нашия свят.

— Шшшшт. — Друг старейшина го сгълча и той сведе засрамено глава. Сторм не можа да разбере дали бе защото прекъсна Мъгла, или защото бе споменал един от техните най-зли богове.

Мъгла го посочи.

— Ти имаш дълг, роден от пясъците и закален от огъня. Не го забравяй, каквото и да стане. — Тя млъкна за миг, сетне продължи: — Има и още един...

Джек не можеше да понесе повече.

— Благодаря ти, Мъгла, виденията ти са верни, но позволи ми да запазя някои неща в тайна. Скал вече ви каза, че съм ваш враг.

Мъгла кимна и се изправи.

— Да видим как се движиш.

Скал ги поведе към мочурището в планината. До него се стигаше през тясна клисура. Мочурището заемаше дъното на клисурата и само една тясна, очертана с белезникави камъчета пътечка следваше

далечния му бряг. Джек я забеляза само защото погледна натам, но почти веднага прецени, че е твърде несигурна, за да мине по нея с тежкия костюм.

На места мочурището бе покрито с гъста зелена трева, имаше дори участъци, където изглеждаше изсъхнало. И едва ли щеше да му обърне внимание, ако не го бяха предупредили за съществуването му.

Старейшините се подредиха в началото на пътеката и извърнаха лица към него. Усилващият се вятър рошеше козината им. Забеляза с изненада, че някои от тях имаха оголени места по телата си. Мъгла пристъпяше грациозно, но някои от останалите Старейшини накуцваха и се нуждаеха от помощ, докато прескачаха от един камък на друг. Докато ги разглеждаше, Джек установи, че вече не мисли за тях като за чуждоземци. Размърда лекичко рамене. Един от датчиците го дразнеше неприятно.

Скал бе застанал на отсрещния бряг и очакваше демонстрацията да започне.

— Е, старче — рече си Джек, — време е.

Фантомът не отговори, но Джек кой знае защо бе сигурен, че го чува. Сви колене. Включи реактивните двигатели на малка тяга и закрачи по повърхността на мочурището.

Скал замръзна от изненада и опашката му щръкна нагоре, докато Джек се носеше над блатото. Рибоядите очевидно очакваха да го видят как потъва и също зяпнаха от почуда. Джек продължаваше да крачи право към Скал. Командирът бе застанал на пътя му към изхода на цепнатината. Зад него се виждаше зелена долина със сребърни дървета, които се огъваха под напора на вятъра, истински малък оазис в свят, който доскоро бе смятал за царство на мочурищата.

Джек натисна с брадичка лоста за управление и буквално изхвърча от калта, прелетя над главата на Скал и се приземи в началото на долината. Извърна се и погледна към тях.

— Обучаван съм — заговори с ясен глас — да воювам по такъв начин, че да не пострада нито един елемент от обкръжаващата среда. Наричаме подобна война „чиста“.

— Звучи разумно — кимна Едноръкия. — Какъв смисъл да завладееш мочурище, което вече си замърсил.

— Тъкмо това е идеята. Някои ни обвиняват, че твърдо лесно убиваме и сме забравили значението на понятието *душа*. Може би са

прави. Но ако плътта е толкова глупава, че да се вдига на война, може би заслужава да бъде унищожавана, докато на нейно място дойде друга, склонна към миролюбиви постъпки. Както и да е, аз не съм... старейшина. Аз съм само войник. Сега ще ви демонстрирам част от възможностите, а също и щетите, които бих могъл да нанеса, ако ми бъде заповядано. — Джек се завъртя и насочи един лазерен лъч към каменните стени. Скалата започна да се топи, няколко едри парчета се откъртиха, свлякоха се надолу и запушиха входа на клисурата.

Рибоядите ахнаха, Мъгла извика уплашено, но Джек не спря. Още преди камъните да са изстинали, той се наведе, сграбчи с ръкавиците си едър къс и го вдигна над себе си. След това приклепна, хвърли камъка нагоре и го простреля в небето, превръщайки го в облак прах. Отново се наведе към купчината и започна да хвърля останалите натрошени камъни обратно в назъбения кратер, който бе издълбал с лазерите си. Не след дълго от кратера остана само тъмна, обгоряла дия.

В краката му лежеше друг масивен отломък. Джек го взе, подхвърли го като футболна топка, улови го и продължи да се упражнява с него, както ги бяха учили по време на началната подготовка, като същевременно тичаше, подскачаше и дори се преобръщаше във въздуха. От време на време разнообразяваше представлението с фойерверки от лазерни откоси. Когато най-сетне спря, беше задъхан и тялото му бе плувнало в пот. Свали шлема и огледа триумфално публиката. Не беше се упражнявал толкова интензивно от двайсет и три години и сърцето му блъскаше лудо.

Трима от старейшините бяха припаднали. Мъгла се поклащаше несигурно, опряна на ръката на Скал. Джек се изплаши, че е прекалил, но в този миг един от старейшините промълви:

— Ние нямахме ни най-малка представа. Всичко, което направи... ти си играеше с нас... а би могъл да ни смачкаш. Като червеи...

— Но ние не воюваме по този начин. Предпочитаме да преговаряме и преминаваме към действие само когато няма друга възможност. Затова ще се опитаме да... — Джек млъкна, усещайки, че гърлото му е пресъхнало. — На този свят има далеч по-страшни неща... — Все пак предпочиташе да не им разказва за тях. Нямахше нужда да им описва артилерийска подготовка, бомбардировка или

химическа атака. Достатъчно бе, че са видели *него*. — Винаги когато е възможно, проявяваме милост.

Мъгла стисна зъби.

— Милост ли е да си играеш с нас? Милост ли е да ни оставиш да смятаме, че бихме могли да се изправим срещу теб, да се бием на равна нога? Какъв избор имаме сега, когато знаем, че не можем да те спрем, че усилията ни са безсмислени и ще бъдем смазани при първото стълкновение. Това ли наричаш милост? — почти извика тя.

21.

— И после какво стана? — попита Пурпурния и се подпря заинтригувано на бюрото, разглеждайки го с блестящи очи. Прокара ръка през посребрената си коса.

— Упоиха ме и ме върнаха обратно в крчмата. Свързах се с теб и потеглих обратно веднага щом установих, че хамбарите са изпразнени. По всичко изглежда, че това е станало още преди няколко дни. — Джек отговаряше с равен глас, без да сваля поглед от Пурпурния. Незнайно защо в съзнанието му изплуваха думите на Мъгла: „Роден от пясъка и закален в пламъци... не забравяй дълга си...“ Дали това е неговото предназначение?

— И каква, според теб, е била целта на тази малка операция? Да ни предупредят, че назрява бунт?

— Искаха да видят костюма.

— И видяха ли го?

— Когато ме отвлякоха, бях с него — отвърна Джек. — Направих демонстрация пред съвета на старейшините.

Пурпурния се почеса уморено по челото.

— Каква беше тяхната реакция?

— Бяха съсипани, но мисля... че са твърдо решени да продължат.

— Същите тези Старейшини, които вярват, че могат да предизвикат дъжд? — Пурпурния въздъхна уморено и се отпусна в креслото. Извърна се настрани и затропа нервно с пръсти по масата. Отвън дъждът продължаваше да се сипе като равна стена.

Джек неволно погледна нагоре. Смътно си спомняше последните думи на Скал. Беше казал само: „Не забравяй язовира.“ Но какво за язовира? Защо да не го забравя?

Стана от стола и се приближи към картата.

— Опитваш се да възстановиш маршрута ли? — попита го уморено Пурпурния.

— Не... както вече ти казах, и на отиване, и на връщане бях със завързани очи. Но... — Джек прокара пръст по картата. — Докато

разговарях със старейшините, останах с впечатлението, че са разделени помежду си на групи. Блестяща козина не може да е представител на всички тях. — Спря поглед на обозначението на наскоро построената язовирна стена. Имаше още няколко язовира, разхвърляни на различни места из континента. А също и на останалите континенти. Страна на мочурищата... където най-много се строяха язовири.

Изведнъж осъзна с кристална яснота стратегията на Блестяща козина. Опитваше се да сложи ръка върху водните ресурси на всяка от големите реки, принуждавайки отделните групи да се съюзят с него, или да бъдат прогонени от мочурищата си. Сега вече ставаха разбираеми и намеците на Скал. Само глупак не би се досетил за какво става въпрос — още повече, когато пред него е разпъната толкова подробна карта.

— Той не ги представлява.

— Какво? — Джек се извърна и вдигна поглед от картата. Беше забравил за какво разговарят.

— Императорът не представлява и една десета от населението на планетата.

— В такъв случай защо работим за него?

— Ами ние не... не работим за него. Работим за частен предприемач. Джек, ако имаш проблем с тази задача, предлагам ти да помислиш дали да не се откажеш. — Пурпурния се изправи. Напрежението се долавяше във всяка фибра на тялото му.

Джек поклати глава.

— Не мога да повярвам, че ще ме освободиш. Също така не вярвам, че си се захванал с тази работа, без да имаш ясна представа за положението. Когато ме повика, каза ми, че ти трябва човек със съвест. Не е нужно да си кой знае колко съвестен, за да разбереш какво става.

Двамата кръстосаха погледи.

Пурпурния промълви едва чуто:

— Много по-лесно е да победиш Пунум, когато работиш за него.

Тези думи накараха дъха на Джек да секне. Беше замръзнал на място, втрещен от чувото.

— По дяволите! — избухна. — Амбър е права. Аз съм пълен наивник. През цялото това време си гъделичкал Пунум по опашката само защото си го смятал за кръгъл идиот!

Пурпурния се ухили.

— Ако седнеш да ме изслушаш спокойно, Джек, ще ти кажа какво е намислил твоят работодател.

Дъждът продължаваше да се усилва.

Джек се върна при картата.

— Ако играта ни е да саботираме правителството, времето почти няма да ни стигне. Погледни — Пурпурния се наведе до него. — Блестяща козина е построил язовирни стени тук, тук и тук, а освен това в момента се работи на още три места.

Пурпурния кимна бавно.

— Не виждаш ли? — попита, изгубил търпение, Джек. — Той преднамерено тормози сънародниците си, за да ги накара да му се подчинят. Използва водата, за да построи собствена империя.

— Но какво значение има... ако те наистина контролират дъждовете?

— Да, но дъждовете ваят само тук. Не и надолу по реката.

— Да не искаш да кажеш, че се опитват да препълнят язовира? — повдигна вежди Пурпурния.

— Точно така. И нямаше да е никак трудно, ако беше строен с местни средства. Този свят е изостанал. Не познават модерните технологии и материали. Но са го строили нашите.

— Достатъчно здраво, за да издържи на напора на увеличаващата се вода.

— Точно така. Засега усилията им са напразни. Земята им остава суха, а омразният император продължава да е на власт. Освен ако... — Джек млъкна.

— Освен ако какво?

— Освен ако не взривим стената.

Пурпурния подсвирна от изненада.

— Направиш ли го, ще пометеш столицата на Блестяща козина, преди да потопиш във вода зоната около устието.

— Столицата, която просперира от нещастieto на останалите.

— Унищожен от собственото си оръжие — подметна замислено Пурпурния. Поизправи се и огледа картата. — А какво ще стане със Скал и съюзниците му от устието?

— Повечето от тях вече са се преместили сред хълмовете, където топящият се сняг осигурява достатъчно вода. Земите им ще бъдат

наводнени, но след време водата ще се оттече и равновесието ще се възстанови.

Пурпурния се почеса замислено по брадичката. В очите му отново заблещукаха весели пламъчета.

— Не мога да ти помогна. Трябва да съм с Пунум и делегацията, да се опитам да убедя Блестяща козина, че методите му са погрешни, особено в светлината на тази нова информация.

Те се спогледаха.

— Ще успееш ли да се измъкнеш навреме? — попита Джек.

— Стига да се уговорим предварително. Останалото е моя грижа.

— И къде — попита Амбър обезпокоено — ще бъда аз, докато ти се забавляваш с безумния си план?

— Където те отведе Пурпурния. Намираме се в горната част на реката, но не е изключено да се вдигне и обратна вълна. Най-важното е да не бъдеш изложена на опасност.

— Толкова ли те е грижа за мен? — погледна го тя. Очите ѝ блестяха ярко на електрическата светлина.

— Разбира се, че ме е грижа!

Амбър отмести поглед и му предостави изящния си профил, за да му се полюбува, докато обмисляше чутото. Кестенявата ѝ коса се спускаше на вълни върху раменете ѝ.

— Помислих си... помислих си, че те е яд, задето ме доведе и понеже ти се пречкам във всичко.

Не я попита защо са ѝ хрумнали подобни мисли. Разкъсваше се от желанието да я прегърне и да я притисне към гърдите си и мисълта, че това може да доведе до непредсказуеми последици. Тя не беше помалката му сестра. Беше жена, която всъщност жадуваше да прегърне, макар да не смееше да го направи.

— Когато се върнем... — поде той и млъкна.

— Когато се върнем къде? — подкани го тя.

— На Малтен. Помислих си, че може би ще се съгласиш да тръгнеш на училище.

— Училище? — веждите ѝ се склочиха от изненада. По бузите ѝ изби лека розовина. — Що за приказки? Досега ме търпеше такава, каквото съм! Не съм ли достатъчно умна за теб?

— Каквото знаеш, си го научила на улицата или от такива като теб. А аз исках...

— Искал си! Не е необходимо да знаеш как се строи някой проклет звездолет, за да летиш с него! Добре съм си такава, каквато съм, и е крайно време да го осъзнаеш, Джек Сторм! Време е да ме приемеш.

Джек не отговори. Тя се бе изправила. Гледаше го отгоре, с блеснал от гняв поглед и в ушите му се появи неприятно бучене. Вдигна ръка и произнесе:

— Амбър... причиняваш ми болка.

Тя побледня мигновено.

— Ох, по дяволите! — прекара разтреперана ръка през лицето си. — Пак изгубих контрол.

— Знаем, че не беше нарочно.

Тя заплака, сълзите ѝ прокапаха между сплетените ѝ пръсти.

— Не е това! Ролф ме караше да изпълнявам разни упражнения! Никога не съм разбирала защо... може би до този момент. Струва ми се, че... че трябва да се науча да си дърпам юздите. — Амбър подсмръкна. — Защо не мога да съм като всички останали?

— Не съм се влюбил в останалите — изрече Джек, без да се замисля, и изведнъж в стаята се възцари тишина. Двата се спогледаха учудено. Той се покашля смутено, но в този момент някой почука настойчиво на вратата.

Влезе Скал, с подгизнала козина. На лицето му грееше усмивка.

— Любовна свада? — попита нехайно и Амбър избяга от стаята, със зачервено и засрамено лице.

— И ти намери кога да дойдеш — укори го уморено Джек. — Готов ли си да тръгваме?

— Веднага щом си вземеш костюма.

Джек се надигна. Поколеба се, сетне се провикна:

— Събирай си багажа, Амбър. Утре сутринта Пурпурния ще прати някой да те вземе. Ако никой не се появи, качи се на скутера и иди горе в планините. Разчитам да го направиш — заради мен.

Амбър застана на вратата на спалнята.

— Добре — кимна послушно. После го изпрати с поглед.

— Кои още ще бъдат в групата за нападение? — попита Джек, докато полагаше бойния костюм на задната седалка на моторницата. Този път Скал бе вдигнал предното стъкло и бе опънал покрива, но Джек се съмняваше, че платнището ще издържи на проливния дъжд. — Не трябваше ли дъждът да спре?

— Ще спре веднага щом отmine тази буря. Не беше никак лесно да убедим останалите от съвета — най-вече Едноръкия и Мъгла. Знаеш колко е трудно понякога да се сменя стратегията.

Джек не остана никак доволен, че Мъгла ще дойде с тях. Не се сдържа и го спомена.

Скал не сваляше поглед от него. Мустаците му потрепнаха и ушите му се прилепиха назад.

— Мъгла над водата може да призовава светкавици — обясни той с равен глас. — Или искаш да идеш там, без да сме им отвлекли вниманието?

— Въпросът е, че не бих желал да я излагам на опасност.

— Нашият свят не е като вашия, приятелю. При нас женските носят еднаква тежест с мъжките.

— А твоята женска къде е? — попита Джек, но по последвалото мълчание разбра, че не е трябвало да задава този въпрос.

После Скал отвърна:

— Убиха я по нареждане на Блестяща козина-ухилен зъб. Опасяваше се, че може да роди претендент за престола.

— Съжалявам — произнесе Джек. — Не трябваше да питам.

— Така е — кимна Скал, ала очите му отново станаха весели. — От друга страна, имаш право да знаеш. А ти какво си заложил в тази работа?

— Аз ли? — учуди се Джек. — Не съм сигурен. Може да е скрито сред предсказанията на Мъгла.

Останалата част от пътя до скривалището в хълмовете изминаха мълчаливо. Джек забеляза, че дъждът е спрял далеч преди скутерът да се приземи.

— Това е Кривия — Скал посочи едър рибояд с жълтеникава козина, чиито рамене се превиваха под тежестта на огромни мускули. Кривия носеше мокър комбинезон с много джобове, превърнати в

склад за най-различни неща. Вероятно храна или оръжия. Кривия като че ли нямаше опашка, във всеки случай такава не се виждаше извън дрехите му. Той кимна рязко и се люшна напред-назад върху огромните си ходила.

— Мъгла вече я познаваш — продължи Скал. Женската го поздрави с усмивка. Тя също бе облякла тъмен на цвят комбинезон, който бе пристегнала на кръста с колан.

— Онзи там го наричат Птича песен, защото рядко има какво да каже. — Скал кимна към дребничкия индивид до него. Птича песен разглеждаше Джек с нескрито подозрение. Беше тъмнокафяв и носеше само шорти и колан за оръжия. В едната си ръка стискаше доста страховита лазерна пушка. — И за късмет сме взели Малка рибка. Тя е много чевръста и хитра.

Джек се усмихна на гъвкавата и дребничка рибоядка. Беше светлокафява, почти с цвета на косите на Амбър. Вместо да му протегне ръка тя подскочи, приземи се и го погледна тържествуващо, мърдайки мустаци.

— Виждам, че името ти подхожда — отбеляза Джек.

— На теб също — изкиска се тя.

— Какво? — Джек се извърна и погледна към Скал. — Да не би да имам рибоядско име и никой да не ми го е казал?

Скал сви рамене.

— Само когато носиш костюма.

— Какво е то?

— Малко слънце — рече Мъгла и посочи с пръст Малка рибка.

— Сложи си броня, Рибке, и не забравяй, че бъдещето на нашия народ ще лежи на твоите плещи.

Джек сведе поглед към гърдите си. Флексобрънките проблясваха в мрака на нощта. Може би в техните очи наистина приличаше на слънце или на луна. Вероятно имаше нещо смешно в името му, ако се съдеше по физиономията на Скал, но реши засега да не повдига въпроса. Посочи им вързопите с ендуревеи ризници, които двамата със Скал бяха задигнали от складовете на базата.

— Аз нося боен костюм и няма да ви взема със себе си, ако не сте добре екипирани. Тук има достатъчно за всички. След това ще раздадем и оръжията.

— Аз не се нуждая — заяви Мъгла. — Имам си мои.

Птича песен кимна, че е на същото мнение.

Докато Кривия и Малка рибка се ровеха във вързопите, Джек почувства да го изпълва добре познатото напрежение. Започваше се.

Амбър се събуди от тропане по входната врата. Намръщи се озадачена, сетне си спомни. Беше си легнала с дрехите, за всеки случай. Погледна часовника и установи, че съвсем скоро ще се зазори, макар небето да бе скрито от облаци и почти черно. Стана от леглото, облече си жилетка и отиде да отвори.

Мъжете отвън бяха приведени под шибацията ги дъжд. Амбър различаваше само силуетите им.

— Готова съм за тръгване — уведоми ги. Последва ги към огромния скутер, привързан за верандата, увиснал съвсем ниско над водата.

Спря за миг, за да хвърли прощален поглед на къщата — най-хубавата, която някога бе имала. Всъщност, кой знае. Може би пак щяха да се върнат тук за малко — преди да отпътуват.

Плъзгащите се врати на скутера се отместиха встрани. Един от мъжете я улови за лакътя и я бутна навътре. Докато се навеждаше, за да не си удари главата в горния ръб на вратата, Амбър го чу да казва:

— Изглежда очакваше някого. Не ни създаде никакви проблеми.

Амбър замръзна и в същия миг в гърдите я блъсна лъчът на парализиращ пистолет. Усети, че въздухът изскача шумно през устата ѝ и почувства вкус на жлъчка. Изплю горчивия сок върху лицето на мъжа срещу нея и това ѝ достави вяло удоволствие, преди да изгуби съзнание. Последната ѝ мисъл бе, че той е дошъл чак на другия край на галактиката, за да я открие.

Ролф издърпа отпуснатото тяло на момичето в скута си и затвори вратата, спирайки набезите на дъжда и вятъра.

— Да изчезваме оттук — рече и скутерът се понесе, подскачайки из въздушните ями.

Тичаха по тесния ръб на язовирната стена. Джек почти усещаше треперенето на бетонните опори под напора на огромното количество вода. Под тях ревяха турбините. Стараеше се да не поглежда надясно,

където далече под краката им се виждаше тясната долина и речното корито. Птича песен ги водеше, стиснал в ръце лазерна пушка.

Над тях се развихряше поредната буря. Святкаха светкавици, чийто ярки, накъсани линии раздираха нощното небе. Но нямаше дъжд. Само шумотевица и бушуваща природа.

Птича песен спря неподвижно, когато на пътя му се появи един от работниците по поддръжка на стената. Двамата стояха почти лице в лице и веждите на мъжа се бяха извили нагоре от изненада.

— Имаме оръжия, а ти нямаш. Пусни ни да минем, докато все още можеш — заяви със спокоен глас Птича песен.

Работникът се поколеба. Премести поглед към всеки от шестимата, но най-дълго задържа поглед върху бронята на Джек. Изведнъж се обърна и хукна да бяга. Птича песен стреля, не улучи и се втурна след него към масивната постройка в другия край на стената.

Скоро обаче се върна и разпери безпомощно ръце.

— Лоша работа — рече Скал. — Този ще повика помощ.

— В такъв случай да побързаме с разполагането на експлозивите.

Джек махна на Кривия да му подаде торбата със зарядите и детонаторите. Мъгла го докосна по рамото. Усети загрижеността ѝ.

— Нали се разбрахме, че ще прогоним всички работници.

— Така е... освен ако те не се опитат да ни нападнат. — Джек подаде един експлозив на Рибка и ѝ показа как да го нагласи. — Само внимавай — добави.

— Обещавам! Къде да го сложа?

— На стената, както се уговорихме. Ще трябва да се спуснеш с въже.

Тя кимна. Бяха ѝ възложени някои от най-опасните задачи. Джек я изпрати с поглед.

После подаде експлозив и детонатор на Птича песен.

— Ти си бърз. Този трябва да бъде поставен над последния шлюз.

Рибоядът поклати глава.

— Не. Вратата на шлюза се охранява.

— Не бери грижа. Аз ще прогоня пазачите. Но трябва ти да поставиш експлозива, защото Кривия е твърде тежък и няма да успее да се измъкне навреме.

Птича песен се двоумеше. Сетне внезапно се озъби, грабна детонатора и хукна. Джек го проследи с поглед, чудейки се откъде ли бе бликнала тази спотаена омраза.

— Те идват — промълви зад него Мъгла. — Усещам ги.

Все още непривикнал със странните ѝ способности, Джек неволно потрепери.

— Връщайте се към хълмовете — нареди той.

— Не — възрази тя.

Скал побърза да се намеси.

— Трябва да вървиш. Ти си старейшина и Джек е прав. Не се бави!

Слабата женска със светлобежова козина се поколеба, после се обърна и се затича право срещу сивата стена на бурята. Над главата ѝ отново блесна светкавица.

Малко преди зазоряване откъм външната порта се зададе група работници, въоръжени до зъби. Скал неволно изруга, когато Джак сви юмрук и насочи оръжията си към тях. Нямаше друга възможност, освен да открие огън.

Работниците попаднаха в кръстосания огън на Джек, Скал, Кривия и Птича песен. Катереха се и падаха, изтиквайки настрани от своите колеги, продължаваха да пълзят нагоре по хълма като мравки. Джек пусна един дълъг откос, яркооранжев пламък на фона на тъмносиньото буреносно небе, опитвайки се да не мисли за това, че рибоядите избиваха своите сънародници.

Но скоро пазачите отвърнаха на огъня. Пръв падна Кривия, с изкривено в свирепа маска лице. Тежкото му тяло тупна върху стената и полетя надолу.

Джек подскочи и се приземи пред Скал.

— Използвай ме за щит — нареди му той. — Отстъпвай назад след Мъгла. Като минем стената, бягай колкото ти държат краката.

— Не.

— Махай се от тук, дявол те взел!

— Битката още не е изгубена.

Птича песен нададе предупредителен вик, когато батерията на пушката му се изтощи. Обхванат от неописуема ярост, той се нахвърли с голи ръце срещу нападателите. Четирима от тях се сблъскаха с него и цялата група полетя надолу, за да изчезне в разпенените води. Джек

погледна за миг след тях, благодарен на боговете, че не е споделил съдбата им.

Задната му камера улови Малка рибка, която се катереше нагоре по въжето. Женската надзърна предпазливо над рѣба на стената. И последният експлозив очевидно бе поставен.

— Изчезвай, Скал — повтори Джек. — Вземи Рибка и бягайте!

— Какви ги дрънкаш?

— Експлозивите са поставени. Време е да се махаме! — Джек вдигна Скал за кичура на тила и го понесе към края на стената, където ги очакваше Малка рибка. Там го пусна и ги накара да продължат, а Джек се обърна, тъкмо навреме, за да поеме с флексобрънките няколко изстрела. Отстъпи назад и на свой ред откри огън.

Неочаквано го прониза остра болка. Изгуби за миг контрол над костюма и падна на колене. Щитовете бяха изключени. Джек се преви.

„Болка. Болка. Убивай.“

Докато се гърчеше на земята, едва долавяше нашепващия глас. Фантомът! Наложеното от Амбър ограничение се бе изчерпало. Но защо фантомът изпитваше болка?

— Не, фантом. Няма болка. Ти не бива да чувстваш болка — мърмореше Джек. Забеляза, че работниците се събират и подготвят за атака. Мъчеше се да си възвърне контрола над костюма. Какво ли е станало с Амбър? Започна да го изпълва познатата жажда да убива.

„Добре, господарю. Няма болка. Днес ще се бием.“

Джек се надигна. Вдигна дясната си ръка и сви пръст. Срещу него се изправяше стена от космати същества, с блеснали от възбуда и страх очи. Прииждаха и още, излизаха от постройките около стената. Той беше техен враг. Бе хищник.

Фантомът в Джек гореше от жаждата да ги избива. Да чува виковете им, докато лъчите на оръжията му разкъсват с еднаква лекота плът, кости и нерви, а душите им отлитат нагоре. Преглътна горчилката в устата си, пое дъх и извика:

— Не, няма да убивам днес!

Поколеба се, свали надолу ръкавицата и прокара огнена струя пред краката им, принуждавайки ги да отстъпят. Някой заговори по радиото. Експлозивите са заложени... работата му тук е приключена. По-добре да отстъпи и да задейства детонаторите.

Докато оглеждаше лицата им, даде си сметка, че няма да го пуснат лесно да си отиде... а и не искаше да им позволи да преследват Мъгла, Скал и Малка рибка.

Отново пристъпи напред. Костюмът му се съпротивляваше и от това движенията му станаха накъсани, неточни, краката му приближиха ръба на стената.

— Пусни ме, фантом.

Рибоядите започнаха да се приближават. Вдигаха щитове и насочваха лазери, готови за атака.

— Сега, фантом. Позволи ми да задействам детонаторите.

„Живей, умри, живей...“ — костюмът продължаваше да се клатушка объркано, изведнъж нещо щракна и Джек почувства, че е възстановил контрола.

Включи високоговорителите и нададе ужасяващ вик, предназначен да сплаши рибоядите. Онези, които не се обърнаха и не хукнаха незабавно, се озоваха сред море от пламъци, което ги убеди, че е време да напускат бойното поле. Крещейки колкото му глас държи, Джек ги подгони надалеч от язовирната стена, където щяха да са в безопасност.

Докато тичаше, отново се зачуди какво ли може да е станало с Амбър?

Какво би могло да ѝ се случи?

Замръзна на място, отново доловил надигащата се воля на фантома — пронизваща болка, гняв и желание да убива. Сякаш нещо се бе взривило вътре в главата му. Костюмът застина неподвижно по средата на язовирната стена. Джек се бореше да възвърне контрол над себе си.

Натисна копчето на преподавателя.

Светкавица проряза небосвода. Изтътна гръмотевица, последвана от трясъка на експлозиите. Бетонната стена под него се разтресе. Оставаха броени секунди, преди да се разцепи и стихията да го повлече към дъното, където неминуемо щяха да го смажат огромните и тежки отломки и тоновете вода.

Джек нададе вик и се хвърли, за да яхне гребена на вълната.

22.

Амбър се събуди. Езикът ѝ беше обложен и когато се опита да преглътне, почувства в устата си горчилка. Размърда се и усети как се пробуждат болките в китките и глезените. Постепенно мислите ѝ се проясняваха. Изведнъж замръзна неподвижно. Ролф! Беше в ръцете на Ролф!

Отвори предпазливо очи. Колко ли време е била в безсъзнание? Лежеше с лице върху пропитата с повръщано тапицерия. Косата бе залепнала по мокрото ѝ лице. Подът под нея се поклащаше, следователно все още се намираше на борда на скутера. Амбър извърна глава и едва сега забеляза мъжа на съседното място.

— Уцелих момента, а? Твоето приятелче май не обича да те оставя за дълго. Но не и този път. Сега си моя. И докато си будна, искам да те предупредя: убиеш ли ме, малко след това ще умре и твоят приятел.

Амбър не сваляше поглед от него. Опита да се надигне и едва сега забеляза, че ръцете ѝ са завързани на гърба. Ролф се изтягаше на седалката срещу нея, както винаги елегантно облечен, с копринена риза с тигрова шарка и черни кожени панталони. Беше красив, по някакъв свой, брутален начин. Но тя предпочиташе русолява коса, сини очи, високи скули и обикновено, но честно лице.

Ала ето че отново бе попаднала при Ролф. Трябваше да действа изключително внимателно. Мъжът поднесе цигара към устните си и тя долови миризмата на дрога, докато от ноздрите му излизаше синкав дим.

Блесна светкавица. Ослепителната ѝ светлина озари вътрешността на луксозния скутер. Амбър изведнъж си спомни за Джек и неговия план и неволно настръхна.

— Къде ме водиш?

— Запазил съм луксозен апартамент за нас двамата. В едно от крилата на хотел „Интернешънъл“. Владетелят на този свят, макар и косматото чудовище, е много гостоприемен. Ще бъдем негови гости.

В столицата, която, според плановете на Джек, трябваше да бъде пометена от водите на разрушения язовир. Амбър отчаяно поклати глава.

— Не бива да ходим там.

Ролф я погледна изненадано.

— И защо не, мила моя? Колкото и да ти е пилешко мозъчето, сигурно си даваш сметка за последствията, ако откажем на един предводител на варварите. Пък и онова местенце изглежда... многообещаващо. Може би някой ден ще подхвана бизнес тук.

Амбър прехапа устни. Надзърна през прозореца и забеляза, че се носят върху гребена на разпенена вълна, право надолу, към теснината и стената на язовира. Вече беше твърде късно. Дори да каже на Ролф и той да предаде по радиото на Блестяща козина за съществуващата опасност, няма да могат да я предотвратят.

Премести поглед към похитителя си, осъзнавайки, че може би минутите им са преброени, и се усмихна.

— Каквото щещ прави, но просто ме махни отгук — рече тя. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Вече не издържам...

Усмивката на Ролф се разшири.

— Вярно, миличка, изгубихме се за близо година. Но виждам, че Джек Сторм не се е оказал интересен спътник, така ли? Какво пък, в това няма нищо лошо.

Докато се стараеше да издържи на изпитателния му поглед, Амбър се молеше нито той, нито онзи, който държеше руля на моторницата, да не успеят да различат трясъка на гръмотевиците от грохота на експлозивите.

Джек падаше. Докато се преобръщаше във въздуха, едва не изхвърли съдържанието на стомаха си. Измъкна ръце от ръкавите, натисна ръчката за херметизиране, сетне притисна с длани главата си и се приготви за страшния удар в камъните. Обгръщаше го оглушителният грохот на падащата вода, при удара усети, че прешлените на врата му изпукват, но издържа.

Над него се свличаха нови талази. Течението го понесе, като го блъскаше насам-натам и го подхвърляше като кукла. Твърде изплашен,

за да може да определи какво става около него, той плъзна пръсти и опипа тила си.

Фантом проплака:

„Студено.“

Студът беше смърт за невидимото създание.

— И на мен ми е студено — рече Джек. Почувства някакво неуловимо трептене в мозъка. Докато се носеше сред тъмните, кални води, Джек бе завладян от съжаление към съществуването. Светлините от таблото на костюма премигнаха и угаснаха, след като се блъснаха в някаква стена или скала. А може би беше дъното на реката? Не знаеше. Сблъсъкът забави за миг движението му. Джек си пое дъх.

Беше напълно безпомощен, докато не успееше да установим накъде е горе и накъде — долу. Отново се удари с глава в невидимо препятствие. Вратът му изпука. Сетне го проряза болка в десния крак. Извъртя се, но кракът се бе заклецил здравата и докато го дърпаше, подложен на огромен натиск от течението, почувства как флексобрънките поддават. Още няколко секунди и костюмът заплашваше да се разкъса.

Изведнъж кракът му изпука и се освободи, но болката, която изпита, го накара да разтвори уста в ням вик. Течението отново го понесе. Болката не стихваше, от очите му бликнаха сълзи.

„Боли, господарю.“

Джек не знаеше какво да отговори. Почувства странна топлина да залива ранения крак. Само това ми липсваше, рече си. Открита фрактура. Щеше да умре от кръвозагуба, вътре в костюма.

Съществуването в мислите му като че се размърда. Напусна нишата, която обикновено заемаше, и миг по-късно Джек усети странно пощипване в крака. А след това — нищо. Кракът бе съвсем безчувствен — от коляното надолу. Джек наведе брадичка, опитвайки се да надзърне, да провери какво е станало.

— Какво си направил! — изкрещя. — Какво, за бога, направи с крака ми?

Берсеркерът отново изплува в мислите му, сега поуспокоен.

„Поправих го, господарю. Вече нараства.“

Джек предпазливо сви пръстите на крака. После напрегна прасеца и болката отново се появи. Нараста ли? Заздравява, може би. А той си бе помислил, че копелдакът му е откъснал крака.

Не му остана много време за подобни размишления, тъй като костюмът отново започна да се преобръща, а сетне развълнуваните води го изхвърлиха нагоре. Когато отново се потопа, от сблъсъка му притъмня и пред очите му се спусна черна пелена. Фантомът продължаваше да хленчи, вкопчен в реалността.

Мъгла се държеше за Скал, а тримата бяха вкопчени в скалата. Земята отдолу се тресеше от яростно изливащата се вода. Далеч под тях за миг от бушуващата река изхвъркна блестящият костюм на Джек, сетне се загуби сред пръските. Скал потрепери и опашката му се сви уплашено.

— Смъртта на героя — рече Мъгла на езика на рибоядите.

Но малко по-късно отново зърна костюма да подскача над вълните и поклати глава.

— Не — прошепна. — Той е жив. Трябва да го последваш, синко, с летящата машина на чуждоземците. Той ще оживее.

Скал изправи рамене. Не изпитваше и капчица съмнение към пророчествата на Мъгла. Тя знаеше толкова много неща, които той никога нямаше да научи.

Докато се спускаше надолу към скутера, Мъгла над водата и Малка рибка го изпроводиха с разтревожени погледи.

— Ако почувствам, че сме го изгубили — подвикна му Мъгла, — ще ти пратя вест.

Скал кимна. После им махна за сбогом, скочи в скутера и потегли право към зората.

Пурпурния свали бинокъла. От високото плато, на което го намираще, имаше чудесна видимост към разрушената стена и бликащите през нея водни талази. Работодателят му щеше да остане доволен. Дори владетелят на рибоядите да оцелее, несъмнено щеше да изгуби и малкото авторитет, който му бе останал. Мисията бе изпълнена. Той въздъхна и попита помощника си:

— Сигурен ли си, че падналият при взрива на стената, беше Джек?

— Само вие двамата имате костюми.

Пурпурния поклати глава. Никой не би могъл да оцелее след такава падане — дори с костюм. А тоновете вода, които са се изсипали върху него... той извърна глава.

— Какво стана с момичето? — надяваше се поне, че приятелката на Джек ще е в безопасност, дължеше му го.

— Не беше там, когато отидохме да я вземем.

— Какво? Защо не ми казахте?

Мъжът сви рамене.

— Наредиха ни да не забавяме вашето напускане на двореца.

Пурпурния изруга. Продължи да ругае продължително и звучно, докато ушите на помощниците му порозовяха. Накрая спря.

— И къде е отишла?

Помощникът му подаде бележка.

Пурпурния схвана мигновено ситуацията. Този Ролф беше враг на Джек, държеше в плен Амбър и със сигурност жадуваше да се разправи със своя съперник. История, стара като света. Прочете отново бележката. Всеки наемник имаше врагове от миналото, които да го преследват, и Джек не беше изключение. Пурпурния сгъна бележката и я прибра в джоба си. Ако Джек е изчезнал безследно, значи той трябва да реши проблема. Стига, разбира се, Ролф да оцелее след потопа.

— Докарайте скутера — нареди. — Искам да разузная района.

„Господарю? Господарю? Тялото ти изстива.“

Джек изстена. Дори това минимално усилие предизвика остри болки в тялото му. Костюмът го притискаше, дишането му бе затруднено. Освободи дясната си ръка и се опита да избърше лицевото стъкло отвътре.

Тиня. Беше потънал в тинесто дъно. И кой знае колко тона вода му тежаха отгоре.

Добрата новина бе, че течението вече не го влачеше. Фантом го сръчка отново.

„Студено е, господарю.“ — Дори неговият глас бе по-бавен.

Джек не отговори. Предполагаше, че щом не вижда нищо, е потънал по лице в тинята. Би могъл да се опита да изпълзи от нея... Изведнъж се замисли за съществуването в костюма. Дали студът го убиваше? Какво ще стане, ако умре? Макар да се боеше от него, не

можеше да отрече, че в миналото му е помагало неведнъж с изключителната си сила. Джек въздъхна.

— Живи сме, фантом. А където има живот, има и надежда.

Ала присъствието продължаваше да отслабва.

— Фантом? Стегни се. Необходима ми е помощта ти, за да мога да управлявам костюма. Ако искаме да се измъкнем живи оттук.

„?“

— Докато аз правя едно, ти ще вършиш друго. Точно така. И друг път си командвал различни функции на костюма.

„Излюпвам се.“

Излюпва се? Това пък какво значи. Джек неволно потрепери. В костюма цареше студ. Повечето от функциите му се бяха самоизключили. Прекъснати връзки, лишени от енергия чипове. Нямаше начин да определи какво е станало, поне на този етап. Пое си дъх и забеляза, че въздухът е застоял.

— В такъв случай ще се опитам да се справя сам — рече Джек, но почувства, че го завладява паника. Ако пречиствателната система не функционира, значи го очакваха тежки минути. Нямаше никакво желание да се задуши на дъното на този чужд свят.

Всяко движение бе свързано с болка. Десният му крак, все още безчувствен, реагираше вяло на командите. Джек се извъртя, размаха ръце и направи опит да заплува. Сетивата му, зад плътната стена на костюма, бяха напълно объркани и зашеметени — беше толкова лесно да изгуби ориентация в този свят на мътилка. Но тинята като че ли поддаваше.

Изминаха часове на неистови усилия, които може би бяха само минути, докато най-сетне нещо проблесна зад стъклото. По лицето му се стичаше пот. Фантом се пробуждаше, сигурно от топлината на тялото. А може би и от потта. Изглежда бяха еднакво важни за неговото съществуване.

Джек застина неподвижно, когато усети, че уринаторната торбичка се е разкачила и сега урината му изтича в крачола. Костюмът би трябвало да филтрира всички телесни течности, но нямаше как да отстрани неприятната миризма. А и усещаше под петата му да се образува малка локва.

Мътилката и тинята изглеждаха непреодолими. Но неочаквано Джек докосна нещо с ръкавицата си. Пресегна се внимателно,

ориентирайки се пипнешком. Отново го докосна и този път разбра какво е. Клон! Доста дебел и тежък. Хвана се за него и опита да се изтегли нагоре.

Допря още един клон, който изглежда се бе оплел с първия. Ако можеше да ги строши и да ги сплете като сал тогава би могъл да стъпи върху тях. А след това да изплува над тинята.

С трепереци ръце в ръкавиците, стремейки се да не използва прекомерна сила, докато ги чупи, Джек сполучи да изплете от тях нещо като малък сал. Изпълзя върху него и с неимоверни усилия успя да застане на четири крака. Салът потъна съвсем малко. Нямахше да издържи дълго, но засега вършеше работа.

Джек се изправи внимателно. Въздухът в костюма ставаше все по-тежък. От усилието и недостига на кислород мислите му започнаха да се объркват. Почти щеше да изгуби съзнание, когато изведнъж му светна пред очите, а фантомът заяви:

„Аз я оправих.“

Джек се засмя, когато осъзна, че става дума за пречиствателната инсталация.

Джек започна да пробива нагоре гъстата тиня, стъпил на клоните. Сърцето му блъскаше все по-ускорено. Спря за миг да почине. Фантом въздъхна. Джек продължи да се надига, разперил ръце над себе си и изведнъж шлемът му проби горната част на тинестата завеса и се озова в по-чиста вода. Беше тъмно и сумрачно, но поне вече не се намираше в тинята. Джек нададе радостен вик. Гласът му отекна в затвореното пространство. Включи външното осветление. Беше съвсем слабо, но достатъчно, за да различи мътните очертания на огромен дънер, потънал до него. Джек се пресегна, улови се за него и започна да се катери.

Ето че най-сетне се озова във водата. Пое си въздух с пълни гърди. Размърда крака, за да се освободи от тинята и водораслите. Ако имаше късмет, реактивните двигатели щяха да работят. Поколеба се за миг, осъзнавайки, че това е рисковано начинание. Без контрол двигателите можеха да го отнесат право нагоре в небето. После ги включи.

Скал бе застанал на брега на разпенената река, втренчил поглед в дърветата и храсталаците, които се носеха на повърхността ѝ. Мъгла го бе пратила на това място, но засега от Джек нямаше и следа. Появи се втори скутер, описа кръг над него и се спусна. От скутера слезе един командир, за когото знаеше само, че се нарича Пурпурния. Мъжът се спусна по брега към него.

Спря при Скал и му подаде ръка по онзи странен маниер, който имаха чуждоземците.

— Видя ли нещо?

Скал поклати глава.

— Не. Една от нашите старейшини ми нареди да чакам тук.

— Така ли? И коя по-точно? Да не е онази, която може да предизвиква дъжд?

— Точно тя — кимна Скал.

— В такъв случай и аз ще почакам, ако нямаш нищо против.

Всъщност Скал имаше, но премълча. Не свалеше внимателен поглед от буйните води.

Пурпурния кръстоса ръце на гърдите си.

— Не остана много от града на Блестяща козина-ухилен зъб — подметна той непринудено.

Скал наведе глава, стараяйки се да не даде воля на чувствата си.

— Той оцеля ли?

— Казаха ми, че се е спасил. Свикал е съвета, за да му намерят заместник и да координират действията на спасителите. Той самият абдикира от престола.

Скал се озъби доволно, но не каза нищо.

Пурпурния се покашля.

— Ти не беше ли приятел на Джек?

Рибоядът обмисли думите му, преди да отговори.

— Да. Така мисля.

— В такъв случай, ще ми е нужна помощта ти. Ако Джек е изчезнал. Един негов враг е отвлякъл Амбър...

Скал се извърна към него, забравил за реката.

— Врагът на Джек е и мой враг. Къде я е отвел?

— В столицата, в един от евакуационните центрове. Може да се наложи да се бием за нея — предупреди го Пурпурния.

Рибоядът махна с опашка.

— Готов съм — заяви той. В този миг дочу бълбукане откъм водата. Недалеч от тях неочаквано се появи тъмнокафяво петно, над него се образува бяла пяна и той видя над повърхността да се издига онова, което Мъгла бе кръстила „малко слънце“.

Джек забеляза двамата на брега в мига, когато и те го зърнаха. Той зяпна от изненада и в този миг двигателите на костюма замряха, изчерпали последните резерви от енергия. Тялото му остана да лежи в плитчината. Дотича Пурпурния и разви шлема. Джек си пое жадно въздух.

Скал се наведе ухилен над него.

— Ако ме питаш, Мъгла трябваше да те кръсти Рибата от водата — рече той.

Джек се задави, но успя да промълви:

— В безопасност ли са всички?

— Да.

Пурпурния коленичи до него и му помогна да свали презрамките. Освободен от неимоверната тежест, Джек се надигна.

— Това беше добрата новина — рече Пурпурния.

Джек се извърна уморено към него. Сърцето му замря.

— А коя е лошата?

— Ролф отвлече Амбър.

23.

— Няма да се връщаш там с този костюм — настоя Пурпурния.
— Взemi моя.

— Твоят е много стар. Освен това съм свикнал да използвам моята екипировка.

Скал размаха опашка.

— Аз пък няма да те оставя да идеш сам. Ще дойда с теб.

Джек го погледна уморено. Въпреки намесата на фантома все още чувстваше болка в крака. Пурпурния му бе поставил пригодена от подръчни материали шина. Освен това му бе избърсал гърдите, по които вече избиваха огромни червени и виолетови петна от ударите.

— Това е моя война, Скал — рече Джек. — Ролф ще очаква малка армия. Дори и да е в евакуационния център, сигурен съм, че се е заградил с цял кордон. Сам бих могъл да се промъкна незабелязано. Даже и да ме види, че се приближавам, ще ме допусне, за да се разправи с мен. Двамата имаме стари сметки за уреждане.

Скал размърда тревожно мустаци. Не каза нищо, но големите му очи се присвиха.

Джек се пресегна и го потупа по рамото.

— Двамата с теб споделихме ритуалния нож, приятелю мой, и аз знам, че наистина искаш да ми помогнеш. Но това е моя борба. — Дръпна ръка и отново се зае с костюма. Беше смачкан и издраскан, тинята бе проникнала навсякъде между флексобрънките.

Пурпурния му подаде гаечен ключ и сонда, като сбърчи нос.

— Това нещо трябва да бъде изсушено и промито.

— Знам. Но засега и така ще ми свърши работа.

— Виж... позволи ми да се обадя на този тип. Нашият работодател пристига днес следобед. Той оценява високо свършеното от теб и е ужасно доволен. Мисля, че ще се съгласи да плати откупа, като част от предвидената премия.

Джек го погледна. Пурпурния имаше ентузиазизиран вид.

— Няма да стане — рече му Джек. — Ролф получи онова, което искаше — Амбър. Ако се забавим, ще се опита да избяга... а той знае, че подготвяме нещо. Каза, че срещата е в четири часа и аз ще бъда там.

— А ние какво да правим?

— Пригответе се да измъкнете Амбър, каквото и да се случи с мен.

Скал и Пурпурния се спогледаха.

— Ще направим каквото можем.

От известно време Джек безуспешно се опитваше да се свърже с фантом. През това време Пурпурния му помагаше с поправката на костюма.

— Никога няма да стане същият — подметна той.

— Напротив, ще стане.

— Джек, най-добре да си купиш нов — когато имаш възможност.

Джек се разсмя.

— Само имперската гвардия има право на нови костюми.

— Ще кажа някоя добра дума за теб.

— Браво — докато работеше над костюма, Джек се замисли, че всъщност тъкмо това бе неговата крайна цел. Ала сега имаше далеч по-важна задача и тя бе да спаси Амбър. Щеше да мисли отново за бъдещето едва след като тя бъде в безопасност. Напипа една скъсана жица и се зае да я свързва. Помисли си, че двамата с костюма са като едно... оръжие. Насочваш го накъдето трябва и то стреля.

Ръката му докосна случайно помпата на пречиствателната система. Помпата, която фантом бе поправил. Опря в нея сондата и тя потвърди, че микрочиповете са в изправност. Фантом бе свършил чудесна работа. Зад гърба му Скал и Пурпурния се спогледаха.

Радиото на Пурпурния изпука. Той се върна в скутера, за да го включи. През това време Скал пристъпваше неспокойно до него.

— Мъгла ме повика — рече той накрая.

Джек усети, че разговорът ще бъде важен. Остави инструментите и вдигна глава.

— Ти ми беше добър помощник — рече. — И още по-добър приятел.

Скал помръдна засрамено мустаци. Върху тъмнокафеникавата му козина блестяха водни капки. Пъхна ритуалния нож в един от джобовете на комбинезона, който Пурпурния бе дал на Джек. След това дръпна ципа.

— Искам да задържиш този нож — настоя, — макар че обичаят е да го върнеш, когато битката приключи. Независимо от изхода ѝ.

— Щом обичаят е такъв... — поде Джек, но Скал вдигна ръка.

— Мъгла над водата, Едноръкия и аз се споразумяхме — заяви той твърдо. — Заради размириците едва ли скоро ще бъдем приети в Доминиона.

— Трябва да имате обединено правителство — съгласи се Джек.

Скал се ухили.

— Трудна работа, когато става въпрос за рибоядите. Но задръж ножа, показвай го на всички и им разказвай за нас — така няма да бъдем забравени въпреки глупостта ни.

— Да си част от Доминиона, не значи да си безсмъртен.

Скал сви рамене. Джек зърна за миг как яките мускули под козината му се стегнаха.

— Кой знае какво е това безсмъртие, Малко слънце? — пресегна се и го докосна по ръката.

— Успешен риболов — пожела му Джек.

Скал кимна.

— Спокойни води — отвърна той, махна с опашка и скочи в своя скутер.

Пурпурния се подаде от неговия.

— Беше Холкомб. Казва, че Ролф се е настанил в един апартамент в хотел „Интернешънъл“.

— В такъв случай най-добрият достъп ще е от покрива — отвърна Джек, откъсвайки очи от отдалечаващия се скутер. Той плесна костюма с ръка. — Време е да потренираме катерене.

Сержантът обичаше да повтаря, че бойният костюм може всичко. Всичко, с изключение на спускането с него по въже от двайсететажна сграда. Джек висеше, полюшвайки крака, втренчил поглед в една гънка на костюма, която протъркваше въжетото. Гърлото му беше пресъхнало. Колкото повече се люлееше, толкова повече флексобрънки се търкаха в

сплетените нишки, докато, рано или късно, металът щеше да ги скъса. Погледна отново надолу. Невъзможно бе да оцелее при подобно падане, въпреки че далеч под него сияеше водна повърхност. Водата от потопа все още не се бе оттекла.

Пурпурния управляваше лебедката на покрива. Гласът му изпращя в слушалките:

— Какво има, Джек?

— Въжето се закачи. Някакви предложения? В противен случай ще трябва да ме изтеглиш обратно.

Кое би означавало, че щяха да опитат да се спуснат надолу по стълбата. А там, според данните от информаторите, ги очакваше малка армия. Джек бе изгубил жаждата да убива.

„Господарю?“

„Здравей, фантом. Сега ли се пробуждаш?“

„Излюпване (регенерация)“ — отвърна фантом. Джек имаше усещането, че разговаря с бавноразвиващ се. Понякога намираще смисъл в думите му, друг път — не.

Погледна към озарените от слънцето прозорци на хотела, в които се отразяваше неговият костюм. Яркото отражение му пречеше да надзърне вътре. Нищо чудно оттам да го наблюдаваха Ролф и неговата армия.

„Фантом, можеш ли да поемеш контрола над лявата ми ръкавица?“

„Кое е ляво?“

— Ето тази — отвърна на глас Джек и сви пръстите на лявата си ръка. От невнимание изпусна въжето и се смъкна още няколко педи.

Ръкавицата започна да се разтваря, въпреки че Джек не помръдваше.

— Точно така — кимна Джек, опитвайки се да потисне неприятното си чувство. — А сега искам да стискаш здраво. Затегни я.

„Затегни?“

Джек си представи кръвожадна сцена на противник, стиснат с ръкавица за шията.

— Ето така. Искам да задържиш, дори и ръката ми да отмалее. Ясно?

„Ясно.“

Сега вече Джек можеше да насочи цялото си внимание към дясната си ръка, да контролира въжето в примката и да управлява оръжията. Разбие ли веднъж стъклото, щеше да последва истински ад и той искаше да разполага с цялото си внимание, за да може да отвръща на стрелбата.

— Какво става, Джек?

— Ще се опитам да се залюлея назад и да строша прозореца с крака — обясни Джек на Пурпурния.

— Разбрано, Джек. Успех.

— Благодаря.

Джек си пое въздух и започна да се люлее.

Амбър седеше до прозореца и поглеждаше крадешком към Ролф, който се разхождаше в коридора. Оттам той и малката му армия държаха под око стълбището, с готови за стрелба оръжия, в очакване да се появи Джек. Тя размърда рамене, опитвайки се да се освободи от напрежението, но движенията ѝ бяха ограничени, защото ръцете ѝ бяха завързани зад гърба. Отново погледна към Ролф. Този път бе взел предпазни мерки и ѝ бе наложил психоблок, иначе досега щеше да се разправи с него. Или я беше упоил? Все още не знаеше.

Амбър замижа. Слънцето грееше ярко зад дебелия прозорци. Никога досега не я бе заслепявало с такава сила, откакто бе пристигнала на тази мочурлива планета. Но нищо чудно, като се имаше предвид, че бе валяло почти непрестанно. Амбър извърна глава към прозореца, премигвайки срещу светлината. Ослепителното слънце се приближаваше към нея, сякаш се бе прицелило право в зашеметеното ѝ лице.

Амбър нададе радостен вик в мига, когато прозорецът се строши и Джек влетя в стаята с краката напред и бликащ от ръкавицата огън. Той пусна въжето, изправи се и бойният му костюм засия в целия си блясък.

Сълзи се стичаха по лицето на Амбър, докато се надигаше. Да убиеш Джек Сторм в бойния му костюм, бе равносилно на това да се опиташ да убиеш слънцето.

— Амбър! Легни долу!

Тя се хвърли на пода и остана да лежи там, опряла буза в строшените стъкла на прозореца, хлипайки от страх и радост.

Джек пушна един дълъг и нисък откос, който подпали подовата настилка в другия край на стаята. Лумнаха огньовете, които ги отрязаха като стена от струпаните във наемници. Джек продължи нататък, прескочи огнената стена и продължи да стреля. В ушите му кънтеше кръвожадната песен на фантома.

Помещението бе претъпкано с наемници. За частици от секундата Джек се замисли откъде ли Ролф е успял да събере подобна пасмина, но след това се завъртя рязко, тъй като един от противниците му бе вдигнал шокова граната. Мигновено стреля с лявата ръкавица. Гранатата отхвъркна и падна на самия ръб на стълбищната площадка. Джек превключи на проектилна стрелба и пушна един куршум, с който претърколи гранатата нататък. По виковете и трясъка, които последваха отдолу, заключи, че е отрязал пътя на подкреплението.

Индикаторите грееха в червено. Джек приклепна, отскочи, праметна се във въздуха и се приземи встрани от Амбър, увеличавайки огъня на противника със себе си. Докато се приземяваше, пушна още един дълъг лазерен откос. Наемниците се блъскаха панически в опит да намерят прикритие.

Една точно метната граната се удари в гърдите му и го повали по гръб. Той се надигна, прицели се за миг и отсече главата на нападателя с бързо движение.

Но червената светлина на индикаторите съобщаваше, че не може да продължи още дълго така. Включи с брадичка микрофона.

— Не искам никой от вас — произнесе той и гласът му изтреця във високоговорителите. — Само Ролф. — Обърна се и посочи с ръка далечния край на стаята. Размърда пръсти, активирайки лазерното оръдие. Стената избухна и се срина и през пробойната нахлу вятър и ярка светлина. Хвърли поглед към противниците си, за да провери какъв е психологическият ефект от демонстрацията.

Наемниците се спогледаха. Лицата им се изопнаха. Джек можеше да чете мислите им, сякаш бяха произнесени на глас. Защо да рискуват живота си за няколко кредита само за да спасят кожата на Ролф? Разделиха се като вълните на морето в древните писания и доскорошният им началник остана сам в средата.

Ролф претегляше шансовете си. Втренчи поглед в Джек, надзъртайки предпазливо над своя щит. После го захвърли на пода.

— Свали си костюма и да се биеш като мъже — предизвика го Ролф. — Ако спечелиш... ще ти позволя да си тръгнеш с Амбър. Ако аз спечеля... — мъжът се ухили неприятно. — Получавам това, за което съм дошъл.

— Джек, недей! — извика момичето, докато се мъчеше да се изправи.

Костюмът и без това бе останал почти без енергия. Джек нямаше кой знае какъв избор. Вдигна ръце и си свали шлема.

— Чухте какво ви каза — обърна се той към останалите и те побързаха да си приберат оръжията.

„Не ме изоставяй“ — радостното вълнение на берсеркера бързо утихваше. Джек изведнъж се почувства невероятно самотен.

— Ще се върна — прошепна той. — Ако не успея... опитай се да спасиш Амбър. Разбрано?

„?“ — после, след като Джек допълни думите си с картината на Амбър, която се напъхва в костюма и се опитва да се измъкне, с последните запаси от енергия прошепна: „Бий се на воля“.

Джек откачи презрамките и смъкна костюма. Остави го да стърчи, полуизправен, задържан от флексобрънките. Погледна към Амбър. Тя се опитваше незабелязано да си пререже въжетата с едно остро стъкло. За миг срещна погледа му, с разширени от уплаха, невинни очи. Той премести многозначително поглед към костюма, опитвайки се да ѝ внуши какво трябва да направи, надявайки се отчаяно, че го е разбрала.

Ролф се приближи. Побутна настрани захвърления на пода щит и изведнъж се метна напред, а в ръката му блесна метал.

— Внимавай, има нож! — извика Амбър.

Джек се наведе, но беше закъснъл. Мъжът го прободде в рамото, на същото място, където още имаше голямо, лилаво петно от ударите в реката. Джек се олюля. Ножът остави широка и кървава резка, която се спускаше към ребрата. Острието му бе опряло в костта, преди Джек да успее да се отдръпне.

С голи гърди, както винаги, когато носеше костюма, Джек бе в крайно неизгодно положение. Докато се претъркулваше настрани, опитвайки се да избегне следващия скок на Ролф, нещо твърдо се заби в бедрото му. По пода след него остана алена дيريا. Изведнъж си спомни за церемониалния нож на Скал. Направи лъжливо движение встрани, изправи се и извади ножа от джоба на панталона.

Обърна се, премести тежестта на върховете на пръстите си, готов за атака, с лъщящ нож в ръката. На лицето на Ролф се изписа изненада. Неговият нож бе по-малък, със сгъваемо острие от пластостомана, изработен по такъв начин, че да не бъде засичан от детекторите. Джек от своя страна бе въоръжен с ловджийски нож, закалена стомана, назъбено острие... злоещо оръжие за убиване, многократно превъзхождащо джобното ножче на противника му.

Ролф вдигна своя нож и го поздрави подигравателно. След това приклепна и двамата започнаха да обикалят един около друг.

— Няма да издържиш дълго — заговори Ролф. — Раната ти е доста лоша. Освен това изглеждаш отвратително. Някой съвсем наскоро те е бяхтил здравата.

Джек овладя болката. Дръжката на ножа вече беше започнала да се затопля.

— Не е необходимо да издържа дълго. Достатъчно е да се справя с теб.

По стълбите отекнаха стъпки. Джек трепна, насочвайки част от вниманието си към новата заплаха. На вратата се появи Пурпурния, следван от няколко свои бойци. Джек отново погледна към Ролф. Твърде късно. Ножът блесна пред лицето му. Джек парира удара, но по-тежкият и по-здрав Ролф го притисна в смъртоносна прегръдка. В черните му очи блеснаха триумфални искри.

— Сега ще умреш. И за какво? Заради една малка мръсница като Амбър? Знаеш ли какво е тя? Знаеш ли?

Джек дишаше тежко, опитвайки се да се освободи от прегръдката на противника. Двамата се завъртяха в злоещ танц.

— Ще ти кажа какво е, глупако, защото очевидно тя ти го е спестила. Тя е убиец. Разбра ли? Тя има способности... не ти ли ги е показвала? Да се надяваме, че не е. Може да убива с ума си. — Устните на Ролф се разтегнаха в зла усмивка. На челото му запулсира вена, докато приближаваше бавно ножа към гърлото на Джек. — Аз съм я

обучавал. Тя дори не го знае. Но целите вече са ѝ зададени. Въведени в подсъзнанието. Казвам нужната думичка и тя действа. Бум! Като бомба с часовников механизъм.

Амбър промърмори нещо зад гърба на Джек. Но той не можеше да ѝ обърне внимание.

— Не е така — успя да промълви в нейна защита. Беше му все по-трудно да диша.

— Така е. Подсъзнанието. Тя дори не знае към кого не бива да се приближава. Тя е убиец, Джек. Запомни го. Сигурно след като го узна, няма да имаш нищо против да ми позволиш да я отведа със себе си. Аз съм единственият, който може да въвежда корекции в програмата ѝ. — Ролф си пое въздух. — Сбогом, глупако.

Той натисна още по-силно, опирайки острието в плътта на Джек. Но в този миг пръстите му се подхлъзнаха върху голата, потна кожа и острието се плъзна настрани. Джек успя да се измъкне, усещайки прорязваща болка в гърлото.

Ролф тупна на пода. Изсумтя болезнено, когато Джек се стовари върху него и го сграбчи за мазната коса. Изви главата му назад и замахна с церемониалния нож.

— Ролф, кажи ми кой те финансира. Кой ти даде пари, за да можеш да ни проследиш?

Ролф изсъска злобно. След това се предаде и произнесе:

— Гилгенбуш. — Направи безполезен опит да се освободи. — Който и да си, имаш доста сериозни противници.

Джек опря ножа в гърлото му.

— Сигурен ли си? — очакваше да чуе името на Уинтън, дори може би искаше да го чуе, което би означавало, че най-големият му враг го е познал и сега е по следите му. Но Джек предпочиташе той да се прокрадва и да изненадва противниците си. Уинтън трябваше да е негов. Заради Пясъчните войни. Заради Кларон. Заради отдавна изгубения му дом. Погледът му се замъгли от болка и влага. — Съвсем ли си сигурен? — повтори.

— Сигурен съм, за Бога! Гилгенбуш е, онзи непокорен генерал.

Джек си спомни за Скал, неговия приятел и доскорошен враг, и започна да плъзга острието по шията на Ролф. Кожата се разделяше под него и отдолу бликаха алени капки.

— Почакай! — извика заповеднически Пурпурния. — Почакай, в името на Пепус, императора на Доминиона!

Дишайки тежко, със стичаща се в очите му пот, Джек вдигна очи и премигна. Забеляза, че по стълбата се спуска дребен, набит мъж. Продължаваше да държи Ролф, опрял нож в гърлото му.

— Съветвам те да не мърдаш — прошепна в ухото му Джек, — докато не разбере какво става.

Ролф застина съвсем неподвижно.

— Джек — обади се Амбър с разтреперан глас. — Това е той. Наистина е той.

Джек почувства, как кръвта се отдръпва от лицето му. Опитваше се да въведе някакъв ред в отчаяните си мисли. Вдигна лявата си ръка и избърса потта от очите си. С дясната продължаваше да стиска ножа.

Пурпурния и императорът се изправиха пред него. Пепус беше жилест, добре сложен мъж с къдрави червеникави коси, започнали да оредяват, и тъмнозелени очи, които му се усмихнаха още преди устните да потрепнат.

— Пусни го, Сторм — нареди с мек глас императорът. — Пурпурния ми обясни положението. Но бих искал да ти напомня, че Ролф е гост на бившия владетел на този свят и дипломацията изисква да му позволим да си тръгне необезпокояван.

— Джек, нужна ти е медицинска помощ — добави Пурпурния. — Амбър вече е в безопасност. — Той се наведе напред. — А и императорът е нашият работодател.

Работодател? Джек премигна. Изведнъж по кожата му пролазиха ледени тръпки.

Императорът кимна.

— Добра работа свършихте тук. Но нека всичко си остане между нас. Колкото по-скоро го пуснеш, млади човече, толкова по-рано ще можем да обсъдим твоето приемане в гвардията. Пурпурния те препоръча горещо. Очаква те блестяща кариера.

— Отговори — произнесе с безизразен глас Джек. — Имам нужда от някои отговори.

Пепус посегна към ножа.

— В такъв случай, да се погрижим да останеш жив, за да можеш да зададеш своите въпроси.

С огромно усилие Джек разтвори пръсти и позволи на императора да му вземе ножа. Някъде отдалеч, зад черната пелена, дочу облекчената въздишка на Амбър.

Амбър потърка голите си рамене. Роклята ѝ се развяваше от напорите на силния вечерен вятър. Приближи се към парапета на терасата в горния край на облицования с розов мрамор дворец и погледна към града.

— Все ми се ще да завали — рече. — За да прочисти въздуха.

— Някой ден може пак да се върнем там — отвърна Джек.

— Скал и Мъгла ще се зарадват. — Тя се усмихна замечтано. — Жалко за Кларон.

Джек сви рамене.

— Положението не е съвсем безнадеждно. Обещават да започнат тераформиране. Но не и на Дорман. — Той млъкна и двамата се замислиха за планетата, погълната изцяло от дракските пясъци.

„Хубава битка“ — намеси се фантом. Амбър се пресегна и потупа десния ръкав на костюма. Вдигна очи към Джек, който стоеше пред нея, стиснал шлема под мишница. На шията му все още се виждаше белег. — Радвам се, че задържа костюма.

— Да се отърва от фантом? Не бих си го и помислил. Освен това костюмът ми е почти като нов. — По някакъв начин през изминалите седмици Джек бе спечелил битката за надмощие с невидимото същество, което обитаваше костюма. Ала връзката им все пак оставаше напрегната.

— От него? — повтори учудено Амбър.

Джек сви рамене.

— Той говори за себе си в мъжки род.

— Може да е тя — Амбър поклати глава. — Какво ще кажеш, фантом?

— Въпроси — промърмори Джек. — Ние всички имаме въпроси. — Прегърна Амбър през раменете и я притегли към себе си. Фантом бе създал усещане във флексобрънките и сега му се струваше, че я притиска към голото си тяло. Амбър се изчерви засрамено. — Утре ще започна работа върху отговорите.

Тя погледна към него и златистите ѝ очи засияха.

— Винаги съм се чудила какво ли ще почувствам, ако те целуна — рече с неочаквана дързост.

— Какво пък, не е необходимо да чакаме утрешния ден за всички отговори — отвърна Джек и се наведе към нея. — С този поне можем да се справим и днес.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.